DOCTOR WHO EN DE DEMONEN

BARRY LETTS

Proloog

Onheilspellend rommelde de donder; grillige bliksemstralen flitsten door het duister en verlichtten de velden alsof het klaarlichte lichte dag was; een paar dreigende druppels vielen op de nu met keien bestrate weg ...
„Welterusten, Josh."
„Welterusten, Pete. Welterusten, Tom."
Ouwe Josh Wilkins verliet met tegenzin het gezellige café en begon aan zijn tocht over de velden.
„Wat heeft die drommelse hond toch? Hij trekt zo hard, hij stikt bijna. Hij wil zeker graag naar huis. Nou, daar kan ik hem geen ongelijk in geven, we krijgen direct een plensbui. Ik denk dat ik maar afsnij en via het kerkhof ga . . ."
Josh huiverde, zette de kraag van zijn jekker op en stapte stevig verder.
Opeens spleet de hemel open met zo'n donderend gekraak dat Josh' oude hart bijna stil bleef staan. Meteen daarop viel de regen met bakken uit de hemel. Binnen enkele tellen was hij doorweekt.
„Hee! Kom terug, Dan, stommeling."
De hond, die hysterisch jankte, had de riem uit de hand van zijn baas losgetrokken en vloog het hek van het kerkhof door. Binnensmonds vloekend rende Josh achter hem aan.
Opeens ging het geblaf over in gejank, een angstkreet. Een hoog fluitend geluid was boven het geruis van de regen uit te horen. Josh bleef staan terwijl een onberedeneerde paniek zich van hem meester maakte. Maar hij hoorde de hond niet meer en besloot te gaan kijken wat er aan de hand was.
Met bonzend hart liep hij om de kerk heen en zag Dan levenloos op de grond liggen. En boven het magere lijf van de hond bevond zich . . .
Met knikkende knieën wilde Josh wegrennen, hij wilde schreeuwen om het gebrul in zijn oren niet te horen en zich te verzetten tegen de doodsangst die zijn hart omklemde. Hij viel voorover op zijn gezicht.
In het struikgewas was wat geritsel hoorbaar. Het 'ding' was verdwenen. Maar Josh lag daar, doodstil, zijn ene arm lag beschermend over de doorweekte vacht van het dode dier ...
„Hij is gestorven van angst, dokter. U kunt zeggen wat u wilt . . . de man is gewoon gestorven van angst."
Dokter Reeves zuchtte. „Beste juffrouw Hathorne, de diagnose is volkomen duidelijk. Hij is gestorven aan een hartaanval."
De prille zonnestralen deden de pince-nez van juffrouw Hawthorne opflikkeren. Ze keek verontwaardigd. „Maar zijn gezicht. . .P riep ze uit.

„Een dergelijke uitdrukking is bij hartaanvallen een normale zaak. Wilt u me nu excuseren?”
De dokter liep naar zijn auto. Juffrouw Hawthorne liep haastig, met een wanhopige uitdrukking op haar gezicht, achter hem aan.
„De tekens zijn overduidelijk, dokter. Ik heb het gelezen in de runen.”
Geïrriteerd fronste de dokter zijn wenkbrauwen. „Flauwekul dat bijgeloof beet hij haar toe. „Het spijt me, maar ik moet nog meer patiënten bezoeken.”
Met veel gekraak stoof de oude auto weg. Juffrouw Hawthorne maakte nog een paar passen en verhief haar stem terwijl de dokter wegreed . . .
„Als profesoor Horner die grafheuvel opent, zal hij ongeluk over ons hoofd uitstorten. Ik waarschuw u alleen maar! Dit is slechts het begin!

Hoofdstuk 1 De witte heks

Doctor Who voelde zich gelukkig; het was lente en de vogels floten, de zon scheen fel op de nieuwe gele laklaag van Bessie en er hing een prettige geur van motorolie in de lucht . . .
„Doctor, u heeft niet geluisterd!”
De Doctor keek op van de open motorkap van zijn geliefde, oude auto. „O, jawel hoor,” zei hij, glimlachend om Jo Grants verontwaardigde gezicht. „Je had het over die nieuwe popgroep, die wingerdbladen in hun haar dragen.”
„Dat was eeuwen geleden! Een hele tijd bedoel ik. Ik had het over dat tv-programma. Wat zal er volgens u gebeuren?” „Gebeuren? Wanneer dan?” De Doctor liep naar de werkbank en pakte een gevaarlijk uitziende sleutel op. Jo volgde hem. „Vanavond natuurlijk... als professor Horner die grafheuvel opent. Ik bedoel, er rust toch een vloek op?”
„O Jo,” zuchtte de Doctor geduldig. „Je gelooft toch niet echt in al die onzin, hè?”
„Natuurlijk wel,” antwoordde ze. „Er is de laatste tijd heel wat over te doen geweest.”
„Je doet net alsof het een of andere ziekte is,” gaf de Doctor ten antwoord en liep weer naar zijn auto.
„Maar we betreden nu het tijdperk van de Waterman, ik bedoel astrologisch bezien. Net als in dat liedje ’The Age of Aquarius’. Dat betekent veel occulte ... u weet wel bovennatuurlijke dingen en toverij.”
De Doctor glimlachte enigszins bedroefd. Hij verknoeide kennelijk zijn tijd om te trachten van Jo een wetenschappelijk iemand te maken. Na nog een moer vastgedraaid te hebben stond hij op. Jo fronste haar wenkbrauwen.
„Maar hoe kunt u nou met zo’n zekerheid zeggen dat het niet zo is!”
De Doctor deed de motorkap van Bessie weer naar beneden.
„Hoe? Ik weet het gewoon, dat is alles. Alles wat gebeurt, moet wetenschappelijk verklaard kunnen worden, maar je moet wel weten hoe je het aan moet pakken. Neem me niet kwalijk, kindje.”
Peinzend liep Jo een paar passen van de werkbank vandaan. De Doctor pakte een zwart, op een transistorradio lijkend doosje op, en begon er aan te prutsen.
„Ja, maar . . .”
De Doctor grinnikte. Jo gaf het zo gauw niet op!
„Stel nou eens . .. stel nou eens dat er iets gebeurt waar niemand een verklaring voor heeft.. . geen mens ter wereld . . . dan zou dat toch toverkunst zijn, of niet?”

De Doctor moest nu hardop lachen. „Echt, Jo,” zei hij, „voor een redelijk intelligent meisje heb je de meest waanzinnige ideeën. Om te beginnen . . .”
Maar Jo luisterde niet naar hem. Met opgetrokken wenkbrauwen en ingehouden adem stond ze voor zich uit te staren. „Doctor, kijk!”

De Doctor keek op van zijn werk. Zijn oude gele auto reed rustig door de open deuren van de UNIT-garage naar buiten de parkeerplaats op.
„Er zit niemand in!” zei Jo.
Onverstoorbaar vervolgde Bessie haar tocht. De Doctor keek haar met strenge blik na.
„Bessie, wat voer je in je schild? Kom ogenblikkelijk terug.” Het autootje gaf een paar ondeugende signalen met haar koplampen en maakte een kleine bocht.
„Nou, hoor je me? Kom terug!”
Bessie bleef staan. Ze gaf een paar keer flink gas alsof ze er elk ogenblik vandoor zou kunnen gaan.
„Ik heb je gewaarschuwd!”
Langzaam en met tegenzin reed ze de garage weer in en bleef bij de Doctor staan. Jo keek met wijd opengesperde ogen toe. De Doctor hief dreigend een vinger op naar Bessie.
„Je bent erg ondeugend. Hoe durf je zo maar in je eentje te gaan toeren?”
Bessie toeterde een paar keer strijdlustig met haar claxon.
„Heb je er spijt van?”
„ Toet, toet.”
„Goed, dan zal ik het je deze keer nog vergeven. Ga terug naar je plaats, voordat ik van gedachten verander.” onder de verbaasde blik van Jo reed Bessie achteruit en nam huur vertrouwde plaatsje weer in, waarna ze tenslotte nog één keer toeterde.
De stilte werd verbroken door een vrouwenstem. „Ik weet dat hiervoor een verklaring te vinden zal zijn, maar op dit moment kan ik niets bedenken.”

De Doctor keek om zich heen. Tijdens het kleine tochtje van Bessie was kapitein Yates te voorschijn gekomen uit het kleine kantoor achterin de garage. De Doctor keek hem vragend aan. „Geloof jij in toverij?” vroeg Jo aan kapitein Yates terwijl ze tegelijkertijd een woedende blik op de Doctor wierp.
„Nee, natuurlijk niet,” zei Mike.
„Jo wel,” zei de Doctor op provocerende toon.
„Dat is niet eerlijk,” barstte Jo uit. „U hebt het vast en zeker zelf gedaan. Een of andere afstandsbediening of zo iets.
”Met een plechtig gebaar liet de Doctor het kleine, zwarte doosje zien, waarvan hij een knop indrukte.

„Toet, toet," zei Bessie vanaf haar parkeerplaats.
„Zie je nou wel hoe makkelijk het is om te toveren?" zei de Doctor. „Wou je nog wat zien?"
„Nee, dank u wel. Ik heb genoeg van uw kinderachtige streken," zei Jo streng. „Ik wil dat programma zien. Wil je me een lift geven naar het hoofdkwartier, Mike?" Na die woorden stapte ze weg. De Doctor keek naar Mike en gaf hem een teken. Mike grinnikte en volgde haar. Bij de deur draaide hij zich om.
„Komt u ook, Doctor?"
„Waarheen?"
„Om dat tv-programma te zien."
De Doctor kreunde. „Begint u nu ook al, kapitein Yates?"
„Ik zou het voor geen geld van de wereld willen missen," sprak Mike opgewekt. „Het moet iets fascinerends zijn. Ze voorspellen onheil en rampspoed en dat soort dingen. Tenslotte heeft Devil's End een bijzondere reputatie .. . u weet wel het dorp in de buurt van de opgravingen. Ik herinner me eens gelezen te hebben . . . Zeg, Doctor, voelt u zich wel goed?"
De Doctor hoorde hem niet eens. Hij voelde zich plotseling op onverklaarbare wijze verontrust. Devil's End? Waar had hij die naam eerder gehoord? O, dat ellendige geheugen van hem! Devil's End ... De Doctor huiverde. Er ging een onheilspellende klank van die naam uit, duivels.
„Doctor?"
Met een schok kwam de Doctor weer tot de werkelijkheid. Mike Yates keek hem bezorgd aan.
„Weet u zeker dat u zich wel goed voelt?"
„Natuurlijk, natuurlijk," antwoordde de Doctor afwezig.
Opeens ging hij tot actie over, hij greep zijn mantel en ijlde naar de deur. „Kom op dan," zei hij dringend.
„Waarheen?"
„Dat tv-programma zien natuurlijk!"

Op het hoogste punt van een heuvelrug, in het dorp Devil's End bekend als de Geiterug, bevindt zich een merkwaardige grafheuvel, in de volksmond Duivelsbult genaamd. Het is een akelige plaats. Zelfs in het voorjaar, wanneer de zon schijnt, waait er een ijzige wind. Behalve de schrille kreet van een eenzame kraai is er geen ander vogelgeluid te horen.
Maar vandaag krioelde het er van mensen, die voorbereidingen troffen voor een tv-reportage. Zware elektriciteitskabels die naar de camera's liepen, vormden een wirwar waarover je gemakkelijk kon struikelen. Allerlei mensen liepen bedrijvig heen en weer. Ze leken nietig onder de gigantische hemel van Yorkshire. Vrachtwagens zo groot als

verhuiswagens vernielden het gras.
De spanning in de lucht, die veel weg had van de drukkende stilte voor een onweersbui, was het grootst in de directe omgeving van Alastair Fergus, de bekende tv-presentator. „Professor Horner! Professor Horner!" Fergus keek paniekerig om zich heen. Waar was die ouwe idioot nou naar toe gegaan, verdorie? „Harry, waar is de professor? Het lijkt wel alsof hij in rook is opgegaan. Net was hij nog hier en..." Harry, de floormanager, sprak hem kalmerend toe.
Maak je geen zorgen, Alastair. Hij laat zich nu waarschijnlijk schminken, of hij heeft zich bedacht en is er vandoor gegaan." .Wat?"
„Ach, je kent de geruchten toch. Dood en verderf als hij de grafheuvel opent."
De stem van Fergus kreeg een hoge klank. „Er zal nog een ramp gebeuren als hij niet gauw hier komt. We moeten over drie en een halve minuut de lucht in."
„Niet helemaal, ouwe jongen," antwoordde de onverstoorbare
Harry. „We krijgen eerst dat stuk over de spelonk nog." Alastair Fergus huiverde theatraal. „Hou daar maar over op. Ik probeer dat vreselijke oord uit mijn gedachten te bannen. Ik wil er helemaal niet meer aan denken!"
Hij had die ochtend de opening van dit programma opgenomen in de beruchte Heksenspelonk van Devil's End. Volgens de legende die in deze buurt de ronde deed - en wie zou durven beweren dat het niet waar was - was die merkwaardige plaats, die deels natuurlijk was, deels in de rotsen was uitgehouwen, sinds het begin van de mensheid het middelpunt geweest van mysteries en onheil.
Hier brachten de heidenen hun mensenoffers, hier kwamen de druïden bijeen om hun geheime machten op te roepen; hier zochten in de zeventiende eeuw de heksen een goed heenkomen voor de brandstapels van Matthew Hopkins, een berucht heksenjager; hier oefende in de achttiende eeuw de derde Heer van Aldbourne zijn verfoeilijke riten van de zwarte magie uit ...

Jo Grant stormde het wachtlokaal van het UNIT-hoofdkwartier binnen. „Ben ik op tijd?" vroeg ze buiten adem.
Sergeant Benton hoefde niet te vragen wat ze bedoelde. „Hij is netbezig ons de Heksenspelonk te laten zien, juffrouw," zei hij. „Ooo, wat griezelig, hè? Ik bedoel, het is net een spookfilm!" zei ze. „Ik ben er een keertje geweest, 's Zomers kun je er wel naar binnen, via de sacristie."
Mike Yates kwam nu ook binnen, gevolgd door de Doctor. „De sacristie? Waar heb je het in 's hemelsnaam over?" vroeg Mike. „De kerk natuurlijk, die is bovenop die spelonk gebouwd. Hoe vind je dat?"

„Een uitstekend symbool, Jo," zei de Doctor kortaf. „Nu moeten jullie allebei stil zijn, ik wil luisteren. Kijk daar heb je die archeologische toestand . . ."
Jo keek met een treurig gezicht naar de grinnikende Mike en wendde zich toen naar het Tv-toestel, waar Alastair Fergus, die niets van zijn geprikkeldheid liet blijken, op charmante wijze de genegenheid van de kijkers trachtte te winnen.
„. . . Professor Horner en zijn dappere team hebben zich een weg gebaand in de Duivelsbult alsof het een reusachtige taart was. Maar we staan nu voor de vraag of het professor Homer zal lukken de geluksboon te voorschijn te halen."
De charmante inleiding van Alastair Fergus werd opeens onderbroken door een stem met een duidelijk Yorkshire accent - het was de stem van de nog steeds niet zichtbare professor. „Ga nou door, man!" zei de stem.
En Fergus ging door. Hij sprak over de vorige pogingen om de Duivelsbult te openen. De eerste was in 1793, toen de gravers van Sir Percival Flint terugkeerden naar Cornwall en hem daar dood achterlieten. En vervolgens vertelde hij over het beruchte fiasco van de universiteit van Carmbridge in 1959- De Duivelsbult was tot nu toe een onopgelost raadsel gebleven.
„Maar vanavond zal het geheim geopenbaard worden! Vannacht, om 12 uur, het spookuur, zullen de kijkers van de BBC het voorrecht genieten getuige te zijn als professor Gilbert Horner, de vermaarde archeoloog ..."
Weer werd hij onderbroken. De zware gedaante van professor Horner kwam in beeld. „Eindelijk heb je me dan toch gevonden, hè? Nou, dat werd tijd! Hé, jij daar met die camera -breng hem eens hier! Kom op!" Daarop liep hij met zware passen het gat weer in dat in de grote heuvel achter hem was uitgehouwen, hij werd gevolgd door de man met de camera en de zwakjes protesterende Alastair Fergus.
Professor Horner had altijd succes bij het televisie-publiek: hij hield zich nooit aan zijn tekst, zei precies waar het op stond, hij ongeduldig als hij met stommelingen te maken kreeg en volledig zijn eigen gang - hij werd natuurlijk alom bemind. Dat hij de populaire en o, zo vlotte Alastair Fergus nu de loef afstak, was iets dat nog nooit eerder was voorgekomen.

In een moedige poging opnieuw de leiding te krijgen, strompelde Alastair door de modderige tunnel terwijl hij in de microfoon sprak. „Dit zal voor de kijkers een fascinerend gezicht zijn, professor. Wat bent u precies van plan . . ."
Professor Horner bereikte het eind van de tunnel en wees op een onaantrekkelijke klomp aarde. „Daar, dat is de plek. Vijftien

centimeter daarachter bevindt zich de grootste archeologische vondst sinds Sutton Hoo."
Alistair deed zijn best om weer in het beeld te komen. Hij zat onder de modder en was geprikkeld. „Sutton Hoo, juist ja. Wilt u ons daar iets over vertellen, professor?"
„Nee, dat wil ik niet."
Maar Alastair gaf de moed niet op. „Sutton Hoo was de plaats van de grootste archeologische vondst. . ."
„Laat Sutton Hoo nou maar zitten, jongen. Hier zijn je dierbare kijkers meer in geïnteresseerd ... de Duivelsbult en wat daar verborgen ligt. Nietwaar?"
In het wachtlokaal zat de Doctor gespannen toe te kijken. Alastair Fergus gooide het over een andere boeg. „En wat ligt daar dan verborgen?"
„Schatten. Het is het graf van een groot krijger, een opperhoofd, van 800 voor Christus."
„Nee, nee, nee ..." mompelde de Doctor.
Jo wierp een blik op hem. Ze had hem nog nooit zó gespannen gezien. „Doctor. . . wat is er aan de hand?"
De Doctor schudde het hoofd en knikte in de richting van de televisie.
Jo richtte haar blik weer op het toestel.
„En waarom vannacht, professor? Waarom wordt het graf juist vannacht geopend en nog wel om middernacht?"
De professor kreunde. Een paar miljoen kijkers zaten te wachten op een snijdende opmerking, een paar beledigende woorden voor de gevoelige Alastair. „Ik dacht dat dat voor de allersimpelste ziel duidelijk was, maar ik heb me kennelijk vergist."
Een paar miljoen mensen gniffelden van voldoening.
„30 april," ging de professor verder. „Beltane, hè?"
Alastair haalde diep adem, hij had dringend behoefte aan wat frisse lucht. „Beltane?"
„De hemel beware me voor overbetaalde, onbekwame niksnutten! Je had beter je huiswerk moeten doen voordat je-"
De verontwaardiging van Alastair Fergus was groot. Hij waagde het de professor in de rede te vallen. „Ik weet het wel, professor Horner... en u weet het ook . . . maar misschien zouden sommige van onze kijkers het ook wel willen weten. Wilt u niet even uitleggen wat Beltane is?"
Voor het eerst van zijn leven stond professor Horner even met de mond vol tanden. „Ah ... ja ... ik begrijp het . . . Beltane," zei hij, „het grootste occulte festival van het jaar'"
De Doctor sprong overeind. 'Beltane, natuurlijk!"
Jo staarde hem verbaasd aan. „Maar, Doctor, ik dacht dat u er niet in geloofde."
De Doctor gaf haar te kennen dat ze stil moest zijn.

Een grommend geluid steeg op uit het tv-toestel. De professor stond te lachen. „Spoken? Heksen? Demonen? Natuurlijk geloof ik daar niet in, jongen. Het is alleen omdat morgen mijn nieuwe boek verschijnt!"
De stem van Alastair was ijskoud. „Het is dus min of meer een publiciteitsstunt ?"
„En eentje van de bovenste plank, jongen!" zei professor Horner instemmend.
De Doctor gromde. „Zeer onwaarschijnlijk," gaf hij als commentaar. „Zijn geest wordt gemanipuleerd."
„Wiens geest?" vroeg Jo. „Die van die enge interviewer?"
„Nee, nee," antwoordde de Doctor. „De geest van de professor. Er is iets afschuwelijks gaande."
„Wat zou er dan mis kunnen zijn?"
„Dat weet ik niet." De Doctor liep naar het raam en keek naar de bloesem van de appelboom in de tuin. „Aquarius . . . Devil's End Beltane . . mompelde hij bij zichzelf. „Kom op, kom op ... denk na!"
Zijn overpeinzingen werden onderbroken door sergeant Benton. „Kijk, Doctor. Er gebeurt iets . . ." En er gebeurde inderdaad iets. Voor de camera's stond een furie met een zelfgebreid jasje, groven schoenen en een pince-nez Harry, de floormanager, met een groene paraplu op zijn hoofd te slaan. Juffrouw Hawthorne was gearriveerd.
„Nou, zeg," riep hij uit, een nieuwe klap ontwijkend, „doe me een lol en hoepel op. . . au!"
Hij werd gered door de nadering van Alastair Fergus. „Het is wel goed, Harry," riep Alastair, terwijl ook de professor naderbij kwam. Juffrouw Hawthorne stevende meteen op hen af. „Ik ben hier gekomen om te protesteren!" kondigde ze met een grimmig gezicht aan. „En reken maar dat ik zal protesteren." De professor liet een onheilspellend gemompel horen.
Alastair draaide zich om en begon in de camera te spreken. „Dit is juffrouw Olive Hawthorne, een vooraanstaand ingezetene, die sterk gekant is tegen het opgraven. Professor Horner, ik geloof dat u al kennis met haar hebt gemaakt?"
De professor barstte los. „Kennis gemaakt? Ja, dat zou je wel kunnen zeggen. Dat dwaze mens maakt me al wekenlang het leven zuur."
De glazen van de pince-nez van juffrouw Hawthorne flikkerden dreigend in het koude licht. „Ik heb alleen geprobeerd u uw verstand te laten gebruiken. Maar ik heb kennelijk mijn tijd verknoeid. U bent een stommeling, meneer!"
De kijkers met kleurentelevisie keken gefascineerd toe hoe het gelaat van professor Horner langzamerhand een paarse kleur aannam terwijl hij probeerde een raak antwoord te vinden. Alastair kwam haastig tussenbeide. „Juffrouw Hawthorne, wilt u de kijkers uitleggen waarom u zo tegen deze opgraving bent?" Juffrouw Hawthorne blikte recht in

de camera. „Omdat deze man zich bezighoudt met krachten die hij niet begrijpt.”
Een beweging deed Jo opkijken. Zonder dat hij het wist, zat de Doctor instemmend mee te knikken.
De professor slaagde erin weer wat te zeggen. „Kletskoek!” riep hij uit en zwaaide geagiteerd met zijn hoed. Juffrouw Hawthorne draaide zich naar hem om. „U zult onheil brengen over uw eigen hoofd en over dat van anderen als u hiermee doorgaat!”
„Wartaal!”
„Dood en vernietiging wachten u. Geloof me, ik weet er alles van.”
Weer kwam Alastair Fergus tussenbeide. „Ja, maar daar gaat het nu juist om. Waarom zouden we u geloven en hoe weet u dat eigenlijk?” Zijn charmante glimlach verdween toen juffrouw Hawthorne hem met een doordringende blik aankeek.
„Omdat,” zei ze, „ik een heks ben.”
De woede van de professor verdween ogenblikkelijk. Hij grinnikte triomfantelijk. „Zie je nu wel,” zei hij, „ik zei je toch dat ze niet goed bij haar hoofd was.”
„Ik zeg je dat ik een heks ben. Een witte heks natuurlijk. En daarom zouden jullie naar me moeten luisteren. Ik weet er alles van.”
Met een gevoel van enorme opluchting zag Alastair Fergus dat Harry een teken gaf dat het tijd was om de uitzending te beëindigen. „Dank u zeer, juffrouw Hawthorne, voor uw bijzonder interessante . . .”
Maar voor juffrouw Hawthorne was het nog lang niet afgelopen. „Ik heb het gelezen in de runen,” kondigde ze op dramatische toon aan. „Ik heb de talisman van Mercurius geraadpleegd; het staat geschreven in de sterren: als Beltane is gekomen, treed dan zachtjes, want voorwaar, de Prins zelf is nabij.”
„Zie je nou wel,” zei de professor. „Knettergek!”
„De Prins?” vroeg Alastair zenuwachtig.
„De Prins van het Kwaad,” verklaarde juffrouw Hawthorne. „De Duistere; het Gehoornde Beest. . ”
Opeens wendde de Doctor zijn blik van het scherm af alsof hij zich losrukte van een afgrijselijke nachtmerrie. Hij draaide zich om en begaf zich naar de deur, „Kom mee, Jo,” zei hij gejaagd. „Waarheen?” vroeg ze, terwijl ze ging staan.
We moeten die idioot tegenhouden voor het te laat is . . .”

Hoofdstuk 2 De nieuwe dominee

Montmorency Vere de Vere Winstanley - Monty voor zijn vrienden en aangesproken in Devil's End met ’jonker’ - leunde voorover, zette de televisie af en grinnikte. Dat had juffrouw Hawthorne mooi gedaan. Ze had zich niet van haar stuk laten brengen. Die verdraaide knaapjes uit Londen deden net alsof ze het hier voor het zeggen hadden.
Hij klopte zijn pijp uit en stond met moeite op. Hij vermeed het naar zijn gezette gestalte te kijken, die weerspiegeld werd in de glazen deuren van het Chippendale kastje en keek om zich heen naar zijn geliefde rode setter.
„Hereward! Hereward!” Springend kwam de hond binnen, hij had zin in zijn avondwandelingetje. Dat verdraaide beest. Hoe kreeg die hond het toch voor elkaar om zo mager te blijven, terwijl hij toch volop te eten kreeg.
Aan weerskanten van de oprijlaan van End House, bijna een kilometer lang, stonden rododendronstruiken. Als ze in bloei stonden kwamen de mensen van heinde en ver om de Winstanley rododendrons te bekijken, en de Winstanley gazons, en de Winstanley rozen en . . . „Goedenavond, jonker.” „Mijn hemel, ik had je helemaal niet gezien, Bates. Alles in orde?”
„Ja, meneer, alleen wat last van luis. Maar dat zullen we wel weer gauw genoeg onder controle hebben.”
Bates, de laatste van de vele Bates die sedert de tijd van koningin Anne hier als tuinman dienst hadden gedaan, tikte even aan zijn pet toen de jonker zijn weg vervolgde over het smetteloze grind van de oprijlaan. Feodalisme was nog steeds niet weg te denken in Devil's End.
„O ja . . . meneer.”
De jonker draaide zich om. Het verweerde gezicht van Bates stond zorgelijk.
„Mijn vrouw, ze maakt zich nogal ongerust. Ze vroeg me of ik er met u even over wou praten . . .”
„Ja?”
„Het gaat over haar kippen, ziet u. Die hebben al bijna twee weken geen ei meer gelegd.”
„Ga door.”
Bates schuifelde wat met zijn voeten en was duidelijk in verlegenheid.
„Dat is alles, meneer ”
Wistanley keek hem verbijsterd aan. Het was niets voor Bates om zo om de zaak heen te draaien. „Ik begrijp het niet, Bates. Hoe kan ik je daarbij helpen?”
Bates nam zijn pet af en veegde zorgvuldig wat denkbeeldig stof van

de klep. „Nou, ziet u, meneer ... ze zegt. . . het is allemaal onzin en ik. . . nou, zij zegt dat ze behekst zijn!"
„Ah, ik begrijp het al. Behekst?"
„Ja, meneer."
De jonker trok aan zijn pijp. „Dat kan allemaal wel zo zijn . . . maar wat kan ik daar aan doen?"
„Nou, ziet u, meneer, we dachten zo . . . dat wil zeggen, zij dacht. . . misschien wilt u eens met de dominee praten. Naar u luistert hij wel."
De jonker bromde wat. „Dat betwijfel ik. Dat betwijfel ik ten zeerste. Een verstandige kerel, die nieuwe dominee. Ik geloof niet dat hij zich veel zorgen zal maken over een paar kippen. Maar ik kan het wel eens ter sprake brengen als ik hem zie." „Als u zo goed zou willen zijn, meneer. Want ziet u, Elsie ... ze gaat er maar over door. Als ik alleen maar kan zeggen dat ik er met u over gesproken heb."
„Natuurlijk, laat het verder maar aan mij over."
Bates zette zijn oude pet weer op en verdween in het struikgewas, na jonker Wistanley nogmaals op eerbiedige wijze gegroet te hebben.
„Hereward, hier!" De jonker was bij het hek gekomen, maar zijn gedachten waren helemaal niet bij de wandeling. Kippen die niet wilden leggen, verdraaid! Dat gebeurde zo vaak. Waarschijnlijk een vos in de buurt. Hij moest maar eens met de jachtmeester gaan praten. Maar Elsie Bates was niet gek. Als zij dacht dat ze behekst waren . . . nee, nee, nee, allemaal onzin. Net zoals die belachelijke geruchten die de ronde deden en waarvoor juffrouw Hawthorne verantwoordelijk was, nadat die oude Josh op het kerkhof dood was neergevallen . . .
De gezette figuur van de jonker van Devil's End liep rustig de heuvel af naar het dorp, zijn hond volgde hem op de hielen. Alles leek vredig. Maar plotseling overviel hem een onberedeneerde angst, die zo hevig was, dat zijn hart bijna stilstond.

Over het steile pad dat naar de Geiterug leidde, zweefde een vreemde gedaante. De wapperende jaspanden leken wel op vleugels van een reusachtige vleermuis. Zo nu en dan uitte het vreemde kreten zoals „Ha!" of „Dwaas, dwaas, dwaas!" Het was juffrouw Hawthorne op haar fiets. Ze stortte zich door het struikgewas op de hoek van de boerderij van Longbottom en reed Shady Lane op, waarbij ze ternauwernood de poes van Kansome kon ontwijken, ze zag hem bovendien niet eens - wat zeer merkwaardig was omdat Marmalade haar persoonlijke vriend was - zo boos was ze op die idioot van een Horner. „Blikskaters, en ik heb het hem nog wel verteld!" mompelde ze terwijl ze stevig doortrapte op het hellende stuk naar Box Hill. „Maar hij zal Olive Hawthorne nog leren kennen . . ."
Steeds langzamer ging de fiets toen juffrouw Hawthorne steeds meer ontmoedigd raakte. Wat had ze tenslotte bereikt? Hij ging nog steeds

zijn gang. Devil's End stond nog steeds de oude banvloek te wachten; die verschrikkelijke vervloeking, die elk kind in het dorp van buiten kende en die geen enkele volwassene hardop durfde uit te spreken. De vervloeking, waarvan het ontstaan in de loop der tijden verloren was gegaan. Toen ze de top van de helling had bereikt en naar beneden reed langs de hoge stenen muren van het landgoed van Winstanley, kreeg juffrouw Hawthornes gezicht een grimmige en vasberaden uitdrukking. Ha, hij moest niet denken dat hij al gewonnen had! Ze had wis en waarachtig nog meer pijlen op haar boog! Ze begon langzamer te rijden en sprong van haar fiets - ze moest die remmen toch maar eens laten nakijken. Ze was thuis. Ze reed haar trouwe stalen ros door het hekje de tuin in en zette hem tegen de met klimop begroeide muur van haar kleine huisje.
Ze weerstond de verleiding om haar koele huisje binnen te vluchten en haar dorst met kamillethee te lessen; in plaats daarvan liep ze de weg weer op in de richting van het huis van de dominee.

Verbaasd over het feit dat deze wandeling anders verliep dan normaal, ging Hereward met zijn tong uit zijn bek zitten, toen zijn baas aan de rand van het dorp bleef staan.
„Even wachten, ouwe jongen," zei de jonker tegen zichzelf. „Je moet weten wat je gaat doen." Rechtstreeks naar het café zoals gewoonlijk? Of was het zijn plicht de dominee op te zoeken om met hem te praten. Hij had het per slot van rekening beloofd. Het café De Gespleten Hoef lokte hem bepaald aan. Een bespottelijke naam voor een café. De eigenaar probeerde munt te slaan uit het bijgeloof van de plaatselijke bewoners en de nieuwsgierigheid van de toeristen die hier 's zomers kwamen. Hij kon beter maar eerst naar de dominee gaan. Dat was niet meer dan billijk ten opzichte van de oude Bates. Hij deed het alleen terwille van de onzin van Elsie, maar toch . . .
Met de verbaasde Hereward achter zich liep hij over de velden en passeerde een meiboom. Morgen was het de eerste Mei! Mijn hemel, het was net of de vorige viering gisteren had plaatsgevonden. Het was een mooie traditie, maar ook wel een beetje vervelend met al die dansers om de meiboom.
„Ik zal mijn gezicht moeten laten zien," zei hij bij zichzelf. „Noblesse oblige en meer van die onzin. Tenslotte is het maar één keer per jaar . . ."
De woorden van professor Horner „. . . grootste occulte festival van het jaar, Halloween . . ." schoten hem weer te binnen, en op hetzelfde moment werd hij weer door diezelfde kille angst bevangen. Hij bleef stokstijf staan terwijl paniek zich van hem meester maakte.
Met grote moeite vermande hij zich en ging weer verder, maar nu liep hij linea recta naar het café.

„Eentje maar, dan ga ik naar de dominee. Als medicijn, dat zeggen ze toch, nietwaar? Ik weet niet wat ik heb. Zeker te veel gedaan de laatste tijd. . .”
Hij ging naar binnen en deed net of hij het trillen van zijn I umden of het koude zweet op zijn voorhoofd niet opmerkte.

Juffrouw Hawthorne zag niet dat de deur van De Gespleten Hoef achter de jonker dichtging toen ze het dorpje binnenkwam. Ze had het te druk met het repeteren van de woorden die ze tegen de dominee zou zeggen, de dominee die ze nog niet eerder had ontmoet. Jammer genoeg wist niemand hier iets van hem af. Was die goede Canon Smallwood er nog maar. . . vreemd dat hij toen hij vertrok van niemand afscheid had genomen. Het was hem waarschijnlijk te veel geweest. Het zou hem wel zwaar gevallen zijn om na zoveel jaar met pensioen te moeten gaan . . .
Toen juffrouw Hawthorne het hek van het kerkhof naderde, dat om de hoek van de oude smederij was gelegen alwaar een glanzend uithangbord verkondigde dat toeristen hier thee konden krijgen, liep ze agent Groom tegen het lijf. Zijn gezicht was roder dan ooit in het licht van de ondergaande zon. „Goedenavond, juffrouw Hawthorne,” zei hij. „Ik zag u op de televisie voordat ik m’n ronde ging doen. U heeft hét uitstekend gedaan. Tenminste dat vond ik. U hebt ze even de waarheid gezegd, nietwaar?”
De verontwaardiging van juffrouw Hawthorne werd hierdoor meteen weer aangewakkerd. „Ha!” riep ze uit. „Ze vielen me in de rede! Maar maakt u zich maar geen zorgen, agent. Ik krijg mijn kans vanavond nog wel. Wacht maar eens af!” Daarop beende ze weg, terwijl agent Groom haar vertederd nakeek.
Ze legde haar hand op het hek en wilde het openduwen. Meteen daarop, alsof dit een signaal was, stak er een felle wind op; een storm, een orkaan, een tyfoon - in een cirkel van dertig meter doorsnee.
Juffrouw Hawthorne wist meteen wat ze moest doen. Ze zette zich schrap, hief haar handen op en begon de kwade geesten te bezweren. „Van hier, alle elementen! Van hier, alle machten van tegenspoed ...”

Ondertussen gedroeg agent Groom zich zeer merkwaardig. Alsof hij zich in een droom voortbewoog, pakte hij een grote steen op en begaf zich in de richting van juffrouw Hawthorne, kennelijk met de bedoeling om haar de schedel in te slaan. Ze was zich van niets bewust en sprak nog steeds haar toverformule uit. „Uit naam van de Grote Moeder, beveel ik u,” riep ze uit, „weest stil en keert terug naar uw rustplaats; weest in vrede tijdens uw slaap . . .”
Agent Groom hief de steen boven zijn hoofd . . . nog een ogenblik, en dan zouden alle wereldse problemen voor juffrouw Hawthorne opgelost zijn. Voorgoed.

Maar op dat moment scheen haar spreuk succes te hebben, want de wind ging even onverwacht liggen als hij was opgekomen. De avond was weer even rustig als voorheen. De steen viel uit Grooms handen en hij stond op zijn benen te wankelen. „Meneer Groom!” riep juffrouw Hawthorne uit toen ze zich omdraaide en de dodelijke bleekheid op zijn gelaat zag. „Meneer Groom, voelt u zich wel goed?”
De agent wreef over zijn voorhoofd. „Ik ... ik denk van wel. . . ik voelde me even wat duizelig . . .”
Juffrouw Hawthorne knikte. „Dat verbaast me niets. Integendeel. Maar het zal zo over zijn, meneer Groom.”
Groom glimlachte flauwtjes. „Ik red me verder wel,” zei hij. Olive Hawthorne keek hem aan, langs hem heen en door hem heen. Haar ogen staarden naar onbekende verten, alsof ze dingen zag die onuitsprekelijk waren - dingen die niet van deze wereld waren. „We moeten op onze hoede zijn,” sprak ze, „allemaal.” Ze draaide zich om en liep het pad op tussen de rijen grafstenen door en verdween om de hoek van de kerk.
In het café leegde Montmorency Winstanley net zijn tweede glas whisky en aanvaardde dankbaar het aanbod van een derde glas. „Alleen deze nog,” dacht hij, „en dan ga ik eens een babbeltje maken met de dominee. Ik zal vragen of hij eens met Elsie Bates wil gaan praten. Dat zal haar geruststellen.”
Al zijn angsten was hij nu vergeten.

Juffrouw Hawthorne kwam vanachter de kerk vandaan en begaf zich naar het huis van de dominee toen een man met een nors gezicht voor haar opdook. Het leek wel alsof hij uit het niets tevoorschijn was gekomen.
„Wat wilt u?” vroeg hij op agressieve toon.
Juffrouw Hawthorne, die op ruwe wijze uit haar gepeins was opgeschrikt, werd erg kwaad. „Hoe durf je me zo te overrompelen, Garvin,” zei ze. „Ga opzij.”
„Ik vroeg wat u wilde”
..Als je het dan zo graag wilt weten,” antwoordde ze op koele toon, „ik wil meneer Magister spreken.”
Garvin glimlachte. „Dat kan niet,” zei hij. „Waarover wilt u hem spreken?”
„Het is niet mijn gewoonte om mijn zaken met de koster te In spreken. Laat me er alsjeblieft langs.” Ze wilde doorlopen maar Garvin versperde haar weer de weg. Juffrouw Hawthorne hoefde van verontwaardiging. „Je zou je niet zo durven gedragen als de dominee hier was,” zei ze.
„Meneer Magister wenst niet gestoord te worden. Dat heeft hij zelf gezegd.”

„Hem niet. De échte dominee!"
Garvin lachte. „Hoe noemt u meneer Magister dan?"
„Ik bedoelde Canon Smallwood, onze oude dominee, die onder zulke geheimzinnige omstandigheden verdween."
„Dat was helemaal niet geheimzinnig. Hij werd ziek en moest met pensioen, dat was alles."
Juffrouw Hawthorne kreeg haar zelfbeheersing weer terug. „In het holst van de nacht? En waar is hij dan nu? Waarom heeft hij met niemand contact opgenomen? Dat moet je me dan maar eens uitleggen."
Garvin kreunde. „Ik heb geen tijd naar uw onzin te luisteren. Ik heb nog heel wat werk te doen."
Maar juffrouw Hawthorne gaf het niet op. „Ik blijf er bij dat ik meneer Magister wil spreken."
„En ik zeg u nogmaals dat hij niet gestoord wenst te worden." „Dat kan hij dan zelf ook wel tegen mij zeggen. Laat me er langs, hoor je me?"
Terwijl ze dat zei, hief ze haar oude paraplu op, het wapen dat Harry die middag op de vlucht had gedreven. Garvin keek er met een onzekere blik naar.
„U verdoet uw tijd."
Juffrouw Hawthorne zwaaide met de paraplu. „Als je niet opzij gaat, Garvin, dan zie ik me genoodzaakt geweld te gebruiken!"
„Geweld is niet nodig."
De vriendelijke maar vastberaden stem deed zijn gezag gelden. Juffrouw Hawthorne draaide zich met een ruk om alsof ze dertig jaar jonger was en betrapt was bij het uithalen van kattekwaad.
„Ah . . . meneer Magister, goedenavond."
De nieuwe dominee was met zijn donkere kostuum, dat hem erg slank maakte, een opvallende figuur. Zijn knappe, mefistoachtige gezicht was merkwaardig genoeg leeftijdloos. Weliswaar zaten er door zijn keurig geknipte zwarte baard grijze draden, maar deze leken zijn gladde huid en jeugdige ogen nog meer te benadrukken.
Maar toch, toen juffrouw Hawthorne goed keek, was het alsof die ogen diepe poelen van onpeilbare kennis waren; kennis van duizenden jaren of meer.
„Goedenavond, juffrouw Hawthorne. Zo heet u toch, nietwaar? Wat een genoegen eindelijk eens kennis met u te maken." Olive Hawthorne vermande zich. Dit was geen ogenblik voor overpeinzingen of om beleefdheden uit te wisselen.
„Ik moet u dringend spreken, maar deze onbeschaamde vent weigert me door te laten!" klaagde ze.
De dominee putte zich direct uit in allerlei excuses. Hij pakte haar bij de arm en leidde haar van het kerkhof naar het pad dat in de richting

van zijn woning voerde. Hij praatte en praatte en praatte maar terwijl juffrouw Hawthorne tevergeefs probeerde de woordenstroom te doorbreken. Haar interrupties gingen geheel en al verloren.
Tenslotte merkte juffrouw Hawthorne dat ze heel ongemakkelijk op de rand van een versleten leunstoel in de huiskamer zat terwijl de dominee bezorgd om haar heen liep.
„. . . een kopje thee misschien?” vroeg hij. „Ik ben van mening dat een kop thee in de meeste gevallen een oplossing biedt voor onze problemen . . .”
Opeens kon juffrouw Hawthorne het niet langer meer uithouden. „Hou op!” schreeuwde ze.
„Pardon?” De heer Magister leek echt uit het veld geslagen te zijn.
„Behandel me niet langer als een dorpsidioot! Wij hebben allebei met echte zaken te maken - het leven en de dood, de hemel en de hel. U op uw manier en ik op de mijne. De machten van het kwaad zullen vannacht rondwaren. We moeten op onze hoede zijn; we moeten onze verdediging voorbereiden; we moeten de strijd aanbinden tegen de Vijand . . ”
De dominee ging tegenover haar zitten, leunde voorover en sloeg zijn handen ineen alsof hij een schietgebedje ging opzeggen. „Ik zie dat u helemaal van streek bent. Maar de machten van het kwaad, wat bedoelt u daar nou mee, juffrouw Hawthorne?”
„Hebt u dan nooit gehoord van de vervloeking van Devil's End, meneer Magister? Een man met zo’n verantwoordelijkheid als u moet zich er toch zeker van bewust zijn . . .” De dominee stak zijn hand op.
„Een ogenblikje,” zei hij. „Misschien kan ik het u uitleggen. Natuurlijk zijn mij die - neemt u me niet kwalijk - belachelijke bijgelovige zaken ter ore gekomen. Hoe kan het ook anders? De mensen in deze streek praten bijna nergens anders meer over. Maar ik beschouw het als mijn verantwoordelijkheid en mijn plicht tegen deze dwaling te strijden en het niet te helpen verspreiden door het oor te lenen aan dat soort onzin.” Juffrouw Hawthorne moest iets wegslikken. Ze moest ervoor zorgen niet weer boos te worden. Deze man was dan wel zand in de ogen gestrooid, maar ze had zijn hulp nodig . . . dringend nodig.
„Ik verzoek u mij te helpen,” zei ze. „U moet me helpen die dwaze man tegen te houden ”
De dominee keek verbijsterd. „Eh . . . wie tegenhouden? Waarvan? Ik begrijp er helaas niets van.”
„Professor Horner natuurlijk. Hij mag dat graf niet betreden, en zeker vannacht niet!”
Het gezicht van meneer Magister klaarde op. -Ach, natuurlijk, wat dom van me. Uw strijd met die geachte professor. Maar weet u, juffrouw Hawthorne, toch vind ik het moeilijk om het te begrijpen. Toegegeven, u hebt wat excentrieke ideeën, maar waarom bent u

tegen deze doodgewone archeologische opgraving?"
Met grote moeite kon juffrouw Hawthorne haar woede bedwingen. „Ik zal u vertellen, dominee, dat we allemaal in doodsgevaar verkeren. Bekommert u zich dan niet om de zielen die u onder uw hoede hebt?"
„Het idee 'ziel is een verouderd begrip," antwoordde hij. „Tegenwoordig is men geneigd te spreken over de persoonlijkheid als . . ."
Nu hield juffrouw Hawthorne het niet langer meer uit. Ze stond op en keek de dominee met een verachtelijke blik aan. „Die moderne ideeën! U bent een domkop, meneer! Ik zie dat ik hier mijn tijd verknoei!" Ze snelde naar de deur terwijl haar mantel om haar heen fladderde.
„Juffrouw Hawthorne, een ogenblikje!"
Zelfs in haar woede moest juffrouw Hawthorne wel gehoor geven aan zijn autoritaire stem. Ze bleef staan en draaide zich met tegenzin om. „Ja?"
De heer Magister bewoog zich soepel als een kat over het tapijt. Hij keek diep in de verontruste ogen van juffrouw Hawthorne. „U bent helemaal van streek zie ik. Maar ik ben ervan overtuigd dat u zich nodeloos bezorgd maakt. Alles zal in orde komen. U moet me geloven . . . u moet me geloven . . ."
Weer merkte juffrouw Hawthorne de kracht die uit zijn ogen straalde. De buitengewoon grote pupillen, de irissen, die zo donker waren dat ze zwart leken en waar lichte vlekken in zaten . . . toch geen goud?
„U moet me geloven . . ." ging de zachte stem verder.
Dat leek een redelijk en begeerlijk voorstel. Natuurlijk moest ze deze knappe man geloven, deze man met die ongelooflijk blauwe ogen, blauw dat wel zwart leek, de duisternis van middernacht. . . maar waren ze zonet niet bruin?
„Ik, ik moet u geloven," hoorde ze zichzelf mompelen - en kwam toen met een schok van boosheid weer tot zichzelf. „Waarom zou ik u geloven?" riep ze met bevende stem. „Een modern man zoals u? Een rationeel denkend man? Ik zal u zeggen wat u bent, u bent een dwaas! Als u me niet helpt om te voorkomen dat het graf vannacht wordt geopend, dan zal ik iemand vinden die me wel wil helpen!"
Ze draaide zich om en verdween. Een ogenblik later werd de voordeur met een klap dichtgeslagen.
Het gezicht van meneer Magister vertoonde teleurstelling en duistere woede. Hij keek uit het raam. Juffrouw Hawthorne begaf zich naar het kerkhof. Het gezicht van meneer Magister was verwrongen van haat. Hij mompelde in een vreemde taal een paar bezweringen, daarna liep hij naar de deur. „Garvin!" schreeuwde hij.
Meteen daarop verscheen de koster in de kamer. De dominee hief zijn hand op en wees. Juffrouw Hawthorne stond op het punt'uit het gezicht te verdwijnen.

Garvin glimlachte, knikte en verdween zonder een woord te zeggen uit de kamer. De dominee haalde diep adem, volgde hem het huis uit, liep over het kerkhof en verdween om de noordoostelijke hoek van de kerk.

Jonker Winstanley brulde van het lachen.
Bert Walker, de eigenaar van De Gespleten Hoef, was me een grappenmaker! Hij kreeg iedereen aan het lachen.
„Ik zal u zeggen, meneer," ging hij verder, terwijl hij een vol glas voor de jonker neerzette, „als de kippen melk gaan geven en de koeien eieren gaan leggen, dan wil ik wel in die onzin geloven. Laat dat nou maar aan die leeghoofden van toeristen over." Een man met een wezelachtig gezicht vol olievlekken, keek op van zijn spelletje domino. „Je zult vanavond wel anders piepen, Bert, als ze dat graf openen."
„Misschien heb je gelijk, Tom," antwoordde Bert grinnikend. „Maar ik zal je dit vertellen. Als die ouwe Nick te voorschijn komt, zal ik hem mijn mooiste kamer aanbieden. Dat wordt een goudmijntje voor me."
Terwijl het hele café in lachen uitbarstte, veegde jonker Winstanley de tranen uit zijn ogen. Hij was helemaal vergeten dat hij van plan was geweest de dominee een bezoek te brengen.
Garvin had de handen van de bewusteloze juffrouw Hawthorne vastgebonden.
„Goed zo," zei de dominee. „Hierheen." Hij maakte in de hoek van de kamer het deksel van een eikenhouten kist open.
De koster tilde haar op. Haar magere, pezige lichaam was verbazingwekkend licht. Hij kon door haar mantel heen haar botten voelen, net de ribben van een dode eekhoorn.
Meneer Magister stond op enige afstand met een tevreden glimlach toe te kijken hoe juffrouw Hawthorne zachtjes in de kist werd gelegd, op een stapel pas gestreken koorhemden . . .

Hoofdstuk 3 Het graf wordt geopend

De schemering viel in Devil's End. In het hele dorp werden de luiken voor de vensters gedaan en de deuren gegrendeld tegen de gevaren van de nacht. Een kind dat begon te huilen, werd Fdoor een angstige moeder met een kusje getroost. Een dwaze oude man, zojuist uit een kindse dagdroom ontwaakt, bonsde op de deur van zijn dochters huis. Een smalle lichtbundel verlichtte een ogenblik de straat toen ze de deur opende, daarna Was het weer donker en na het grendelen van de deur viel ook de stilte weer in - een stilte die intenser was dan het verre gehuil van een hofhond, die met opgeheven snuit zat te janken naar de volle maan, die boven de Geiterug stond.

Over het kerkhof schoot een schaduw die iets donkerder was dan de schaduwen van de grafstenen in het maanlicht. Bij de kerk bleef hij even staan om zich ervan te vergewissen dat hij door niemand werd gevolgd - toen verdween hij door de deur van het huis van de dominee.

Hij liep nerveus in het duister het vertrek door en bleef staan bij een lage, eiken deur met zware smeedijzeren scharnieren. De deur gaf toegang tot een grot onder de kerk. Toen hij zijn zaklantaarn aandeed om de deur te kunnen openen, werd zijn gelaat zichtbaar. Het was het magere, ontevreden gezicht van Wilkens, de dominospeler uit De Gespleten Hoef. Voorzichtig opende hij de zware deur, het knarsen van de scharnieren weergalmde door het hoge vertrek. Stap voor stap liep hij de trap af. Onderaan bleef hij even staan, tuurde de zwarte duisternis in en siste: „Ben je daar, jongen?"

Een zwak gefluister werd direct hoorbaar. „Bent u dat, oom?" „Wie zou het anders kunnen zijn, stommeling?" zei de man op wat meer normale toon. Hij knipte zijn zaklantaarn aan en scheen daarmee in het gezicht van zijn neef, dat als een doodskop door het duister van de grot scheen te zweven.

„Waarom heb je de kaarsen nog niet aangestoken?" vroeg hij, terwijl hij naar de jongen liep.

„Ik was bang. Ik dacht dat u nooit zou komen."

„Je hoeft nergens bang voor te zijn," zei Wilkins, terwijl hij de herinnering aan zijn angstige tocht over het kerkhof uit zijn geheugen bande. „Laten we maar eerst eens aan het werk gaan, hè?"

Hij haalde een doosje lucifers uit zijn zak, stak twee toortsen aan, gaf er een aan de jongen en begaf zich naar de dichtstbijzijnde muur, waar een kandelaar met zeven armen in een nis klaar stond. Toen hij de eerste van de zeven zwarte kaarsen aanstak, liet de jongen opeens

een kreunende schreeuw van angst horen.
„Wat is er nu weer?"
„Daar," zei de jongen zwaar ademend. „Iemand . . . iets . . ." Wilkins hield zijn toorts omhoog en liep naar de vage witte figuur die de jongen hem had aangewezen. „Ach, het is de oude bok maar!" lachte hij opgelucht. „Bok is onze vriend, hè schoonheid?" Liefkozend klopte hij op de kop van de afzichtelijke waterspuwer, die op een verhoging tegen de verst afgelegen muur stond.
„Ik dacht... ik dacht dat ik het zag bewegen." De stem van de jongen trilde nog.
„Nou is het wel genoeg met jouw verbeelding, hè Stan? We zijn hier gekomen om een karwei op te knappen, nietwaar?" Aarzelend begon de jongen de honderd kaarsen aan te steken die overal in de grot stonden, zijn bewegingen waren traag alsof hij het ritueel nog niet voldoende onder de knie had. Zijn oom, die beter met zijn toorts overweg kon, haastte zich van nis naar nis en was een en al ongeduld om de lonten aan te steken. Toen de vlammen opflikkerden, kwam de grot in al zijn vreemde schoonheid tot leven. Bewegende schaduwen accentueerden de gebeeldhouwde motieven op de muren, sommige dateerden uit de tijd van de Romeinen, sommige waren van meer recente datum, maar ze beeldden allemaal de geheime ceremonieën van de oude heksenreligie uit.
Op de grond, onder het beeld van de waterspuwer, bevond zich Een grote marmeren plaat die voorzien van van Het Magische zegel. In het midden van de vloer bevond zich een groot stuk rotsl, op ruwe wijze uitgehakt in de vorm van een altaar. Op het gladde oppervlak waren verscheidene donkere vlekken, waarvan het gerucht de ronde deed dat het bloedvlekken waren . . .
De Kaarsen waren nu allemaal aangestoken en Tom Wilkins stond bij de trap het resultaat in ogenschouw te nemen. „Nou het ... het is prachtig," mompelde hij.
Het bevalt me niks, oom," fluisterde Stan. „Laten we maar maken dat we hier wegkomen."
Ik wou dat ik je niet gevraagd had om met ons mee te doen," snauwde zijn oom. „Goed, ga maar naar huis. Maar zorg dat je niet te laat bent voor de ceremonie vannacht."
Dankbaar sloop Stan weg. Wilkins wierp een laatste blik om zich heen. Zijn blik bleef rusten op de vlekken van de Steen van het Offer. Hij huiverde over zijn hele lichaam, maar hij kon niet vertellen of dit door opwinding, spanning, of door angst veroorzaakt werd.
„Ik heb een borrel nodig," zei hij bij zichzelf en ging weg, de grot, in zijn boosaardige schoonheid, achterlatend in doodse stilte.

Ik zei je toch, schat, dat ik niet kan - ik heb dienst. . . een andere

avond. . . nou, dat weet ik. . . gewoon, dat is alles. Sergeant Feather kreeg opeens een aanval van . . . Mavis?" Sergeant Benton legde nadenkend de hoorn weer op de haak. Met een somber gezicht keek hij naar kapitein Yates, die in een hoek van het vertrek met zijn voeten op het bureau het kruiswoordraadsel in The Times zat op te lossen. „Ze gooide de hoorn op de haak," zei sergeant Benton.
„Liefdesproblemen?" vroeg Mike.
„Vanavond waren de kampioenschappen van district Zuid. Mavis en ik hadden allebei ingeschreven."
Mike Yates keek op van zijn krant. „Wat voor kampioenschappen?"
„Stijldansen, meneer."
Yates richtte zijn aandacht haastig weer op zijn kruiswoordraadsel. De gedachte aan de gezette sergeant in jacquet bezig te zien met ingewikkelde danspassen was bijna te veel voor hem.
„Ze is al drie maanden bezig van die glinsterende lovertjes op haar jurk te naaien. Drieduizend, vierhonderd en tweeënzeventig stuks."
De deur ging open en sergeant Benton sprong overeind. „Plaats rust, sergeant," zei generaal Lethbridge Stewart, die in vol ornaat binnenkwam. „Alles in orde, kapitein Yates?"
Yates stond nu ook. „Ja, meneer. Geen moeilijkheden."
„Mooi zo. Ik ga naar dat vervloekte diner."
„Een reünie, nietwaar meneer?"
„In zeker opzicht. Al die ouwe kerels die hun maag komen vullen op kosten van ons regiment. Ontzettend vervelend." „Maar wel lekker eten?"
„Het regiment gaat er prat op een goede keuken te hebben . . „Er wordt zeker ook gedanst?" vroeg Benton.
„Helaas wel," antwoordde de generaal. „De vrouwen verwachten niet anders. Nou, jullie weten waar ik te bereiken ben als er iets aan de hand is." De generaal draaide zich om en verliet de kamer. De geur van een dure aftershave lotion bleef in de kamer achter.
Mike Yates pakte zijn krant weer op en zuchtte.
„Sommige mensen hebben het wel bekeken, hè?„ mopperde Benton. „De generaal gaat dansen met de vrouw van de kolonel. De Doctor en juffrouw Grant zijn een mooi tochtje gaan maken en wij zitten hier bij de televisie met een schaal boterhammen . . ."

„Kunnen we de kap niet opzetten?" vroeg Jo Grant, terwijl ze haar jas goed om zich heen trok om zich te beschermen tegen de motregen.
„Het is maar een buitje," antwoordde de Doctor. „Het is zo over. "
Jo keek somber voor zich uit. Bessie was duidelijk een wagen voor mooi weer. „Mike en sergeant Benton zitten nu gezellig op kantoor. Waarschijnlijk drinken ze nu een kop koffie en eten een lekkere boterham."

De Doctor schonk geen aandacht aan deze wenk.
„Ik had niet gedacht dat het zo lang zou duren," ging ze verder. „We zijn er zo," zei de Doctor, terwijl hij bekwaam een aantal scherpe bochten nam, die een normale auto in de greppel hadden doen belanden.
Jo knipte een kleine zaklantaarn aan en tuurde op de kaart. „We komen direct bij een kruising en dan rijden we zo naar het dorp. Ik zou het maar wat kalmer aan doen als ik u was, Doctor." ..We hebben geen tijd te verliezen," antwoordde hij terwijl Bessie in volle vaart een bocht nam. Jo klemde zich stevig vast en wenste zichzelf geluk met het feit dat ze de autogordel had omgedaan.
Een kleine kilometer verderop bevond zich het kruispunt. Op ren vluchtheuvel stond een richtingaanwijzer, die naar rechts wees. Devil's End stond er op. Het geluid van de auto verstoorde de rust van de schemering.
Opeens stak er een windvlaag op, een wind die net zo griezelig was als die welke een aanval had gedaan op de gemoedelijke agent Groom. Het effect was eveneens erg vreemd. De richtingaanwijzer trilde alsof hij tot leven was gekomen en begon langzaam te draaien totdat hij de tegenovergestelde richting uitwees. Toen dat was gebeurd, nam de wind af, juist op het moment dat Bessie in zicht kwam.
„Daar is het," riep Jo uit. De Doctor minderde opeens vaart. „Naar links. Dat is vreemd, volgens de kaart zouden we rechtsaf moeten."
„Waarschijnlijk had je de kaart op zijn kop," zei de Doctor terwijl hij aan het stuur draaide en de auto de zijweg opreed. Jo zei niets maar trok haar jas nog dichter om zich heen.

„Hier op de Duivelsbult, is alles klaar om . . . nee, nee . . . hier bij het graven heeft de spanning zijn hoogtepunt bereikt. Nee, nee, nee. Ik kan niet zeggen dat de spanning zijn hoogtepunt heeft bereikt. . . dat klinkt afschuwelijk."
Alastair Fergus, die systematisch bezig was de nagel van zijn rechter middenvinger tot op het vlees af te bijten, beende voorde ingang van de grafheuvel heen en weer, terwijl hij op zachte en zenuwachtige manier zijn openingswoorden repeteerde. Op enige afstand sloeg professor Horner hem met een sarcastische blik in de ogen gade, terwijl hij luidruchtig thee dronk uit een grote, emaille beker.
„Goedenavond, dames en heren. Hier zijn we weer . . .! Nee, dat klinkt net of we in een circus zijn . . "
Harry, die alles controleerde, de camera's, de lichten en de honderden andere dingen die klaar moesten zijn, ging naast Alastair staan. „Alles in orde?" vroeg hij opgewekt.
Alastair was geheel verbijsterd. „Natuurlijk! Waarom zou er iets niet in orde zijn, verdikkeme? Van alle stomme vragen . . ." Harry, die wel

gewend was aan nerveuze verschijnselen die aan een optreden vooraf gingen, grinnikte beminnelijk. „Nou, ik vroeg het alleen maar," zei hij. Fergus kreunde en verdween in het donker, terwijl hij koortsachtig zijn teksten opzei.
Harry liep verder.
„Alles in orde, professor? Het gaat nu zo gebeuren."
Professor Horner keek op van zijn thee. „Al iets gezien van dat gekke mens?"
„Nog niets."
„Nou, zorg dat ze uit mijn buurt blijft, anders bega ik een ongeluk aan haar, jongen."
„Ik zal mijn best doen," antwoordde Harry. „U weet toch hoe het allemaal gaat, nietwaar? Alastair begint en dan geef ik u een teken om te beginnen. Als het u zou lukken om klokslag twaalf in een grafkamer te komen dan zou dat fantastisch zijn."
De professor keek Harry enige ogenblikken van onder zijn zware wenkbrauwen aan. „Goed, jongen," sprak hij, „ik zal mijn best doen om aan jouw verwachtingen te beantwoorden." Harry lachte en zei half ernstig: „En als er wat gebeurt, professor? Wat dan?"
„Wat zou er moeten gebeuren?"
„Stel dat hij opeens te voorschijn komt."
De professor glimlachte boosaardig. „Dan moet je maar wat initiatieven nemen, jongen. Zeg dan maar tegen je vriend dat hij hem moet interviewen, als hem dat lukt!"
De snelheid van Bessie was aanzienlijk verminderd. De weg was overgegaan in een landweg en nu was er niet veel meer van over dan een karrespoor.
„Dit kan niet goed zijn," zei de Doctor, terwijl hij weer in een andere versnelling schakelde.
„U hebt de richtingwijzer toch ook gezien. Hoeps!," zei Jo toen de auto over een tamelijk flink gat in de weg reed.
„Misschien was die richtingaanwijzer niet goed."
„En misschien had ik de kaart niet op zijn kop. Maar goed, het is gelukkig opgehouden met regenen."
Bessie bleef met een zuigend geluid stilstaan.
„Wat is er aan de hand?" kreunde Jo.
„Volgens mij zitten we in de modder vast," antwoordde de Doctor. „Kijk eens op de kaart of je daar ook een omgeploegde akker op kunt vinden, Jo. We zitten er namelijk middenin . . .!"

De cameraploeg had weddenschappen afgesloten over het resultaat van deze avond. Ted, die camera nr. 1 bediende, was sceptisch. „Tien tegen een dat er helemaal niets is," zei hij, terwijl hij via zijn zoeker naar Alastair Fergus keek, die met een charmante glimlach op zijn

lippen, op het begin van het programma stond te wachten.
Op dat moment weerklonk de harde stem van Harry: „Goed, stilte alstublieft! Iedereen de lippen op elkaar, STIL-TE!”
Even was het doodstil. Alastair keek naar zijn spiegelbeeld in de camera, bevochtigde een vinger en streek ermee over zijn wenkbrauwen, zodat alle haartjes keurig op hun plaats kwamen te zitten.
„Attentie,” ging Harry verder, terwijl hij ingespannen naar de instructies luisterde die hem via de koptelefoon bereikten. „Ze kondigen op dit moment het programma in de studio aan . . .” Hij hief zijn hand op.
Alastair Fergus likte langs zijn lippen en keek vanuit zijn ooghoeken toe. De hand zakte, waarna hij op geroutineerde wijze met het programma begon. „Hier op de Duivelsbult heerst een enorme spanning. Alles staat klaar. Wat zullen we zien als het doek opengaat?”
De belangrijke uitzending was begonnen.

Tom Wilkins voelde zich een stuk beter toen hij een paar pilsjes op had. Hij wierp een blik op zijn horloge. Hij kon maar beter weer teruggaan. Alleen, de moeilijkheid was, hoe kon hij weggaan zonder argwaan te wekken, want iedereen zat vol aandacht naar de televisie te kijken.
Op dat moment verscheen er een welkome afleiding. De deur vloog open waarna er een lange man met wit haar en een wijde mantel aan binnenkwam; hij werd gevolgd door een meisje. „Het spijt me, meneer,” zei Bert, „maar we zijn al gesloten.” Want hoewel iedereen wist dat Percy Groom niet in de buurt was en dus ook geen kwaad kon doen, moest hij tenslotte rekening houden met zijn vergunning en dit was een vreemdeling.
„We willen niets drinken,” zei de Doctor. „Kunt u ons alstublieft de weg wijzen naar de Duivelsbult?”
„Waar ze aan het graven zijn,” verklaarde Jo.
„Het is niet nodig om daar helemaal naar toe te gaan,” zei Bert. „U kunt het ook op de tv bekijken,” en hij wees naar het toestel dat bovenop de bar stond. Op dit moment was Alastair net bezig vol vuur de geschiedenis van de Duivelsbult te vertellen. „Het is bijzonder dringend,” zei de Doctor.
„Jullie stadsmensen hebben altijd haast. Dat is nergens goed voor,” zei Bert.
„Ik kan u verzekeren dat dit een zeer ernstige zaak is,” antwoordde de Doctor, die hoe langer hoe meer geïrriteerd begon te raken.
Een gezette figuur maakte zich los van de groep die aan de bar stond en schommelde naar de Doctor toe. Het was jonker Winstanley.

„Bent u dan van de televisie?” vroeg hij.
„Daar ben ik niet van!” snauwde de Doctor.
„O, neemt u me niet kwalijk,” antwoordde de jonker. „Ik dacht dat. . . nou . . . uw kleding. . . en de pruik . . .”
Jo die zag dat de Doctor op het punt stond in woede uit te Uit te barsten, kwam haastig tussenbeide. „Doctor . . .!”
Maar zij werd op haar beurt weer in de rede gevallen door Tom Wilkins. „Waarom willen jullie dan eigenlijk naar de Bult?” „We hebben geen tijd om al die vragen te beantwoorden. Ik wil alleen de weg maar weten.”
„Wij hebben alle tijd,” zei Bert, terwijl hij over de bar ging hangen klaar om de hele avond te blijven luisteren.
„Goed dan,—” antwoordde de Doctor. „Ik ben van plan die krankzinnige professor tegen te houden voordat hij onheil over u kan brengen.”
Die verklaring werd met een ongelovig gemompel ontvangen. Wilkins draaide zich om en verliet de bar.
De Doctor was nu erg boos geworden. „Is dan niemand hier in staat een eenvoudige vraag te beantwoorden?” vroeg hij op snijdende toon. „Wat mankeert jullie in hemelsnaam?”
Weer nam Jo het woord. „Wil iemand ons alstublieft de weg wijzen? Alstublieft?”
Winstanley keek haar doordringend aan. „Natuurlijk, mijn kind. Buiten meteen rechtsaf, langs de kerk, via Box Hill, dan Shady Lane in, ongeveer een kilometer volgen en dan de Geiterug op. Je kunt het bijna niet missen.”
„O, dank u wel. Maar wilt u dat nog een keer herhalen. Ik geloof niet dat. . .”
„Kom mee, Jo,” zei de Doctor haastig en voerde haar met zich mee het café uit.
„Merkwaardige kerel,” zei de jonker, terwijl hij zijn aandacht weer richtte op Alastair Fergus.

„En noemde hij zich toevallig ook de ’Doctor?”
„Ja, Mr. Magister, zo noemde het meisje hem. Kent u hem dan ?”
De dominee glimlachte. „Ik geloof dat ik weleens kennis met hem heb gemaakt. Uitstekend gedaan, Wilkins. Maar. . . waarom ben je nog niet klaar?”
„Nou, ik dacht dat ik u dit eerst moest vertellen. Hij zei dat hij ervoor zou zorgen dat ze met die opgravingen zouden stoppen.”
„Ga nu maar gauw alles klaarmaken. We beginnen over een paar minuten met de plechtigheid.”
Terwijl Wilkins door de deur verdween die toegang gaf tot de grot, opende de dominee een kast en haalde er een mantel uit, een mantel

die zo mooi was dat de gemeente van Devil's End bij het zien ervan gehuiverd zou hebben. Het was zeker geen kerkgewaad. Hij was paarsrood van kleur, met gouddraad waren er geheimzinnige, alleen voor ingewijden bekende tekens op geborduurd. Het gewaad had iets decadents, iets slechts en deed denken aan geheime rituelen.
Terwijl hij het snel aantrok, begaf Mr. Magister zich door de grotdeur en bleef bovenaan de trap staan. Om de offersteen stonden twaalf figuren, gekleed in zwarte gewaden met capuchon. Toen ze hem in het oog kregen, verhieven ze hun stem. To Evohe' zongen ze in koor.
De dominee inspecteerde hen. Garvin was er; Wilkins en zijn van angst bevende neef; Fenton, de conciërge van de dorpsschool; Ashby, de eigenaar van het warenhuis; enzovoort, enzovoort. Een armzalig geheel, vond hij.
Hij liep snel met fladderend gewaad de trap af en naderde de offersteen, waarop zeven zwarte kaarsen stonden, een avondmaalsbeker en een wierookvat waarop runentekens stonden. Hij nam wat wierook van een van de twaalf mannen aan en wierp het in het wierookvat. Even was er een kleine vlam en direct daarop vulde een zoete geur de ruimte toen de rook opsteeg. „Mijn wil geschiede." Zijn stem galmde door de grot.
„Nema," klonk daarop het antwoord van de groep.
Mr. Magister hief zijn armen omhoog en sprak de bezwerende woorden:

„Luister naar mijn stem, O Duistere;
Oude en ontzagwekkende; meester der kunsten;
Drager van de macht; ik roep u op!
Verschijn op mijn bevel En ik schik u naar mijn wil!
EVA, EVARA, EGABALA!
GAD, GADOAL, GALDINA!"

De jonge Stan Wilkins, bleek en transpirerend, keek omhoog naar het triomfantelijke gezicht van. de lange gedaante met de scharlakenrode mantel en beefde van angst. . .

Professor Horner, die in een verkrampte en merkwaardige houding aan het eind van de tunnel stond te wachten, was beslist niet in de stemming voor grapjes toen Alastair Fergus eindelijk ophield met praten en Harry hem een teken gaf. „Eindelijk mijn beurt, jongeman," gromde hij tegen Harry en wendde zich tot de camera. „Laten we er niet omheen draaien, u hebt tot dusver genoeg kletspraat van die andere knaap gehoord maar nu zullen we eens tot daden overgaan. Ik zal u zeggen wat u gaat zien. Een stenen muur." Zijn troffel kwam met iets hards in aanraking. De professor begon de aarde weg te krabben

en onthulde een aantal grote stenen, die kennelijk daar in een ver verleden waren neergelegd. „En wat zei ik u? Zo gek ben ik nou ook weer niet. . .”
Hij vergat zijn gepoch en begon de randen van de grootste steen schoon te maken met een liefde die de vakman verried.

Met een krankzinnige snelheid reed de oude auto van de Doctor tegen een steile helling op.
„Hoe laat is het?” schreeuwde hij boven het geraas van de motor uit.
Jo slaagde er met veel moeite in op haar horloge te kijken. „Ongeveer twee minuten voor middernacht, geloof ik.”
Het leek wel alsof Bessie vooruit sprong toen de Doctor, alle voorzichtigheid uit het oog verliezend, plankgas gaf.
Het was niet meer nodig om te vragen waar de opgravingen waren. De enorme lampen verlichtten de Duivelsbult alsof het klaarlichte dag was. De vrachtwagens en de camera’s vormden een blokkade waar geen auto voorbij kwam.
De auto kwam met gierende remmen tot stilstand, de Doctor sprong eruit en rende zo hard hij kon naar de grafheuvel onder het geroep van: „Houd hem tegen! Jullie moeten hem tegenhouden!” Terwijl hij voort rende, begon de kerkklok te luiden . . .
Terwijl in de grot het gezang steeds luider en luider werd, hief de indrukwekkende gedaante in de scharlakenrode mantel het rokende wierookvat hoog boven zijn hoofd en schreeuwde als in extase:

Door de kracht van de aarde,
Door de kracht van de lucht,
Door de kracht van het eeuwige vuur,
En de diepe wateren,
Roep ik u op en beveel ik u:
VERRIJS, VERRIJS, OP MIJN BEVEL!
AZAL, AZAL!”

Meer door geluk dan wijsheid was de professor net klaar met het schoonmaken van de muur toen de klok het voorspel beëindigde en de eerste slag van twaalf uur door het dal weerklonk. Hij pakte de grootste steen stevig beet, vergat daarbij zijn publiek en de opwinding die achter hem in de tunnel was ontstaan, en begon er aan te trekken.
Door zijn zeer grote snelheid was de Doctor erin geslaagd Harry en de camera’s te ontwijken en het lukte verder niemand hem tegen te houden. Maar het was helaas allemaal tevergeefs, want op hetzelfde moment dat hij het einde van de tunnel bereikte, schoot de steen los.
Uit het gat blies een ijzige wind. Een onaards gegil vervulde de ruimte en de aarde begon te beven.
Buiten de grafheuvel werden de schijnwerpers en de camera’s door de

krachtige wind omver geblazen en als bladeren door de wind her en der verspreid. Terwijl Alastair Fergus en de technici zich probeerden te beschermen, vocht Jo zich een weg door de ijskoude wind naar de grafheuvel. „Doctor! Doctor!” schreeuwde ze.

Toen ze de ingang van de tunnel bereikte, verdween de wind net zo snel als hij gekomen was: het lawaai stierf weg en er heerste een doodse stilte, een stilte die alleen verbroken werd door het gekreun van een gewonde man.

„Doctor, is alles in orde met u?” riep ze wanhopig terwijl ze de tunnel door strompelde.

Maar de Doctor was niet in staat antwoord te geven. Het enige dat ze van hem zag was zijn hand, die uit een grote hoop aarde en puin omhoog stak, de hand met zijn geliefde zilveren Romeinse ring.

Hoofdstuk 4 De verschijning van het beest

Het was een saaie avond geweest in het UNIT-hoofdkwartier: er was een bericht binnengekomen van een monster in Hampshire, dat later loos alarm bleek te zijn. De gebruikelijke meldingen van vliegende schotels. Een rapport over kleine, groene mannetjes in Tooting. („Waarom zijn ze toch altijd groen?” vroeg Benton. „Die grappenmakers hebben ook helemaal geen verbeeldingskracht!”) In feite was het enige belangwekkende de tv-reportage van de rugbywedstrijd op Twickenham - Engeland tegen Wales. Kapitein Yates en sergeant Benton keken toe hoe het puikje van de Engelse rugbyspelers door hun Keltische neven werden ingemaakt.
„Dertien-nul!” gromde Mike.
„Ze boffen nog dat het geen honderddertien-nul geworden is, zei sergeant Benton. „Waardeloze ploeg.”
Mike Yates geeuwde en keek tersluiks op zijn horloge. „Hee, het is over twaalven. We hebben het verslag van de opgravingen gemist!”
„Misschien zijn ze nog bezig,” zei Benton, terwijl hij opstond om een ander kanaal te kiezen. „Of misschien is de Doctor er wel in geslaagd ze tegen te houden.” Hij drukte op een knop. Het beeld dat verscheen stond op zijn kop. Er was iemand - was het een meisje? - dat wanhopig in een berg aarde stond te wroeten. Opeens kwam het geluid door: „Doctor! Doctor!”
„Dat is Jo!” riep Mike uit.
Op dat moment viel het beeld weg. Het bekende pauzebordje verscheen op het scherm en een gepolijste stem kalmeerde de miljoenen verontruste kijkers. „De verbinding met Devil's End schijnt verbroken te zijn. Het programma zal zo spoedig mogelijk worden voortgezet. Tot die tijd is er wat muziek.” Mike kwam in actie. „Benton, bel de BBC-televisie op en informeer wat er aan de hand is. Ik zal proberen de generaal te bereiken, misschien kan hij hierheen komen.”
De volgende minuten werd er koortsachtig gebeld. Benton probeerde door te dringen tot die mensen die verantwoordelijk waren voor de uitzending bij Devil's End. Mike Yates vernam dat hij de generaal net gemist had omdat hij ’ergens anders’ heen was gegaan.
„Dat is stom,” barstte Mike uit. „Ik heb verdomme zin om er heen te gaan en uit te vinden wat er aan de hand is.”
„Dat zou de generaal niet goedkeuren,” zei de sergeant. „Ik bedoel, misschien kan er elk ogenblik nieuws binnenkomen.” „Ja, natuurlijk,” antwoordde Mike, „maar wat gebeurt er ondertussen met Jo en de

Doctor?"

De Doctor, professor Horner en Ted de cameraman lagen keurig in een rij op het gras, verstijfd en ijskoud.
Harry keek op. „Het heeft geen zin," zei hij. „Hij is ook dood."
Jo was geheel van streek. „Nee! Nee, dat kan niet! We moeten een dokter halen."
„Je moet het onder ogen zien, kindje. Voor hen is geen redding meer mogelijk."
„Er is toch wel een dokter in het dorp of in de omgeving?" Harry keek naar de verwarring die om hen heen heerste. Zijn oog viel op Alastair Fergus, de enige van de ploeg die niets om handen leek te hebben. „Hee, Alastair. Kan jij een vrachtwagen besturen?"
Alastaur nam de situatie eens goed in ogenschouw. Hij dwong zich rustig te blijven. „Ik wil het best proberen," zei hij.
De tocht van de Geiterug naar Devil's End zou Jo haar hele leven niet meer vergeten. Het leek wel een nachtmerrie. Ze werd door elkaar geschud in de drietonner, die bestuurd werd door een man die daarvóór alleen maar in sportwagens had gereden. Achterin lagen de lichamen van de drie mannen die waarschijnlijk dood waren. Ze wist dat de Doctor voor het eerst van zijn leven had gefaald, maar Jo klampte zich wanhopig vast aan de keren dat het er ook veel van weg had dat de Doctor het leven had gelaten, maar na een paar uur rust weer volkomen hersteld was.
De vrachtwagen die bestuurd werd door Alastair Fergus was de eerste van een heel konvooi dat gewonden naar het dorp bracht. Het café De Gespleten Hoef had al gauw iets weg van een eerstehulp kliniek, waar dokter Reeves met zijn witte jas aan probeerde overal tegelijk te zijn.
Hij had zojuist Gilbert Horner onderzocht. „Het kan haast niet mogelijk zijn," mompelde hij hoofdschuddend.
Winstanley, die door de schok nuchter was geworden, keek naar het levenloze lichaam van de professor. „Arme kerel, zeker gestikt, hè? Of is hij verpletterd?"
„Geen van beide," zei Reeves. „Hij is doodgevroren." „Doodgevroren? Maar dat kan toch niet!"
„Ik zei het toch. Trouwens, ze zijn alle drie doodgevroren." Hij wees op Ted en de Doctor.
„Maar u hebt de Doctor nog niet eens onderzocht!" riep Jo uit, terwijl ze haar tranen probeerde te bedwingen.
„Ik ben bang dat dat geen enkele zin heeft," zei dokter Reeves. „Hij is net een blok ijs, net als die andere twee." Onder het spreken hield hij vluchtig een vinger op de pols van de Doctor. „Ik kan ook geen wonderen verrichten."
Jo wendde zich af, de tranen stroomden haar over de wangen. „Kalm

nou maar, kindje," zei Winstanley, die niet goed wist wat hij moest doen.
Opeens schrok Reeves op. „Goede hemel! Breng dekens en een stel hete kruiken. Veel dekens!"
„Komt voor elkaar, dokter," zei Bert van de andere kant van het vertrek, waar hij bezig was zoete, hete thee uit te delen.
Jo kon haar oren bijna niet geloven. „Leeft hij dan nog?"
„Het is ongelofelijk, maar ik dacht dat ik zijn hartslag nog voelde."
„Hij heeft dus nog een kans?"
„Misschien, misschien," sprak Reeves voorzichtig. „Hij moet zo sterk zijn als een paard om een dergelijke temperatuurverlaging te kunnen doorstaan."
De jonker klopte Jo onhandig op haar schouder. „Kop op, mijn kind. Zolang er leven is, is er hoop."
Jo glimlachte hem zwakjes toe terwijl Bert met een stapel dekens en wat kruiken aan kwam zetten.
„Prachtig, maar probeer of je er nog wat meer te pakken kunt krijgen."
„Ik zal eens gaan kijken," zei Bert en draaide zich om.
Maar Jo hield hem tegen. „Kan ik hier ook ergens telefoneren?"
„In die hoek, juffrouw. Gaat uw gang."
„O ja, dank u wel "
Langzaam baande Jo zich een weg door de televisiemensen. In het midden zag ze Alastair staan. Hij was al weer wat bekomen van de schrik en het hele voorval begon al iets te krijgen van het zoveelste sterke verhaal dat hij zijn vrienden en kennissen zou kunnen vertellen. Alastair Fergus was niet zo gauw klein te krijgen.
Jo werd snel doorverbonden met UNIT en stelde Mike Yates van de gebeurtenissen op de hoogte.
„Maar is de Doctor nu weer in orde?" vroeg hij.
„Het zal een dubbeltje op zijn kant zijn," antwoordde Jo. „Mike, kan je hierheen komen?"
„Ja, natuurlijk. We pakken de helikopter wel."
„Schiet dan een beetje op. Ik hou het niet langer uit." Mike hoorde hoe haar stem trilde.
„Ik ben nog nooit zo bang geweest," ging ze verder. „Er hangt hier iets vreselijks in de lucht. Het is net alsof het hier. . ." Opeens werd de verbinding verbroken. Mike draaide meteen het nummer van het café dat Jo hem had opgegeven.
„Wat is er aan de hand?" vroeg Benton.
„Ik krijg dat nummer niet te pakken."
„Wat zullen we doen?"
„We gaan er heen, sergeant. Wij tweeën."
„Maar ... de generaal dan?"

„De generaal kan . . .” Mike hield nog net op tijd zijn mond dicht. Ook al ging het bij unit tamelijk informeel toe, hij had zich toch aan de militaire voorschriften te houden. „Hij kan ons wel achterna komen. Trek je burgerkleren maar vast aan, sergeant en laat de helikopter van de generaal bijtanken. Zodra het licht wordt vertrekken we . . .”
Harry leunde uit het raampje van zijn auto. „Nou, dat was het dan,” zei hij dankbaar tegen agent Groom. „U hebt ons reusachtig geholpen.”
„Graag gedaan.”
„Ik popel om hier weg te gaan. Ik benijd u niet.”
Agent Groom grinnikte. „Ach, ik doe gewoon mijn plicht en ik hou wel van de rust en de stilte om me heen.”
„U liever dan ik,” zei Harry, terwijl hij vrolijk zwaaiend wegreed. Goddank, dacht agent Groom. Aardige lui, maar ze veroorzaken alleen maar moeilijkheden hier.
Hij begaf zich naar de ingang van de tunnel, die nu stevig door planken was afgesloten. Hij liet het licht van zijn zaklantaarn op het woord 'Gevaar’ schijnen en gromde tevreden. Vervolgens legde hij zorgvuldig zijn regenjas op de grond, ging zitten en haalde een zakje boterhammen te voorschijn - besmeerd met abrikozenjam waar hij dol op was - en een thermosfles thee. Toen hij klaar was met eten en alles had opgeruimd, ging agent Groom met zijn rug tegen de waarschuwing geleund op het aanbreken van de dag zitten wachten. Hij zag dat de hemel in het oosten al wat lichter werd . . . toen viel hij in slaap. Het was een lange en drukke dag geweest.
Maar het was geen rustige slaap. Zijn ogen waren nog niet dicht of hij zakte weg in een droom, een droom zonder verhaal, een droom bestaande uit een mengelmoes van schrikaanjagende beelden. Hij zag het gezicht van de nieuwe dominee, Mr. Magister, die de een of andere vreemde bezwering stond uit te spreken, terwijl gekleurde rookflarden hem bijna aan het gezicht onttrokken. Hij zag de beruchte waterspuwer van de grot, Bok, de trekpleister van de toeristen, zijn stenen vleugels strekken en vervolgens van zijn voetstuk springen. Hij zag een paar rode ogen die hem voortdurend vanuit het duister van de tunnel in de grafheuvel gadesloegen. En terwijl hij in zijn slaap onrustige bewegingen maakte, zag hij vreemde wezens, reusachtige wezens met wrede gezichten, die door de ruimte vlogen langs ontelbare zonnen. Hij voelde zijn hart bonzen toen hij zelf omlaag viel, steeds lager tot in het hart van de felste zon . . . Toen schrok hij wakker. Het felle licht was het licht van de opgaande zon. Het bonzen van zijn hart was het geluid van zware voetstappen die de aarde deden trillen. Hij worstelde om overeind te komen, maar tevergeefs. En terwijl agent Groom de laatste adem uitblies, herkende hij een van de reusachtige wezens uit zijn droom toen deze met een van zijn grote

hoeven het leven uit zijn lichaam perste.

Met de zon in de rug vlogen kapitein Yates en sergeant Benton door de blauwe lucht van een stralende meimorgen. Ze hadden hun uniform uitgetrokken.
„Ik wou dat die helikopters niet zoveel lawaai maakten,” zei de sergeant. „Het is anders wel de beste manier om te vliegen. Je kunt tenminste nog eens een beetje om je heen kijken.”
Mike Yates, die aandachtig een kaart op zijn knie bestudeerde, was niet in de stemming voor kletspraatjes. „Kijk dan maar eens rond of je het dorp al ziet,” zei hij. „We moeten er zo zijn.” „Vlak voor ons,” antwoordde Benton, die helemaal niet van zijn stuk was gebracht. „Kunt u de kerk al zien?”
Mike keek zelf en zag inderdaad de kerk waarvan de toren tot in de wolken reikte. Maar toen viel zijn blik op iets anders. „Hallo, wat is dat? Zeker die opgraving.”
„Nee, verderop. Op die akker, dat lijken wel. . . afdrukken van hoeven.”
„Zullen we eens gaan kijken?”
„Ja, laten we dat maar doen.”
De helikopter landde met veel lawaai, waarbij het gras door de luchtdruk werd platgedrukt. Mike en de sergeant sprongen eruit en renden naar de merkwaardige afdrukken in de zachte grond.
„Het zijn . . .” zei Benton, op een toon vol ontzag, „het zijn echt hoefafdrukken.”
„Maar dat kan toch niet. Een beest dat zulke afdrukken maakt, moet minstens een meter of tien groot zijn.”
Benton volgde het spoor met zijn ogen. „Het is de kant van dat bos opgegaan!”
„Nou, wat het ook is, het zal moeten wachten. Kom mee. We hebben nu belangrijker dingen te doen.” Mike draaide zich om en haastte zich weer naar de helikopter.
„Bedoelt u soms . . . eh . . . ontbijten?” vroeg de sergeant terwijl hij hem volgde.
„Nee, dat bedoel ik niet,” zei Mike met een verbeten gezicht. „Ik bedoelde de Doctor en Jo.”
De helikopter was nog niet in de lucht of ze begonnen al weer te dalen en even later landen ze op het dorpsplein.
„Waar is de rode loper?” vroeg Benton toen ze uit de helikopter stapten, „en het fanfareorkest om ons te verwelkomen?”
Yates keek om zich heen in het slapende dorp. „Ik denk dat ze na de gebeurtenissen van gisteravond wel behoefte hebben aan wat rust,” zei hij.
Uit het café De Gespleten Hoef kwam een kleine gestalte naar buiten,

ze liep zo hard als ze kon naar hen toe. „Mike! Sergeant Benton!” ze snakte naar adem toen ze hen had bereikt. „Tjonge, wat ben ik blij dat ik jullie zie.”
„Alles goed met je, Jo?” informeerde Mike, terwijl hij zich uit haar omhelzing losmaakte.
„Ja, fantastisch.”
„En de Doctor?”
„Kom maar eens kijken. Hij is in het café. Ze hebben hem in bed gestopt.”
„Gaat het al weer wat beter met hem?”
„Ik geloof van wel, maar hij is nog steeds erg koud.”
„Hij komt er wel weer bovenop. Je weet toch wat een taaie hij is.”
„Maar het belangrijkste is,” zei Benton, „dat jullie allebei weer in veiligheid zijn.”
Jo bleef bij de deur van het café staan. „Ik geloof niet dat hier enig gevaar dreigt,” zei ze, „maar daar buiten ...” en ze wees in de richting van de grafheuvel, terwijl haar ogen een intense angst uitstraalden.
„Zeg, Jo, wat is er eigenlijk aan de hand?” vroeg Yates.
„Ik... ik zou het echt niet weten. Iets heel ergs. Iets duivels . . .”
Mike ving de blik van de sergeant op. „Die sporen?”
„Als u me hier niet meer nodig hebt, wil ik wel even een korte verkenningstocht maken.” Het is niet nodig om juffrouw Grant nog meer van streek te maken, zei zijn blik. „Ik blijf maar een minuut of vijftien weg,” ging hij verder. „Nou, laten we zeggen . . . twintig minuten.”
Mike aarzelde. Het was misschien beter als ze bij elkaar bleven. Maar aan de andere kant, hoe eerder er licht kwam in deze zaak, hoe beter het was. „Mm . . . goed,” stemde hij toe, „maar kom bij het eerste teken van gevaar meteen hierheen.”
„Wees alsjeblieft voorzichtig,” zei Jo.
„Maakt u zich maar geen zorgen, juffrouw,” zei Benton opgewekt. „Ik weet heus wel hoe ik op mezelf moet passen.” „Kom mee,” zei Mike, „laten we eens gaan kijken hoe het met de Doctor is - dan kun je me meteen de hele geschiedenis vertellen.” Hij legde zijn arm om de aarzelende en angstige Jo en nam haar met zachte drang mee naar binnen.
Sergeant Benton keek goed om zich heen teneinde zich te kunnen oriënteren. Ze waren vanuit het noordoosten komen aanvliegen, misschien vanuit het oost-noordoosten. Dat betekende dat het bos waar de sporen naartoe wezen rechts van de kerk lag. Ver kon het niet zijn - een kilometer op zijn hoogst. Hij ging op pad, sloeg geen acht op het knorren van zijn lege maag en liep langs de meiboom naar het kerkhof. Tien meter lang! Dat moest me een wezen zijn, of het nou een duivel of een beest was. De sergeant liet zijn gedachten gaan over

alle merkwaardige gebeurtenissen waarin hij sedert zijn eerste ontmoeting met de Doctor, toen hij nog korporaal was, allemaal terecht was gekomen. Het ergste waren natuurlijk de Cybermen geweest, hoewel het avontuur met de Axons ook hachelijk was geweest, om maar te zwijgen van die plastic Narcis-Mannen met hun grote, grijnzende koppen . . .! Benton moest huiveren of hij wilde of niet en dwong zich zijn aandacht te bepalen bij het werk waar hij thans mee bezig was. „Maar goed dat ik niet in duivels geloof," dacht hij, „anders zou ik het besterven van angst."

Het pad over het kerkhof leidde hem dicht langs de muur van de kerk. Wat was het er stil. Je zou toch verwachten dat er zo vroeg in de morgen allerlei vogels zouden fluiten. Opeens bleef hij staan. Wat was dat?

Daar hoorde hij het weer, zwak, zo zwak dat als de vogels hadden gefloten hij het zeker niet gehoord zou hebben.

„Help! Help!"

Het geluid kon alleen maar uit het gebouw komen. Gewoontegetrouw wierp Benton eerst een blik om zich heen alvorens de dichtstbijzijnde kerkdeur binnen te gaan.

In de consistoriekamer bleef hij staan. Stilte. „Hallo!" riep hij. „Help! O, help me dan toch!"

Hij kon zich nu niet meer vergissen. Vlug liep Benton naar de eikenhouten kist en probeerde het deksel op te tillen. Op slot natuurlijk.

„Wacht even! Ik heb u er zo uit!" sprak hij geruststellend, terwijl hij om zich heen keek naar iets dat hij als breekijzer zou kunnen gebruiken. Hij zag een kapotte lessenaar tegen de muur staan, brak er vervolgens een recht stuk ijzer af en slaagde er in daarmee de kist te openen.

Juffrouw Hawthorne keek naar hem op. Het lange verblijf in de kist had haar uitgeput, maar haar geest was nog ongebroken. „En wie bent u?" sprak ze. „Vriend of vijand?"

„Een vriend hoop ik, mevrouw," zei Benton, terwijl hij haar uit de kist hielp.

„Een redder in de nood. Misschien had u zich een schonere jonkvrouw voorgesteld, maar ik kan u verzekeren dat ik u erg dankbaar ben."

„U bofte dat ik u hoorde," zei Benton terwijl hij haar begon las te maken.

„Het heeft me uren gekost om die prop uit mijn mond te krijgen - nou, dat was een hele opluchting! Maar wie bent u eigenlijk?"

„Ik ben sergeant Benton."

„Bent u van de politie?"

„Nee, ik zit in het leger. En u bent toch juffrouw Hawthorne, nietwaar? Ik heb u samen met die professor Horner op de tv gezien."

Olive Hawthorne haalde diep adem en stelde de vraag die ze eigenlijk nauwelijks durfde stellen. „En wat is er gebeurd? Om middernacht, bedoel ik.”
„Dat schijnt niemand precies te weten. Maar de professor is dood,” zei Benton en vertelde haar verder alles wat hij wist. „Arme, domme man . . .” Juffrouw Hawthorne was door dit bericht helemaal van streek geraakt.
„Maar wat deed u in die kist? Het lijkt me nogal riskant, u had wel kunnen stikken.”
„Gelukkig zaten er een paar kieren in het deksel. Ik denk dat Garvin, de koster, dit op zijn geweten heeft”
„Maar waarom?”
„Daar heb ik zo mijn gedachten over. Maar kom, laten we hier niet langer blijven dan nodig is. Het zou wel eens gevaarlijk kunnen zijn.”
De sergeant schudde zijn hoofd. „Ik wou dat ik precies wist wat er aan de hand is. Het lijkt wel alsof in dit oord de hel is losgebroken.”
Juffrouw Hawthorne bleef bij de deur staan. „Weet u, sergeant, daar zou u nog wel eens gelijk in kunnen hebben. Kom mee.” Ze deed de deur open maar stak toen onmiddellijk waarschuwend haar hand omhoog. „Het is Garvin,” fluisterde ze. „Degene die me heeft vastgebonden. Hij komt deze kant op . . .!”
Vlug begaf ze zich naar de deur die toegang gaf tot de grot en liep de trap af naar beneden. „We kunnen ons daar verbergen tot hij verdwenen is,” fluisterde ze terwijl ze vlug naar een nis in de muur liep. „Grote hemel!”
„Wat is er?”
„De waterspuwer. Hij is verdwenen!”
„Welke waterspuwer?”
„Sssstt” Boven werd een deur dichtgeslagen. „We hebben de kist niet dicht gedaan,” fluisterde Olive Hawthorne sergeant Benton in het oor.
Ze hoorden de voetstappen van Garvin op de stenen vloer. De deur van de grot ging langzaam open en even later werd Garvin zichtbaar. Hij was kennelijk tevreden, want hij deed de deur enige ogenblikken later weer dicht. Korte tijd later werd de buitendeur dichtgeslagen.
„Pffft!” Benton liep naar de uitgang.
„Nee, wacht even tot de kust helemaal veilig is.”
Maar Benton was zelf al stil blijven staan. Voor hem op de grond lag een grote steen, voorzien van merkwaardige tekens. Juffrouw Hawthorne voegde zich bij hem. „Het teken van de Boze,” zei ze grimmig. „Dat is het bewijs. Weet u wie hier achter zit?”
„Nee.”
„De dominee, Mr. Magister. Het is een indringer, dat had ik eerder moeten beseffen. Magister is de naam voor de leider van de ring der zwarte magie!” Ze liep naar de lege offersteen en keek met afkeer naar

de donkere vlekken.
„Zwarte magie?” vroeg Benton ongelovig. „Dat bestaat toch al jaren niet meer?”
„Weet u wanneer de laatste wet over hekserij in dit land werd afgeschaft? In 1957 .. . Maar het wordt tegenwoordig nog net zoveel bedreven als vroeger. Kom mee, ik denk wel dat we nu veilig kunnen vertrekken.”
Maar toen ze haar hand op de kruk van de zware deur legde, vloog deze zo plotseling open, dat juffrouw Hawthorne van de trap naar beneden viel. Bovenaan stond Garvin met een jachtgeweer in zijn hand.
Langzaam liep hij de trap af. Hij opende zijn mond om wat te zeggen, maar voordat hij een woord kon uitbrengen, kwam Benton in actie. Met een trap van zijn rechterbeen, waar een balletdanser jaloers op zou zijn geweest, schopte hij het geweer uit Garvins hand en dook bovenop hem. Maar ondanks zijn tengere gestalte was Garvin verbazingwekkend sterk. Worstelend rolden ze door de grot. Opeens gilde juffrouw Hawthorne: „Kijk uit!”
Maar het was te laat. Met een wanhopige duw slaagde Garvin erin de sergeant precies op de steen met de geheimzinnige tekens te krijgen. Het leek wel alsof Benton op datzelfde moment door honderd onzichtbare knuppels werd neergeslagen. Terwijl hij vergeefs in de leegte om zich heen sloeg werd hij op zijn knieën gedwongen, kronkelend en ineenkrimpend om aan de meedogenloze slagen te ontkomen. Toen hij volledig uitgeput was, zakte hij op de grond in elkaar, maar gelukkig niet op die duivelse steen.
Juffrouw Hawthorne snelde naar hem toe en knielde bij hem neer.
Garvin, die zijn jachtgeweer had opgepakt, lachte. „Opstaan,” beval hij.
„Doe niet zo stom,” zei juffrouw Hawthorne alsof ze het tegen een ondeugende schooljongen had. „Hij is bijna bewusteloos.” Garvin werd rood en hij kwam wat dichterbij. „Dan zal iemand hem moeten helpen,” zei hij terwijl hij de loop van zijn geweer op haar gezicht richtte. „Kom op, lopen!”
Terwijl juffrouw Hawthorne de strompelende Benton de trap op hielp, werd ze zich bewust van een onheilspellend gevoel, het was een angst die in niets leek op die welke ze voelde toen Garvin hen met het jachtgeweer bedreigde. Opeens drong het tot haar door waarom: de grond trilde onder haar voeten. „Stop! Voel je dan niet. . .”
„Stil,” snauwde Garvin haar toe, „breng hem naar buiten.”
Ze wankelde het kerkhof op met de sergeant, gevolgd door de koster. Toen ze het pad opliepen, werd het trillen zo sterk dat iedereen het wel op moest merken. Garvin hield de anderen tegen en keek verbijsterd om zich heen.

Uit het bos kwam een gigantisch wezen te voorschijn en bij iedere stap dat het nam deze zijn grote hoeven de aarde trillen. Het was ongeveer twintig meter lang, had de poten van een dier, het lichaam van een man en het hoofd van . . .

Juffrouw Hawthorne spande haar ogen tot het uiterste in om het hoofd beter te kunnen zien, maar de omtrekken van zijn gezicht vervaagden op een vreemde wijze, het was net alsof er een rood waas van hitte omheen hing. Toen het wezen naderde, omringde de hitte hem helemaal. De temperatuur van de lucht steeg snel en een verstikkende warme wind deed de takken van de bomen slap neerhangen. Opeens kwam juffrouw Hawthorne tot de ontdekking dat ze ergens nog een laatste restje moed en kracht had en schijnbaar moeiteloos zeulde ze de nog steeds versufte sergeant naar de beschutting van een graftombe van een van Winstanleys voorouders.

Garvin, die doodsbleek was geworden, richtte zijn geweer en vuurde op goed geluk een paar schoten af op het hoofd van het naderbijkomende wezen.

Juffrouw Hawthorne, die gehurkt achter de beschermende marmeren plaat zat, keek met verbijstering toe hoe het wezen langzaam een reusachtige arm ophief en die op de van schrik verlamde Garvin richtte. Een flits onaards licht flitste van de uitgestoken vinger en de koster was voorgoed verdwenen, verdampt door een vuurflits, die heter was dan het hart van de zon.

Hoofdstuk 5 De hittebarrière

Het optimisme van Mike Yates werd zwaar op de proef gesteld toen hij de Doctor zag: de blauwachtige waas op zijn gezicht, die scherp afstak tegen het wit van zijn kussen, verschilde zoveel van zijn gebruikelijke gezonde gelaatskleur dat je welhaast moest denken dat hij dood was.
„Moet hij niet naar het ziekenhuis?"
„Nee, kennelijk niet," zei Jo. „Dokter Reeves zei dat we hem niet mochten vervoeren "
„Dan moeten we maar afwachten," zei Mike. „Vertel me nu eerst maar eens hoe het allemaal is gegaan."
Jo begon te trillen. „O, Mike," zei ze, „het was vreselijk ..." Ze had in feite weinig meer te vertellen dan dat wat ze hem al door de telefoon had verteld. Maar Mike, de gevoelige Mike, wist dat ze haar emoties zo erg had opgekropt dat het beter was dat ze wat stoom afblies. Tegen de tijd dat ze met haar verhaal klaar was, kon ze bijna niets meer zeggen vanwege de tranen.
Mike wachtte geduldig tot ze klaar was en ze weer wat was bedaard. „Goed gedaan, Jo," zei hij vriendelijk. Ze glimlachte en pakte de grote schone zakdoek die hij haar aanbood. „Weet je wat," zei hij, „jij blijft hier bij de Doctor en ik zal proberen een kop thee voor ons te versieren."
„Dat is goed," zei ze terwijl ze luid haar neus snoot.
Mike ontdekte al gauw de keuken en zette een ketel water op. Terwijl hij wat tussen de potten en pannen stond te rommelen, dacht hij na over het verhaal dat Jo hem had verteld. Van de bbc had hij voor zijn vertrek uit Londen vernomen dat de plotselinge weersverandering zich alleen tot Devil's End had beperkt. In de rest van het land was het een rustige, zachte avond geweest; en het was beslist een perfecte avond geweest om een vliegtochtje te maken. In feite had de helikopter van de generaal nog nooit zo lekker gevlogen ... O hemel, de generaal!
Die was hij helemaal vergeten. Volgens Jo waren alle uitgaande telefoonlijnen in Devil's End buiten gebruik. Het kostte Mike een paar minuten om naar de helikopter te rennen en via de boordradio contact op te nemen met het UNIT-hoofdkwartier. „Ja, meneer," rapporteerde de dienstdoende korporaal, „ik ben er in geslaagd contact met hem te krijgen. Hij stond op het punt naar bed te gaan. Ongeveer half vijf. Nee, meneer, ik kan niet zeggen dat hij erg blij was. Ik heb hem uw boodschap doorgegeven. Nee, hij was er niet zo mee in zijn schik toen hij hoorde dat u zijn helikopter had genomen. Maar het hield hem wel uit zijn slaap. Hij zei dat u moest blijven waar u was. Hij is nu onderweg naar Devil's End. Per auto, meneer . .

De ketel was bijna droog gekookt toen Mike weer in de keuken terugkwam en tegen de tijd dat hij voor de tweede keer water had gekookt, thee had gezet, de thee een paar minuten had laten trekken, had ingeschonken en naar boven had gebracht, was Jo in de stoel naast het bed van de Doctor van pure uitputting in slaap gevallen. Mike glimlachte, en ging op de vensterbank thee zitten drinken. Het was misschien maar beter om haar te laten slapen tot sergeant Benton weer terugkwam. Hij zette zijn kopje neer en leunde achterover. Dit was een mooie gelegenheid om zijn gedachten eens op een rijtje te zetten, zei hij bij zichzelf. Die hoefafdrukken bijvoorbeeld. Of er huisde een monster in het bos, óf er was een bedrieger aan het werk. Als het een monster bleek te zijn dan zouden ze wel eens zien wie de langste adem had . . .

Met een ruk deed Mike Yates zijn ogen weer open. Verdraaid, hij had toch dienst, nietwaar! Dit was geen tijd om in slaap te vallen.

Vijftien seconden later snurkte hij zachtjes. Alles was doodstil in het schemerlicht van het kleine vertrek . . .

Een paar tellen later was het alsof hij vanuit de diepten van een droomloze toestand in een nachtmerrie belandde. Het was warm, warmer dan in de tropen en alles in de hele kamer stond te trillen. De verzameling speelgoedbeestjes op de schoorsteenmantel kletterde in de open haard en een schilderij van Edward VII als kind viel aan gruzelementen. Jo, die uit haar stoel werd geslingerd, gilde toen ze overeind krabbelde, terwijl het bed van de Doctor heen en weer gleed. De Doctor was nog steeds buiten westen, zijn gezicht was nat van het zweet. Vlakbij huilde een kind van angst.

De aardbeving hield op. De temperatuur zakte. Alles werd weer doodstil; zelfs het kind huilde niet meer.

Mike en Jo stonden wankelend op.

„Wat. . . wat gebeurde er?” hijgde Jo. Mike schudde verbijsterd zijn hoofd.

Opeens werd er op het bed een beweging merkbaar: de Doctor ging rechtop zitten, de dekens vielen op de grond en hij zei met luide stem: „Eureka, ik heb het gevonden!”

Bert keek met een treurig gezicht zijn café rond. Goed, hij was dan wel verzekerd, maar hoe kwam hij zo gauw aan nieuwe glazen? In elk geval zou de verzekeringsmaatschappij wel proberen er onderuit te komen; ze zouden zeggen dat de aardbeving een daad van God was. Een daad van God! Laat me niet lachen . . .

Er kwam een kleine optocht de trap af. Hee, dat was het meisje, nog een vent en de Doctor. Maar die Doctor lag toch op sterven?

„Zo, bent u weer opgeknapt?” zei Bert. „Ik dacht dat uw laatste uur geslagen had.”

„Gelukkig niet," antwoordde de Doctor.„Maar weet u zeker dat u wel in orde bent?" vroeg Jo zenuwachtig. „U kunt beter nog wat gaan zitten."
„Ze heeft gelijk," gaf Mike toe. „U moet het wel even rustig aan doen."
„Ik zeg jullie dat ik weer helemaal de oude ben," sprak de Doctor. „Ik geef toe dat het daar een beetje kil was, maar daar ben ik nu weer helemaal overheen."
„Ja, het werd lekker warm!" zei Jo.
„De uiteindelijke bevestiging van mijn theorie, die hittegolf," ging de Doctor verder.
„Weet u dan waar die hitte door veroorzaakt werd?"
„Ja, Jo. Ik geloof van wel."
„Vertel het ons dan."
„Nee, nog niet. Ik moet het eerst zeker weten. Ik ga naar de afgraving."
Jo huiverde. „Hebt u dan niet schoon genoeg van dat oord, Doctor?"
Voor de Doctor antwoord kon geven werd de doordeur opengegooid en strompelde een totaal verwilderde en verfomfaaide juffrouw Hawthorne binnen, die met moeite sergeant Benton ondersteunde. Enige ogenblikken zei niemand iets. „Als ik hem loslaat," zei juffrouw Hawthorne, een beetje klagelijk, „dan valt hij met een smak op de grond."
Dadelijk schoten Mike Yates en de Doctor, onder het uitroepen van verontschuldigingen, toe om haar van haar last te bevrijden. „Hij is helemaal van de kaart," zei Mike toen ze hem naar een bank brachten.
„Wat is er met hem gebeurd?" vroeg Jo.
„Hij is in elkaar geslagen," antwoordde Mike. „En zo te zien door iemand die er verstand van heeft."
„Zo zou u het inderdaad wel kunnen stellen." Uitgeput liet juffrouw Hawthorne zich in een stoel vallen. „Tjonge-jonge, het is wel een bijzonder zware jongeman."
Bert keek naar de bont en blauw geslagen sergeant. „Hij is er niet best aan toe. Ik zal dokter Reeves even halen."
„Dat hoeft niet," zei de Doctor, terwijl hij opkeek van zijn onderzoek van Bentons verwondingen. „Ik heb ook medische bevoegdheid. Even kijken, gelukkig is er niets gebroken, er zijn ook geen open wonden. Geen inwendige breuken . . . Mmm, hij boft, die jongeman. Een lichte hersenschudding, wat lelijke blauwe plekken en natuurlijk een shock."
De sergeant draaide zijn hoofd voorzichtig van links naar rechts, alsof hij wilde proberen of het nog vastzat. Hij keek naar de bezorgd toekijkende groep. Zijn blik viel op de Doctor. „Doctor. . ."
„Je moet niet proberen te praten. Blijf maar rustig zitten." Benton leunde achterover en sloot zijn ogen. De Doctor keek naar Bert. „U bent zeker onze gastheer, nietwaar?"

Bert grinnikte wat onzeker. „Zo zou u me wel kunnen noemen, denk ik. Ik ben de eigenaar.”
„De beste medicijn voor onze vriend Benton is op dit ogenblik een kop hete thee. Zou dat lukken?”
Bert knikte en begaf zich naar de keuken.
„Dank u,” zei de Doctor. „En u ook bedankt, juffrouw Hawthorne, dat u zo goed voor hem hebt gezorgd.”
„Weet u dan wie ik ben?”
„Natuurlijk. Hadden ze maar naar u geluisterd.”
„Ja, inderdaad. Ik zal deze jongeman eeuwig dankbaar blijven. Dankzij hem kan ik iedereen vertellen wat ik heb gezien,” zei ze trillend van emotie. Iets in haar stem deed hen allen opmerkzaam opkijken.
„En wat hebt u dan wel gezien, juffrouw Hawthorne?”
Ze zweeg even en genoot van de aandacht die ze kreeg. „Nou, Doctor,” zei ze. „Ik heb de duivel gezien.”
Even was het doodstil; een ongelovige stilte. Maar toch kreeg iedereen de koude rillingen, zelfs de Doctor huiverde even.
„Ik geloof dat u ons maar beter het hele verhaal kunt vertellen,” zei hij.
En dus vertelde juffrouw Hawthorne hen door wie ze was aangevallen en hoe ze haar in de kist hadden opgesloten, dat Benton haar gered had en dat die schurk van een Garvin hen weer overvallen had . . .
„En heeft die koster de arme Benton neergeslagen?” vroeg Mike.
„Nee, nee, nee. Dat werd gedaan door de geesten in de grot.”
„Geesten?” Mike was nu helemaal de kluts kwijt. „Onpersoonlijke primitieve geesten. Het is mogelijk ze onder controle te krijgen. Deze stonden onder controle van de duivel. . .”
Jo haalde diep adem. „En u zei dat u de duivel echt hebt gezien?”
„Ja, kindje. Lucifer, de Prins der Duisternis, Beëlzebub, het Gehoornde Beest. Geef hem elke naam die je wilt. Hij was er.” De Doctor leunde voorover. „Hoe zag hij er uit?”
„U begrijpt dat ik slechts een glimp van hem kon opvangen. Hij was zeven á tien meter lang, had gespleten hoeven, horens en dan dat gezicht!”
Jo pakte Mikes hand.
„De duivel!” mompelde ze.
De Doctor fronste zijn wenkbrauwen. „Juffrouw Hawthorne,” sprak hij. „Vanaf het begin ben ik het met u over het gevaar eens geweest. Maar nu geloof ik dat u zich helemaal vergist. Wat u ook gezien hebt, het was beslist niet de duivel.”
Juffrouw Hawthorne begon op een bezwerende toon te praten. „Maar hij was het wel,” zei ze. „Er worden namelijk in het dorp erediensten voor Satan gehouden en gisteravond hielden ze Sabbat.”

„Een Sabbat? Wat is dat?” vroeg Mike.
„Een occulte plechtigheid om de duivel op te roepen.”
„En het werkte . . .” zei Jo ademloos. Ze was geheel in de ban van de woorden van juffrouw Hawthorne. „De duivel kwam . . .” „Onzin,” zei de Doctor ongeduldig. „Allemaal flauwekul. Goed voor bijgelovige idioten!”
Juffrouw Hawthorne brieste van woede. „Ik kan u verzekeren, meneer, dat elk woord dat ik heb gezegd . . .”
„O, ik betwijfel uw oprechtheid niet, mevrouw, ik zet alleen vraagtekens bij uw interpretatie. Wie is de leider van die . . . Satans bijeenkomst?”
„De nieuwe dominee. Hij noemt zichzelf Magister.”
Geheel onverwacht begon de Doctor te lachen. „Wat een verwaandheid. Magister. . . natuurlijk. Ik had het kunnen weten.”
„Wat kunnen weten?” vroeg Jo, die er nu helemaal geen touw meer aan vast kon knopen.
„Heb je op school tijdens de Latijnse les zitten slapen, Jo?” vroeg de Doctor. „'Magister’ is het Latijnse woord voor ’Master!”

De afvallige Tijdheer, de aartsvijand van de Doctor, aanstichter van zoveel kwaad in het verleden: de Master had slechts één doel waarnaar hij streefde en dat nooit veranderde: Macht! De macht van de tiran om de anderen tot slaaf te onderwerpen; de macht van de despoot om heerser, dictator van een land te zijn, van een rijk, een planeet; de macht van een halfgod om de Melkweg te besturen, meester te zijn van het heelal; geen ambitie was te groot voor de grootheidswaanzin van de Master. De telefoon rinkelde. De nieuwe dominee van Devil's End nam de hoorn van de haak. „Met Magister. . . juist, ja. . . Hij heeft het dus overleefd, hè? . . . Nee, dat verbaast me niets ... Ik ben blij dat je het aan me hebt doorgegeven ... Ik zal met hem afrekenen, daar kun je gerust op zijn. Ga nu maar terug voor ze argwaan beginnen te krijgen - maar hou me op de hoogte waar hij heen gaat. Begrepen ... ?”

Bert legde de telefoon neer, pakte het blad op waar de thee voor sergeant Benton op stond en ging weer naar de bar. Maar de Doctor was al verdwenen. Het meisje trouwens ook. Maar waar waren ze heen gegaan? Hij bracht de thee naar Benton, die het in dank aanvaardde en begon vervolgens achter de bar de glasscherven bij elkaar te vegen terwijl hij ondertussen naar de gesprekken luisterde.
Mike Yates sprak met de generaal via zijn walkie-talkie.
„ . . . dat was zo’n beetje alles. Over.”
„Ik heb het begrepen, kapitein Yates.” De stem van de generaal klonk helder en duidelijk. „De Doctor raakte bij de grafheuvel stijf bevroren

en ontdooide vervolgens door een merkwaardige hittegolf. Benton werd in elkaar geslagen door onzichtbare machten en de plaatselijke witte heks beweert dat ze de duivel heeft gezien. Maar voor de rest is het een rustige nacht geweest, nietwaar? Over.”
Sergeant Benton grinnikte. Hij voelde zich al een stuk beter. „Ik weet dat het allemaal een beetje fantastisch klinkt. Over.” „Ja, daar heb je gelijk in. Het klinkt allemaal wat fantastisch, Yates. Luister. Ik bevind me op een afstand van acht kilometer van Devil's End en het lijkt wel of ik in de een of andere hittebarrière verzeild ben geraakt. Geef me de Doctor eens.” Bert, die op handen en voeten achter de bar rondkroop, luisterde gespannen toe.
„Dat gaat helaas niet. Hij is samen met Jo Grant weer naar de afgraving gegaan. Over ”
Dat was het dus. Dat moest hij Mr. Magister direct laten weten. Zonder dat iemand het merkte liep hij zachtjes, de glasscherven vermijdend, het vertrek uit.
„Dat is jammer. Nou, zodra hij terugkomt, wil ik hem spreken. Begrepen? Deze hittebarrière gaat me boven mijn pet, dat wil ik graag toegeven. Over.”
„Goed, meneer. Eh . . . hittebarrière? Wat voor hittebarrière?” „Ik heb geen tijd om kletspraatjes te houden, Yates. Ik heb nu te veel aan m’n hoofd. Over en uit!”

De generaal legde de microfoon neer en wendde zich tot zijn chauffeur.
„Zo, Manders, laten we het maar eens vanuit het zuiden proberen. Maar eerst even een blik op de kaart.”
„Zeker, generaal.”
De generaal spreidde de kaart uit op de motorkap van zijn auto en begon hem nauwgezet te bestuderen. Als ze een omtrekkende beweging maakten en via Lob’s Crick gingen - wat hadden die dorpjes toch een vreemde namen - dan zouden ze om deze onverklaarbare hittemuur heen kunnen trekken. Misschien was daar wel een hotel waar hij kon ontbijten.
Hij ging rechtop staan en keek naar links en rechts. De drie meter brede strook verschroeide aarde, net een pas aangelegde weg, strekte zich naar beide kanten over de velden uit. De strook ging dwars door struiken en bosjes en ging door tot zover het oog reikte. Hij wendde zich tot een andere metgezel, een angstig uitziende knaap van een jaar of achttien met een bruine overal aan. „Ik kan je hier niet achterlaten.” De jongeman keek met onzekere blik naar het nog withete restant van zijn uitgebrande vrachtwagentje.
„Het zou fijn zijn als ik met u mee zou kunnen rijden naar Lob’s Crick, dan kan ik daar mijn baas opbellen.”

„Spring er dan maar in.”
De auto draaide voorzichtig en reed vervolgens heel rustig van de gevarenzone vandaan.
„Zo,” zei de generaal, „vertel me nu maar eens precies wat er er allemaal is gebeurd.”
„Nou, het gebeurde zo. Het was een fijne ochtend en ik zong omdat ik het naar m’n zin had - ik hou er wel van om zo vroeg brood weg te brengen - en de wagen liep als een trein en toen opeens begon hij te slingeren. Ik dacht dat ik een lekke band had, maar nee hoor, het leek meer op een aardbeving.”
„We hebben zelf ook iets opgemerkt, nietwaar Manders?” „Inderdaad, meneer.”
„Ik was bang dat ik in een greppel terecht zou komen, daarom stopte ik en sprong eruit. En op dat moment hoorde ik het lawaai.”
„Lawaai?”
„Net zoemen . . . nee, meer een gegons . . . nee ... ik kan het niet precies omschrijven, meneer, maar het was zo luid dat ik er bang voor werd. Ik ging er vandoor en dat was maar goed ook, want het volgende ogenblik ontplofte mijn wagen als een bom. Het was binnen een minuut gebeurd. En toen kwam u er aan, meneer.”
De generaal bekeek het verschroeide uiteinde van zijn rottinkje en ging na wat er gebeurd was. Het vrachtwagentje dat in vlammen was opgegaan, de jongeman die geprobeerd had het vuur te doven, de waarschuwing en tenslotte de ontdekking van de hittebarrière. Toen hij een paar meter van de brandende wagen afstond, had hij met zijn stokje in de richting van de kerktoren gewezen die in de verte boven de bomen uitstak. „Is dat Devil's End?” had hij gevraagd - en op dat moment raakte het uiteinde van zijn stok in lichterlaaie. Goeie hemel, als hij vijfentwintig centimeter dichterbij had gestaan, zou hij zijn hand kwijt zijn geweest! Vervolgens hadden ze er een stok in gegooid, een steen, een moersleutel. Al die dingen hadden direct vlam gevat of waren witgloeiend geworden voordat ze volledig verdampten. En toch was de temperatuur een paar centimeter voor de onzichtbare muur slechts een paar graden hoger.
„Ik geloof dat dit Lob’s Crick is meneer,” sprak Manders.
„Zet u me daar maar af. . .” zei de jongen. Hij grinnikte. „Ik ben benieuwd hoe mijn baas zal reageren als ik hem vertel dat de vrachtwagen in rook is opgegaan!”
Ongeveer een kilometer voorbij het dorp (dat te klein was om een hotel te hebben of ook zelfs maar een café, zodat het geknor in de maag van de generaal steeds luider werd) zette Manders de wagen aan de kant. Voor hen liep over de weg dezelfde verschroeide strook, die zich zo te zien naar beide kanten uitstrekte. Een steen, die hoog in de lucht werd geworpen, viel in duizenden brandende stukken uiteen.

„Nou is het wel genoeg," sprak de generaal. „We moeten hier wat manschappen neerzetten. Het ziet er naar uit dat heel Devil's End door deze strook omringd is. Terug naar het dorp, Manders. We moeten de politie inschakelen voordat er zich ongelukken voordoen. En wie weet, misschien heeft de dorpsa-gent van Lob's Crick wel een kop thee voor ons!"

Ondertussen keek de dorpsagent van Devil's End de Doctor met dode ogen aan.
„Arme kerel," sprak de Doctor, terwijl hij het lichaam van agent Groom met zijn eigen regenjas bedekte.
Jo draaide zich om en liep een paar passen weg. Hoewel ze sedert haar komst bij unit wel het een en ander had meegemaakt, kreeg ze het altijd te kwaad als ze een dode zag. „Hoe is hij gestorven?" vroeg ze zachtjes. „Ik bedoel wat... is de doodsoorzaak?"
„Nou, de duivel was het niet," antwoordde de Doctor ernstig. „Tenminste, niet precies."
Jo keek hem angstig aan.
„Wat bedoelt u daarmee?"
Maar de Doctor gaf haar geen antwoord. Hij liep naar de ingang van de grafheuvel en zei over zijn schouder tegen haar: „Ik ga naar binnen. Blijf je liever buiten?"
Jo haastte zich achter hem aan. „Ik geloof dat ik maar liever bij u in de buurt blijf - als ik tenminste niet in de weg loop."
De Doctor bleef staan en keek naar haar angstige kleine snuitje. „Natuurlijk niet," zei hij glimlachend. „Ik ben blij dat je bij me bent."
Toen hij de ingang van de tunnel vrijmaakte van het versplinterde hout - de afzetting was blijkbaar niet afdoende geweest - keek Jo schichtig om zich heen. Ze was helemaal niet op haar gemak, ze had het gevoel dat er iemand naar haar stond te kijken. Of was het misschien iets dat naar haar stond te kijken . . .?
„We gaan naar binnen," sprak de Doctor terwijl hij zijn zaklantaarn aandeed.
De vochtige duisternis van de onderaardse tunnel was, ook al was het bijna niet mogelijk, nog onheilspellender dan toen de lampen van de televisie haar hadden bijgelicht toen ze de Doctor tussen de puinhopen zocht. Al gauw hadden ze de berg bereikt waar de professor en de Doctor onder begraven hadden gelegen. Ze klommen er overheen waarna de Doctor zijn krachtige lichtstraal in het duistere gat er achter liet schijnen. „Wat zoeken we eigenlijk?" fluisterde Jo.
„Dat weet ik pas als ik het gevonden heb," antwoordde de Doctor geprikkeld.
Voor zover Jo kon zien was de grote kamer in het midden van de grafheuvel volkomen verlaten. Hier bevonden zich geen

kostbaarheden, noch het graf van het stamhoofd uit het bronzen tijdperk. Duidelijk bleek dat professor Horner het bij het verkeerde eind gehad had.
Toen ze binnen waren, konden ze rechtop staan. De Doctor liet zijn licht langs de gladde bochten van de wanden spelen.
„Wat een enorme ruimte," zei Jo; haar stem weergalmde door het vertrek.
De Doctor bescheen de grond en begon die systematisch, centimeter voor centimeter, te onderzoeken. „Als mijn theorie klopt, Jo, dan verkeren we allemaal in groot gevaar; in doodsgevaar."
„U bedoelt. . . iedereen in het dorp?"
„Ik bedoel iedereen in de hele wereld . . . Ah!"
Het licht was gevallen op een grote hobbel in de grond. De Doctor ging er gehurkt bij zitten en haalde een klein schepje te voorschijn. Terwijl Jo de zaklantaarn vasthield, begon hij voorzichtig in de harde grond te scheppen, waarna een als zilver glanzend voorwerp van ongeveer veertig centimeter lengte aan de oppervlakte kwam.
„Wat is dat?"
„Waar lijkt het op?" vroeg de Doctor.
„Het is net. . . een model van een ruimteschip."
„In de roos! Maar het is alleen geen model."
„Wat is het dan?"
De Doctor verwijderde het laatste beetje grond. „Kijk maar eens goed naar de vorm van het vertrek waarin we ons bevinden." Verbaasd liet Jo het licht nogmaals over de wanden schijnen en vervolgens weer over het kleine ruimteschip. „Het is hetzelfde! Ik bedoel, ze hebben dezelfde vorm!"
De Doctor knikte. „Alleen verschillende afmetingen, dat is alles. Probeer het maar eens op te tillen."
Jo greep het beet en rukte. Er was echter geen beweging in te krijgen.
„Hier, houdt u eens vast." Ze overhandigde de Doctor de zaklantaarn en probeerde het vervolgens met twee handen. „Hij zit vast," zei ze.
De Doctor schudde zijn hoofd. „Je kunt hem niet optillen omdat hij ongeveer... eh . . . zevenhonderdvijftig ton weegt, ruw geschat."
„Ach, kom nou! Nu moet u geen grapjes maken."
„Het is geen grapje. Kijk . . ."
Daar was het weer: dat gevoel alsof iemand hen gadesloeg. Jo pakte de Doctor bij zijn arm. „Sssst!" zei ze ademloos. „Luister ..." Er naderde iets door de tunnel: schuren, glijdend, schurend. . .
De Doctor ging kalm met zijn rug tegen de muur staan die zich tegenover de tunnelopening bevond. Beschermend sloeg hij een arm om Jo heen. Hij deed de zaklantaarn uit.
Steeds naderbij kwam het ding door de tunnel: schuren, glijdend, schurend . . . Opeens bleef het staan. Twee flikkerende rode ogen

werden onverwacht in het duister zichtbaar, waarna het vertrek zich vulde met een aantal onheilspellende kreten. Jo, die bijna flauwviel van angst, kon zich er nog net van weerhouden te gillen toen de Doctor het licht van zijn zaklantaarn op het ding dat bij de ingang stond liet vallen. Daar stond de waterspuwer uit de grot. Zijn misvormde stenen lichaam was op kwaadaardige wijze gekromd, zijn klauwen waren naar voren gericht, zijn gehavende vleugels fladderden boven zijn kop; hij leefde; leefde op een afschrikwekkende manier, terwijl zijn afzichtelijk verwrongen muil de een na de andere onaardse kreet uitbraakte.

Hoofdstuk 6 Ontmoetingen

De dominee stond voor het raam op de bovenste verdieping en tuurde gespannen over de toppen van de bomen naar de indrukwekkende top van de Geitenrug. Hij keek naar de Duivelsbult en toch . . . had hij zijn ogen dicht. De Master stond in telepathische verbinding met zijn getrouwe dienaar, de waterspuwer Bok. Door de ogen van Bok zag hij Jo, die ineengedoken van angst tegen de wand van de grafkelder stond en via de ogen van Bok zou hij over enige ogenblikken getuige zijn van de vervulling van een van zijn laagste wensen - de dood van zijn oude vijand, de Doctor.

Vreemd genoeg onderging hij toch iets van berouw. Ze waren niet altijd vijanden van elkaar geweest. Toen ze samen op school gingen hadden ze met elkaar gespeeld. Zelfs later, toen hun wegen uiteen gingen, was er een soort vriendschappelijke wedijver geweest. Alleen was de Doctor altijd zo verdraaid goed geweest! Al die onzin over moraal, integriteit, medeleven en meer van die flauwekul! Als hij maar naar hem had willen luisteren, want samen hadden ze het Heelal kunnen beheersen . . . Maar het was nu eenmaal zo. De Doctor had een keus gedaan. Het was zijn eigen schuld dat hij gedood moest worden. Opeens schrok de Master op uit zijn gepeins. Wat voerde dat stomme wezen in naam van Beëlzebub toch uit? Hij concentreerde zich en even later vormde er zich een beeld voor zijn geestesoog: de Doctor liep naar Bok toe en bleef voor hem staan . . . wat was dat? O ja, een klein schepje. Het zou natuurlijk wel van metaal zijn. Ijzer had altijd al magische defensieve eigenschappen gehad. Maar Bok had macht genoeg om ook dat te overwinnen. Waarom viel hij nou niet aan?

De Master voelde angstgolven uit de geest van het wezen stromen. „Val hem aan, Bok! Dood hem! Je hoeft niet bang te zijn. Dood hem!”

Bok hief een hand op en wees ermee naar de Doctor. Het ogenblik was aangebroken.

Door de oren van Bok hoorde de Master de Doctor iets zeggen. „Klokleda partha mennin klatch!” sprak hij.

De Master fronste zijn wenkbrauwen. Wat voerde hij in zijn schild? Dit waren geen woorden van macht, tenminste geen woorden die hij herkende! Ze hadden echter een vernietigend effect op Bok. Hij deinsde terug. Met een grommend geluid draaide hij zich om en vluchtte de tunnel in. Zodra hij buiten was, steeg hij op en met enorme vleugelslagen vloog hij onder het uitstoten van klagelijke geluiden terug naar het huis van de dominee.

Met een van woede vertrokken gezicht stond de Master hem op te wachten.

„Maar u gelooft toch niet in magie?” sprak Jo met trillende stem.
„Ik niet, maar hij gelukkig wel.”
„U sprak dus de een of andere bezwering uit?”
„Dat dacht hij tenminste, daarom rende hij zo hard weg. Het was in feite de eerste regel van een oud wiegeliedje. Ruw vertaald luidt de tekst: ’Sluit je oogjes liefje; in elk geval minstens drie’.”
Jo moest wel lachen of ze wilde of niet.
„Ik moet toegeven dat ik weinig verweer had gehad als hij mijn bedriegerij had doorzien,” zei de Doctor op wrange toon. „Maar wat was het eigenlijk?”
„Hij zag er uit als een waterspuwer gemaakt van steen.”
„Maar hij leefde!”
„In zekere zin wel,” zei de Doctor. „Kom mee. Laten we hier maar weggaan.” Terwijl hij Jo bijscheen, ging hij haar voor door de tunnel, de prachtige lentemorgen tegemoet. Het was bijna niet voor te stellen dat ze zich een paar minuten geleden nog in zulk doodsgevaar hadden bevonden.
„Maar hoe het ook zij,” zei Jo nuchter toen ze over de velden liepen, „het was de duivel in elk geval niet.”
„Je bedoelt het wezen dat juffrouw Hawthorne heeft gezien?
Nee, dat moet honderd maal afschrikwekkender zijn geweest.” Jo huiverde vanwege de koele wind. „Als ik hem ooit zie, sterf ik ter plaatse, dat weet ik nu al.”
De Doctor bleef staan. „Nu moet je eens goed naar me luisteren, Jo. Je hebt het volste recht om bang te zijn, maar niet omdat juffrouw Hawthorne die mythische duivel van jou heeft gezien. Ze zag iets dat echt bestond en veel gevaarlijker was: een vreemd wezen dat hier in dat ruimteschip naartoe gekomen is van een planeet die 60.000 lichtjaren van ons is verwijderd.” „Maar dat snap ik niet. Ik bedoel, waarom . . . ?”
De Doctor legde een vinger op Jo’s lippen. „Geen vragen meer op dit ogenblik.”
Met enorme wilskracht lukte het Jo haar nieuwsgierigheid te bedwingen en ze volgde de rijzige gestalte van de Doctor naar Bessie, die nog steeds geduldig stond te wachten op de plaats waar de Doctor haar in het holst van de nacht had achtergelaten.

Mike Yates had niet stil gezeten nadat de Doctor en Jo weg waren gegaan. Om te beginnen vroeg hij aan Bert een penseel, wat inkt en een groot stuk papier - de achterkant van een aanplakbiljet van het tuinfeest van vorig jaar, deelde Bert hem mee; de jonker had toen een biggetje gewonnen en stond er op dat het gedoopt werd met champagne . . .

Tenslotte slaagde Mike er in .de babbelzieke en nieuwsgierige caféhouder weg te werken en hij begon aan zijn taak. Benton, die vierkant geweigerd had naar bed te gaan zat wat te dommelen in de zon; het was zijn taak om te luisteren of er ook boodschappen van de generaal binnenkwamen. Mike had het altijd leuk gevonden om aankondigingen te maken; hij was er trots op dat hij zo goed was in het tekenen van letters. Een paar keer moest hij zich dwingen er aan te denken dat hij met een ernstige zaak bezig was. Om te beginnen verwees hij naar de bijzondere gebeurtenissen die de afgelopen nacht hadden plaatsgevonden. Daar zou, zo deelde hij de dorpsbevolking mee, een onderzoek naar worden ingesteld. Vervolgens waarschuwde hij in grote zwarte hoofdletters tegen de hittebarrière. Ten derde stelde hij voor dat alle volwassenen (dat wil zeggen personen van achttien jaar en ouder) die middag om vijf uur bijeen zouden komen in het verenigingslokaal, om te vernemen wat er allemaal aan de hand was, voor zover dat tenminste mogelijk was, en ook om een plan de campagne op te stellen. Terwijl hij zwierig de laatste letter op papier zette en glimlachte om het gesnurk van Beton, kwam juffrouw Hawthorne binnen. Ze was maar een poosje weggebleven, maar ze had ondertussen een bad genomen, andere kleren aangetrokken, haar poes Grimalkin te eten gegeven en ontbeten met müsli en paardenbloemenkoffie. Zodra ze zag wat Mike had gedaan, barstte ze in lachen uit en maakte daarbij zo'n lawaai dat de sergeant overeind sprong, klaar om tot actie over te gaan.

„Mijn beste man," zei ze tenslotte hijgend, „het is duidelijk dat u nooit in een dorp hebt gewoond."

Mike moest toegeven dat ze gelijk had.

„Als dat wel zo was," ging ze verder, „dan had u nooit op die manier uw tijd zitten verknoeien. U bent een vreemdeling, ziet u, een buitenstaander en daarom zullen ze alles wat u doet wantrouwen, vooral als u bevelen begint uit te delen. En hoe denkt u dat Lily Watts zal reageren op uw idee om gebruik te maken van het verenigingslokaal?"

Beton kon zijn lachen bijna niet bedwingen.

„Lily Watts?" vroeg Mike zwakjes.

„Lily Watts van de commissie van het gebouw."

„De . . . eh . . . voorzitster?"

„Nee, ze is de commissie. Niemand zou het in zijn hoofd halen iets te ondernemen zonder haar goedkeuring."

„Maar dit. . . is toch een noodgeval."

„U moet ze daar eerst van zien te overtuigen."

Mike was ten einde raad. „Goed dan, juffrouw Hawthorne," zei hij wanhopig. „Zeg me dan maar wat ik moet doen."

Juffrouw Hawthorne dacht even na. „Nou," zei ze, „uw enige hoop om

die aankondiging voor iedereen aanvaardbaar te maken is om hem door iemand te laten tekenen die in deze gemeenschap veel aanzien geniet, laten we zeggen de dominee. Maar daar kan in dit geval natuurlijk geen sprake van zijn, die beroerde kerel... of meneer Groom, onze dorpsagent... of wat het beste is, de voorzitter van de gemeenteraad."

Mike zuchtte. „En wie is de voorzitter van de gemeenteraad dan wel?"

„Nou, de jonker natuurlijk, meneer Winstanley. Hebt u een vervoermiddel bij u? Het is een behoorlijk eind lopen naar Box

Hm."

„We hebben alleen maar de helikopter."

„Dat loopt veel te veel in de gaten, meneer Yates. We zullen proberen een fiets voor u te pakken te krijgen."

En zo geschiedde. Bert duikelde een oud stalen ros op waarvan het bouwjaar in de mist der tijden verloren was gegaan en terwijl Mike met onzekere bewegingen juffrouw Hawthorne achterna fietste, zette Bert te voet koers naar het huis van de dominee om Mr. Magister de laatste ontwikkelingen mee te delen.

De jonker had hoofdpijn. Vóór de zonderlinge gebeurtenissen had hij al bemerkt dat deze aanvallen van migraine vooral voorkwamen als hij de avond ervoor in De Gespleten Hoef had doorgebracht. „Al die enerverende gesprekken, dat is veel te veel voor mijn oude zenuwen. Als kind was ik al gevoelig . . ." De bel van de voordeur ging en veroorzaakte een pijnscheut in het geteisterde hoofd van de jonker. Toen het geluid was weggestorven, ging de deur open waarna de huishoudster binnenkwam.

„Juffrouw Hawthorne is er voor u, meneer en een zekere meneer Yates."

„Ik ben niet thuis, mevrouw Anstey. Ik ben weg. Ik ben ziek. Ik lig op sterven, mens!"

„Aha, daar bent u dan, jonker."

De jonker kreunde. Slechts juffrouw Hawthorne presteerde het om zomaar ergens naar binnen te lopen zonder op toestemming te wachten.

„Ik voel me niet zo goed, mevrouw."

„Dan zullen we u niet lang ophouden. Dit is meneer Yates." Mevrouw Anstey verliet zachtjes het vertrek. Ze wist dat het geen zin had om met juffrouw Hawthorne in discussie te gaan. „Juffrouw Hawthorne, alstublieft. Ik zei u toch dat ik me niet lekker voelde. Wilt u alstublieft weggaan?"

„Alles op zijn tijd, meneer Winstanley," antwoordde de witte heks. „We willen dat u iets ondertekent. Waar heeft u het, meneer Yates?"

Aarzelend haalde Mike het papier te voorschijn. Hij had het

onaangename gevoel dat dit gesprek niet de goede kant op zou gaan. Het leek hem beter om wat diplomatieker te werk te gaan. „We hoopten namelijk, meneer, dat u vanavond voorzitter zou willen zijn van deze vergadering."

De jonker spitste onmiddellijk zijn oren. Een vervloekte vergadering voorzitten, hè? Hij was bereid om alles te ondertekenen, als hij maar van dat stel lamme mensen verlost zou zijn, maar voorzitter zijn, nee! Altijd moest hij voorzitter zijn, verdorie! Rotste baantje dat er bestond. „Laat dat verdraaide ding maar eens zien." Hij nam het van Mike aan en las het verbaasd door. „Wat is dat allemaal over een hittebarrière? Wat drommel is een hittebarrière eigenlijk?"

„Ja, meneer, dat weten we niet precies, maar het schijnt uitzonderlijk gevaarlijk te zijn."

„Zijn de autoriteiten ingelicht?"

„Eh . . . ja, ik geloof van wel."

„Dan is het hun taak om daar iets aan te doen. En wat de rest betreft, je moet geen slapende honden wakker maken, dat is mijn devies. Het spijt me van de professor er zo, maar toch . . ." Juffrouw Hawthorne kon haar oren niet geloven. Stomme ouwe vent! Hij had nog niet de helft van het verstand van Grimalkin. Ze verhief haar stem. „Luister nou eens naar me, jonker ..." De jonker kromp ineen en legde voorzichtig een hand op zijn slaap. Meteen begon juffrouw Hawthorne zachter te praten. „Ach, meneer Winstanley, ik geloof dat u hoofdpijn hebt!" De jonker kon slechts knikken. „Waarom heeft u me dat niet gezegd? Ik ben niet voor niets een heks." Ze begon wat in haar handtasje te rommelen.

Gefascineerd keek Mike Yates toe. Zou hij nu echt getuige zijn van een staaltje hekserij en nog wel van witte hekserij? Juffrouw Hawthorne haalde een klein, glazen flesje te voorschijn waar een goudkleurige vloeistof in zat. Ze haalde de kurk eraf en overhandigde de verbouwereerde jonker het flesje. „Hee, wacht eens even . . ."

„Een eenvoudig drankje, meer niet. Sla het achterover als een flinke vent."

Argwanend bekeek Winstanley het drankje. Hij wierp hen allebei een blik toe. „Nou, vooruit met de geit. .

Zodra hij het had opgedronken, sprong juffrouw Hawthorne overeind. Ze zette een knokige wijsvinger in het midden van het voorhoofd van de jonker en begon heel zachtjes iets te mompelen. De jonker was helemaal uit z'n doen. Hij durfde zich niet te bewegen en zijn ogen rolden heen en weer alsof hij een mogelijkheid zocht om te ontsnappen. Langzamerhand echter klaarde zijn gezicht op en tegen de tijd dat juffrouw Hawthorne haar formule had uitgesproken, glimlachte hij breeduit.

„Het is weg!" zei hij. „Mijn migraine, mijn hoofdpijn, helemaal weg!"

„Natuurlijk," zei juffrouw Hawthorne. „Wilt u nu hier tekenen, alstublieft," en ze stak hem het blad papier en een pen toe. „Met het grootste plezier, beste mevrouw," zei de jonker stralend, terwijl hij de pen aanpakte en zwierig zijn handtekening zette.
Twee minuten later toen ze met succes het glaasje dat de jonker hen aanbood hadden geweigerd, reden Mike en juffrouw Hawthorne weer terug.
„Nou," zei Mike, „ik neem echt mijn petje voor u af. Ik wil niet beweren dat ik vroeger in magie geloofde, maar nu . . ." „Magie," sprak juffrouw Hawthorne berispend, „dat was geen magie. Ik zou aan hem geen goede hekserij verspillen."
„Wat was het dan?"
„Een plantaardig pijnstillend middel - bijna net zo sterk als een handvol aspirientjes."
„En die formule?"
„Niets anders dan suggestie om het effect te vergroten."
„Wat?"
„Hij geloofde ook dat het een bezwering was. Maar ik zei gewoon 'Slaap Kindje Slaap' op. Nu weet u dus al mijn geheimen, hè?" En onder luid gelach reed ze de weg van Box Hill naar beneden, terwijl Mike grote moeite had om haar bij te houden.

Sergeant Benton en zijn partner hadden net een paar schitterende danspassen uitgevoerd: Er weerklonk een oorverdovend applaus. Met een prachtige, ronddraaiende beweging wervelde Mavis om hem heen, waarna hij haar tot slot een meter of drie omhoog wierp en haar met de pink van zijn linkerhand weer opving.
„Meneer Beton," zei het jurylid, terwijl hij hem de kampioensbeker overhandigde, „ik ben er trots op u te kennen. En wat meer is, ik kan zonder enige overdrijving zeggen . . . 'Bliep . . . bliep . . . bliep. . .'" Sergeant Benton werd met een schok wakker. 'Bliep . . . bliep . . . bliep . . ." weerklonk het vanuit zijn ontvanger. Haastig drukte hij de ontvangstknop in. „Greyhound Drie. Over."
„Ben jij dat, Benton? Wat is er aan de hand? Slapen jullie soms allemaal?" De stem van de generaal klonk beslist niet aardig. „Eh . . . nee, meneer ... dat wil zeggen, niet allemaal. Over." „Mm ... is kapitein Yates daar?"
„Nee, meneer."
„De Doctor?"
„Nee, meneer."
„Zo. Luister, sergeant. We komen maar niet door die vervloekte hittebarrière heen. Alles wat we proberen, verbrandt onmiddellijk. Wil je het tegen de Doctor zeggen? Over."
„Meneer, hebt u ... ik bedoel, kunt u er niet omheen? Over." „Op die

gedachte ben ik ook al gekomen, sergeant.”
De deur van het café vloog open en de Doctor en Jo kwamen binnen.
„Ik heb er patrouilles op uit gestuurd,” ging de stem van de generaal verder, „en voor zover ik wat kan zeggen . . . wat is dat, Osgood? O ja. . . ja, het laatste verslag is net binnengekomen. Deze hittebarrière bestaat uit een cirkel met een straal van zestien kilometer. Het centrum ervan wordt gevormd door de dorpskerk. Over.”
De Doctor liep het vertrek door en nam de walkie-talkie van Benton over. „Lethbridge Stewart? Met de Doctor. Wat zou je ervan denken om er overheen te gaan?”
„De R.A.F. komt er net aan. Wacht even.” Er werden wat storingen hoorbaar en daar doorheen weerklonk zwak de stem van de R.A.F. - maar de boodschap was duidelijk: „Rood Nul Vier voor Trap Twee. Geen zeep, ik herhaal, geen zeep. Proefprojectiel explodeerde op een hoogte van vierduizend vijfhonderd voet. We schatten de hoogte van de koepelvormige barrière boven het dorp ongeveer op twee kilometer. Over . . .” Benton keek Jo bezorgd aan.
„Hoorde u dat, Doctor?” kwam de stem van de generaal, „we zijn buitengesloten. Over.”
„Of wij zitten ingesloten. Bedankt, generaal. We houden contact met elkaar.” Hij schakelde uit en overhandigde de ontvanger weer aan Benton.
„U had ’Over en uit’ moeten zeggen, Doctor,” zei de sergeant op verwijtende toon.
De Doctor trok zijn mantel uit. „Zo,” sprak hij, „het heeft er veel van weg dat we ons middenin een dodelijke paddestoel bevinden, met een doorsnee van zestienduizend meter en een hoogte van tweeduizend meter.”
Sergeant Benton stond op uit zijn stoel en rechtte zijn rug. „Ik begrijp er niets meer van,” zei hij. „Ik wou dat ik precies wist wat er aan de hand was.”
Jo straalde. „O,” zei ze. „Kijk, het zit zo . . .”
„Alles op zijn tijd, Jo,” onderbrak de Doctor haar, „alles op zijn tijd. Ah, juffrouw Hawthorne, u heb ik net nodig. En kapitein Yates ook. Prachtig!” Onmiddellijk begon hij met de nieuw aangekomenen plannen te maken en allerlei mogelijkheden te onderzoeken.
Jo keek naar de sergeant en haalde haar schouders op.
„Weet jij dan wat er precies aan de hand is?” vroeg Benton. „Niet precies,” antwoordde ze, „alleen dat het buitenaardse wezens zijn, afkomstig uit de ruimte.”
Sergeant Benton zuchtte berustend. „Het is ook altijd hetzelfde,” zei hij.
„Kom binnen, dominee,” riep Montmorency Winstanley, „u bent net de man die ik nodig heb. Ik had u willen spreken. Ga zitten, ga zitten.

Wat kan ik voor u inschenken? Een whisky?" Mr. Magister weigerde met een handgebaar. „Nee, dank u wel," sprak hij, „waarom zou ik een dief in mijn mond stoppen om mijn hersens te laten wegnemen?"
„ Watte ?"
„Paulus."
„Welke Paulus?"
„De Heilige Paulus."
„Aha." De jonker besloot geen borrel meer te nemen.
„En waarover wilde u mij spreken, jonker?"
„O ja." Winstanley ging in de leunstoel tegenover de dominee zitten en boog zich met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht voorover. „Het zit zo . . ." zei hij. Lange tijd was het stil. „Het is namelijk zo . . ." Weer een lange pauze.
„Ja?" sprak Mr. Magister bemoedigend.
„Ik ben het vergeten," zei de jonker terwijl hij opstond en naar het dressoir liep.
„Dat verbaast me niets," zei de dominee met een meelevende toon in zijn stem. „Een man in uw positie, een leider . . . nee, dé leider van de dorpsgemeenschap, zal toch wel heel wat aan zijn hoofd hebben."
De jonker, die net deed of de last van de hele wereld op zijn schouders rustte, spoot wat sodawater bij zijn whisky.
„En daarom," ging de dominee verder, „ben ik juist hierheen gekomen. In woelige tijden als deze moeten we elkaar ondersteunen. Bent u het niet met me eens?"
„Elkaar?" zei de jonker vragend, terwijl hij weer ging zitten. „Natuurlijk. De leiders; de koplopers; de ... eh ... ik aarzel het woord te gebruiken ... de élite.—"
De jonker trok een wenkbrauw op. Wat voerde die vent in zijn schild?
„Ik merk dat de dorpsbewoners weerspannig worden. Sedert de onfortuinlijke gebeurtenissen van de afgelopen nacht zit er iets van paniek in de lucht. Ik ben van mening dat wij als het ware . . . maar in feite bent u dat. . . een voorbeeld moeten stellen, een daad te stellen . . ."
Dat klonk heel verstandig. Die knaap wist waar hij over praatte. Ook al was hij een geestelijke. „Eh . . . waar had u aan gedacht?" vroeg de jonker.
„Nou, dat hangt helemaal van u af. U bent tenslotte de jonker hier."
Winstanley nam zenuwachtig een slok van zijn whisky. „Hebt u iets op het oog, dominee?"
„Ik stel voor dat u een kleine vergadering belegt. Niet te groot, dat begrijpt u zelf ook wel. Laten we zeggen een stuk of dertig, veertig vooraanstaande dorpsbewoners - u zou die vergadering hier kunnen houden - en hun dan duidelijk maken hoe hun houding dient te zijn. Wat vindt u daarvan?"

De jonker staarde hem met glazige ogen aan.
„Wat vindt u daarvan, jonker?” herhaalde de dominee.
De jonker leek opeens wakker te worden. „Kippen,” sprak hij. „Kippen?”
„Daarover had ik u willen spreken, de kippen van Elsie Bates. Ze denkt dat ze behekst zijn.”
De dominee haalde diep adem. „Dat is nou precies wat ik bedoelde,” sprak hij, „dergelijke onzin moet met wortel en tak worden uitgeroeid. Aan de mensen moet verteld worden hoe ze moeten denken en wat ze moeten doen. Ze moeten leren gehoorzamen. Dus, als we deze vergadering . . .”
„Ja, ja, ik hoorde u wel. Het is allemaal al geregeld. Ze wilden dat ik voorzitter zou zijn. Vijf uur in het verenigingslokaal, als Lilly Watts tenminste geen bezwaren heeft.”
De dominee leek wat geïrriteerd. „Nee, nee, nee! Ik heb het over actie, beslissende actie. We moeten nu meteen iets doen en niet alleen maar kletspraatjes houden.”
„Nou, nou!”
„Het wordt hoog tijd dat u uw gezag eens laat gelden, Winstanley.”
Winstanley ging rechtop zitten. „U kunt dan wel de dominee zijn, maar ik duld niet dat u een dergelijke toon tegen mij aanslaat.”
„Aha,” riep Mr. Magister uit, „een man die weet wat hij wil. Dat is nu net wat we nodig hebben.”
De jonker was met deze woorden toch wel in zijn sas. „Mm . . .dat kan wel zijn, maar ik begrijp nog steeds niet wat u wilt.”
De dominee sprong overeind en begon in het vertrek heen en weer te lopen. „Decadentie. Dat zie ik overal om me heen. Al dat gepraat over democratie, gelijkheid, vrijheid. Wat dit land nodig heeft is macht, kracht en het vermogen om beslissingen te nemen. Sterke mannen, mannen die beslissingen kunnen nemen, mannen zoals u, Winstanley.”
Hij draaide niet om de zaak heen, een verstandige knaap. „Ga verder,” sprak de jonker.
De dominee ging vlak voor hem staan. „Luister naar me. Luister naar mijn woorden. Ik weet alles.”
Merkwaardige ogen had die knaap. Groot en zwart... of nee ... ze leken wel donkerrood . . . „Wie . . . wie bent u?” zei de jonker.
„Ik ben de Master,” zei de dominee zachtjes. „Ik beschik over een macht die de wereld kan redden. En als u wilt, kunt u samen met mij in die triomf delen.”
Met grote krachtsinspanning lukte het de jonker om zijn ogen van die van de Master los te rukken. „Macht? Wat voor macht?” Het gezicht van de Master vertrok boosaardig. „Ik beheers de machten die zojuist zijn losgelaten in Devil's End.”
„Wat?” zei Winstanley, „al dat gedoe met die opgravingen? Wou u

soms beweren dat u daar achter zat?”
„Precies,” zei de Master.
„Belachelijk,” zei de jonker terwijl hij in lachen uitbarstte.
De Master werd rood van woede. „Wilt u het bewijs hebben? Goed, ik zal het u leveren.” Hij sloot zijn ogen, richtte zijn hoofd op en begon vreemde woorden te mompelen. Woorden die uit geluiden leken te bestaan die op zich een vreemde macht hadden, woorden die je deden huiveren. Opeens leek het alsof de hele kamer begon te leven. De gordijnen wapperden als werden ze door een sterke bries beroerd. Het dressoir helde voorover en viel op de grond, waardoor al het glaswerk kapot viel. De kostbare Chinese vaas op de vleugel zweefde door de lucht en viel aan stukken in de open haard. Het schilderij van de negentiende-eeuwse admiraal Winstanley spleet doormidden en viel op de grond. En ondertussen sloeg de deur telkens open en dicht en braken alle vensterruiten. Alles trilde op z’n grondvesten toen een klaaglijk geluid, net een ijle kreet, steeds harder weerklonk totdat het hele huis uit elkaar dreigde te barsten.
„Hou op! Hou op!” riep Winstanley uit.
Een ogenblik sloeg de Master geen acht op hem. Toen, alsof hij zich weer herinnerde waar hij zich bevond, keek hij op. Hij knipte met zijn vingers. Ogenblikkelijk was het doodstil in het vertrek.
„En?”
„Ik zal alles doen ... ik zal alles doen wat u zegt,” hijgde de doodsbenauwde jonker.
„Uitstekend. Over een uur ben ik terug.” De stem van de Master klonk vaag. „Begrepen?”
„Ja, ja, natuurlijk.”
De Master draaide zich om en verliet het vertrek. Jonker Winstanley liet zich langzaam achterover zakken in zijn stoel en sloeg zijn bevende handen voor zijn gezicht.
Zijn hoofdpijn was weer teruggekeerd.

Hoofdstuk 7 Verklaringen

Om de gammele, oude eikenhouten tafel in de kleine achterkamer van De Gespleten Hoef zaten Jo, Mike en sergeant Benton aan een traditionele boerenmaaltijd bestaande uit boerenkaas, stevig bruinbrood en boerenboter; het werd weggespoeld met grote glazen cider en pittig bier. Juffrouw Hawthorne at welwillend een klein appeltje. Ze zei dat als je overdag veel at je ’s middags veel te traag werd om iets te kunnen doen.

„Kom toch wat eten, Doctor,” riep Jo.

Maar de Doctor was met zijn gedachten zo ver weg dat hij niet aan eten dacht. Hij was omringd door een enorme stapel boeken, maakte zo nu en dan aantekeningen of stak ergens een stukje papier tussen als bladwijzer.

„Zo, zo, zo! Het Grimoire van Paus Honorius!” De Doctor had een oud, in leer gebonden boekwerk opgepakt en was nu een en al opwinding. „Ik wist niet dat er nog een exemplaar van bestond.”

„U heeft dan ook de beschikking over de mooiste verzameling occulte boekwerken van het land, Doctor,” zei juffrouw Hawthorne trots, „maar waarom ik ze voor u mee moest brengen, snap ik niet.”

„Ik hoop dat het duidelijk zal worden. Ik moet in de eerste plaats een verklaring zien te vinden en ik hoop die via deze boeken te kunnen vinden.”

Juffrouw Hawthorne keek verbaasd. „Maar Doctor, er is toch maar één mogelijke verklaring: dit zijn bovennatuurlijke krachten, daar heeft u geen boeken voor nodig.”

De Doctor keek op van zijn aantekeningen. „Onzin!” sprak hij. Benton kauwde nadenkend op een stukje brood. „En dat ding dat mij te pakken kreeg? Dat was toch echt genoeg, zou ik zo denken.”

De Doctor dook weer in zijn boeken. „Niets is realistischer dan een krachtveld, sergeant,” zei de Doctor, „zelfs een psionisch krachtveld.”

Juffrouw Hawthorne stoof nijdig overeind. Dat er aan haar geliefkoosde overtuiging getwijfeld werd! Dat was toch ondenkbaar. „U bent ongelooflijk stom, Doctor. We hebben hier te maken met bovennatuurlijke krachten, zeg ik u! Het Occulte! Magie!”

De Doctor schudde zijn hoofd. „Wetenschap,” sprak hij. „Magie!”

„Wetenschap, juffrouw Hawthorne.”

Mike Yates dronk zijn bier op. „Ach,” zei hij, „wat doet het er toe? We hoeven toch niet boos te worden omdat we het op dit punt niet met elkaar eens zijn? Het belangrijkste is dat we een manier zien te vinden om er een eind aan te maken, wat het ook is.”

„Hoe kun je er nou een eind aan maken als je niet weet wat het is?” zei Jo verontwaardigd, op die manier de Doctor verdedigend.

„Heel goed, Jo," zei de Doctor, terwijl hij opstond, „je begint eindelijk wat logisch te denken."
„O ja? Dank u wel," zei Jo met enige aarzeling in haar stem. „Nog even en we maken een wetenschapsvrouw van je! Zo, als jullie klaar zijn, kunnen we misschien spijkers met koppen slaan."
De ene kant van de tafel werd vlug vrijgemaakt, waarna de Doctor er een aantal boeken neerlegde. „Goed," zei hij, „daar gaan we dan," en hij opende het eerste boek. „Wie is dat?" „Een Egyptische god, nietwaar?" zei Jo.
„In de roos. De god Khnum - een van hun goden met horens." Hij opende het volgende boek. „Een Hindoe Demoon - met horens." Een ander boek. Nog een boek. „De oude Griekse god Pan - met horens. Een buste van Jupiter - met horens. Een beeld van Mozes - ja, zelfs hij heeft horens. De minotaurus - het stierkoppige monster van Kreta. Onze oude vriend het Gehoornde Beest - de duivel met de kop van een geit.. ." De Doctor ging verder terwijl hij boek na boek opende totdat de hele tafel bezaaid was met plaatjes van gehoornde wezens.
Juffrouw Hawthorne was er in het geheel niet van onder de indruk. „U zou ons zo de hele dag van die leuke plaatjes kunnen laten zien," zei ze bits. „Het bewijst allemaal niets. Horens zijn een symbool geweest van macht sedert... o, sedert. . ." „Sedert het ontstaan van de mens," stemde de Doctor in. „Kijk " Hij liet ze een ander plaatje zien - een foto van een prehistorische grottekening, waarop een aantal medicijnmannen leek te dansen, allemaal met horens op hun voorhoofd. „Heeft u zich nooit afgevraagd waarom?" ging de Doctor verder. „Dergelijke wezens zijn er gedurende de hele geschiedenis van de mens altijd al geweest en de mens heeft er een mythe van gemaakt - er góden van het kwaad van gemaakt." Hij wees op de plaatjes. „Maar dat zijn ze niet. Het zijn wezens van een andere wereld . . ."
Zelfs juffrouw Hawthorne was met stomheid geslagen. „Bedoelt u," zei Benton langzaam, „net als de Axonen, en de Nestenes - en de Cybermen?"
„Precies," zei de Doctor, „maar veel, veel ouder en heel wat gevaarlijker."
„Dat is leuk," mompelde Mike Yates.
„Wou u beweren dat deze wezens in ruimteschepen naar de Aarde zijn gekomen?" zei juffrouw Hawthorne, die haar spraak weer had herkregen.
„Ja, inderdaad," antwoordde hij. „Het zijn Demonen afkomstig van de planeet Damos, en die bevindt zich heel, heel ver weg van de Aarde."
„Zestigduizend lichtjaren," sprak Jo trots.
„Precies. Aan de andere kant van de Melkweg. Ze kwamen ongeveer honderdduizend jaar geleden voor het eerst naar de Aarde . . ."
„Maar waarom?" vroeg Benton. „Wat voor reden hadden ze

daarvoor?”
De Doctor vertelde hun de geschiedenis van deze vreemde wezens, de Daemonen, of Demonen. Hij vertelde over hun evolutie en de ontwikkeling van hun cultuur, die vele eeuwen geleden begon, lang voordat er sprake was van leven op Aarde. Toen de eerste landwezens uit onze oceanen kropen, beschikten de Demonen al over een hoogstaande beschaving met een hoogontwikkelde wetenschap en techniek. Tegen de tijd dat de mens verscheen, waren de Demonen al eeuwenlang ruimtevaarders en beschikten ze over een geweldige ervaring binnen de Melkweg. Ze arriveerden net op tijd om de homo sapiens te helpen de Neanderthaler Man weg te werken en ze zijn sinds die tijd aldoor verschenen, meestal met het doel om waar te nemen, maar soms ook om de geschiedenis een duwtje in de goede richting te geven . . .
„Ziet u nu wel,” zei juffrouw Hawthorne triomfantelijk, „dat bewijst dat u onzin uitkraamt. Dat... dat ding dat dankzij professor Horner hier nu ergens rondloopt is het kwaad. Dat heeft u zelf gezegd. En nu vertelt u ons dat ze de mensheid al duizenden eeuwen helpen!”
„Ja,” zei Jo, „en u zei ook dat ze van een andere planeet afkomstig waren. Wat is dat dan allemaal voor flauwekul over hekserij en heksenbijeenkomsten?”
„Heel goed, juffrouw Grant,” viel juffrouw Hawthorne haar bij. „Maar begrijpen jullie het dan niet,” legde de Doctor uit, „al die magische tradities zijn overblijfselen van de vooruitstrevende wetenschap van de Demonen. En daar maakt de Master gebruik van!”
„Mm . . .” juffrouw Hawthorne leek niet overtuigd. „En hoe weet u dat eigenlijk allemaal?”
„Ja, Doctor,” zei Mike. „Aanvankelijk scheen u niet te weten wat er allemaal gebeurde.”
„Dat heb ik op school geleerd,” zei de Doctor knorrig, „hoofdstuk dertien van de Geschiedenis van de Melkweg. Helaas was ik het allemaal weer vergeten.” Hij stond op en begon de boeken netjes op te stapelen.
„Dan bent u zeker wel op een vreemde school geweest - en u beschikt ook over een merkwaardig geheugen,” zei juffrouw Hawthorne.
„Dat, mevrouw, is helaas mijn ongeluk,” zei de Doctor ijzig, want ze had een gevoelige snaar bij hem geraakt. „Maar hoe het ook zij, het staat allemaal in die boeken van u, maar dan moet je ze natuurlijk wel op de juiste manier lezen.
..Dan zijn deze wezens dus op de een of andere wijze verbonden met de zwarte kunsten,” zei ze. „Ze vertegenwoordigen dus het kwaad.”
„Immoreel zou je ze beter kunnen noemen,” antwoordde de Doctor. „Ze helpen de Aarde, maar op hun eigen manier. Voor hen is het een wetenschappelijk experiment. We zijn voor hen niet meer dan een

kooi vol ratten.”
„Wat voert de Master in zijn schild?” vroeg Mike.
„Hij heeft een verbinding tot stand weten te brengen met de Demon uit de grafheuvel. Wat mij huiverig maakt is de keus waar we straks voor komen te staan - overheersing door de Master of totale vernietiging.”
Jo, die de Doctor hielp de boeken op een rij te zetten, keek verbijsterd op. „Bedoelt u dat deze Demon de Aarde zou kunnen vernietigen?”
„Wat doet een geleerde met een experiment dat niet slaagt? Hij ontdoet zich ervan. En je zult moeten toegeven dat de mensheid tot nu toe weinig succesvol is geweest.”
„Maar Doctor . . . u spreekt over het einde van de wereld!”
De Doctor keek haar ernstig aan. „Ja, Ho,” zei hij, „dat doe ik ook.”

In de tuinzaal van de jonker was menig menuet gedanst en ook menige quadrille en tango, maar het was vele jaren geleden dat er een jagersbal was gegeven. Nu bevonden zich in diezelfde tuinzaal zevenendertig mannen en vrouwen, meest van middelbare leeftijd, die in groepjes bijeen stonden en op gedempte toon allerlei afgezaagdheden stonden uit te wisselen in afwachting van een verklaring voor hun aanwezigheid. Toen de grote deur van de salon openging en de jonker verscheen, op de voet gevolgd door de dominee, weerklonk er hier en daar wat handgeklap, dat al gauw in de kiem werd gesmoord door de ernstige gezichten van de pas binnen gekomenen. De jonker liep halverwege de trap op die naar de galerij leidde en bleef staan voor het beroemde Winstanley glas in lood raam. De aanwezigen groepten samen toen duidelijk werd dat meneer Winstanley iets ging zeggen.
„Vertel ze maar gewoon waarom u ze bijeen hebt geroepen,” mompelde de Master hem in het oor. „En laat de rest maar aan mij over.”
„Natuurlijk, natuurlijk,” zei Winstanley.
Hij wendde zich tot de dorpsbewoners en maande met zijn hand tot stilte. „Mag ik even uw aandacht? Dank u! Dank u, dames en heren P
Het gemompel stierf weg en zevenendertig gezichten keken nieuwsgierig naar de jonker op.
„Goed,” zei hij, „zoals u weet zijn mijn toespraken net zoals ik zelf ben - kort maar krachtig,” en hij klopte daarbij een paar keer flink op zijn omvangrijke buik in afwachting van het gegrinnik dat hem van vorige gelegenheden zo bekend was. De jonker begon tamelijk omstandig verslag te doen van de gebeurtenissen die zich omstreeks middernacht hadden afgespeeld. Toen hij over de hittebarrière sprak, ging er een angstig gemompel door de aanwezigen, maar het werd al gauw weer stil toen de jonker hun vertelde van de dood van agent Groom, en hen

wees op de moeilijkheden die daar het gevolg van konden zijn.
Toen de Master zag dat Winstanley aardig op zijn praatstoel zat, liep hij stilletjes de trap af en gaf Tom Wilkins, de garage-eigenaar die met een aantal andere leden van de kring eveneens aanwezig was, een teken. Hij knikte in de richting van de studeerkamer en fluisterde Wilkins iets in het oor. Tom Wilkins wierp een blik op de jonker, knikte en sloop voorzichtig weg. „Het ziet er dus naar uit," zei de jonker, „dat we de handen in elkaar moeten slaan en ons beraden over de situatie, voordat deze uit de hand loopt."
Er steeg een goedkeurend gemompel op.
„Ik geloof dat Mr. Magister ook zo zijn gedachten heeft over dit onderwerp, ik heb hem gevraagd ook wat te zeggen. . . dominee?"
Toen Tom Wilkins de studeerkamer binnenging, hoorde hij dat Mr. Magister zijn toespraak begon met het bekende grapje: „Goed, ik beloof u dat dit geen preek zal worden . . ." gevolgd door het gelach van zijn toehoorders. Toen sloot hij de deur en hoorde hij niets meer. Hij liep naar het rommelige bureau, schoof een stapel rekeningen opzij en pakte de telefoon. Hij draaide een nummer.
Ja, met wie spreek ik?" antwoordde een ongeduldige stem. Ben jij dat, Bert?"
„Wie dacht je anders - Ouwe Nick?"
„Doe niet zo grappig Bert," zei Wilkins terwijl hij over zijn schouder keek. „Met die stomme geintjes vraag je als het ware om moeilijkheden."
„Nou, wat wil je dan? Ik heb de zaak vol mensen . . ."
„O ja. Magister wil weten wat de Doctor in zijn schild voert. Hij is er toch nog, hè? Hij en die andere lui?"
„Ja, hij is er nog. Ze zitten in de achterkamer."
„Nou, ga er dan heen en kijk wat ze uitspoken. Magister wil dat weten."
„O ja? Dan kan hij beter hierheen komen om de klanten te bedienen terwijl ik opdrachten voor hem uitvoer. Zeg dat maar tegen hem."
„Kom nou, Bert!"
„Ik ga de boel opruimen als het hier wat rustiger wordt. Hij zal tot die tijd moeten wachten."
„Goed, bel me maar terug op dit nummer." Hij gaf hem het nummer op.
Toen hij terugkeerde naar de tuinzaal had de dominee net zijn openingswoorden gesproken en begon hij aan de zaak waar het om draaide. „Hoewel ik hier een nieuweling ben, heb ik toch het gevoel dat ik u allemaal ken. U, meneer Thorpe . . ." Ron Thorpe, de welvarende eigenaar van de kruidenierszaak in High Street glimlachte zuur. „Geeft u de mensen van de gegoede stand nog steeds van die gepeperde rekeningen?" ging de dominee verder. Winstanley keek de

protesterende Thorpe scherp aan.
„Doet u geen moeite om het te ontkennen, meneer Thorpe," glimlachte de dominee, „u ziet dat ik het weet. En jij, Charlie -hoe zit het met jouw geweten? Denk je dat je de boeken van het postkantoor nog op tijd bijgewerkt hebt? Meneer Greville, is uw vrouw al terug van uw zuster? Denkt u dat ze ooit nog terug zal komen? Ik denk het niet, zolang dat leuke jonge ding, Rosie in de buurt is . . ."
Het was zo duidelijk dat de door de dominee uitgekozen slachtoffers schuldig waren, dat de rest van de toehoorders onmiddellijk hun eigen geweten aan een onderzoek onderwierp en sommigen kregen rode koppen van benauwdheid uit angst over wat hij het volgende moment zou gaan onthullen.
De Master was met dit kleine vertoon van macht echter al tevreden. „Maakt u zich alstublieft geen zorgen, niemand van u. Uw geheimpjes zijn bij mij veilig. En weest u ook niet boos. U ziet, dat ik aan uw kant sta."
Zijn gehoor keek hem argwanend aan.
„Als u naar me luistert en doet wat ik zeg, dan zal ik uw lang gekoesterde wens vervullen, uw meest geheime verlangen. Maar dan moet u wel naar me luisteren!"
Zijn gehoor staarde hem met een vijandig stilzwijgen aan.

„Een ruimteschip van veertig centimeter lengte?" zei Mike Yates lachend. „Dat koop je bij de speelgoedwinkel."
„Eerlijk, Mike, ik heb het zelf gezien," zei Jo, „in die grafheuvel. Daar is dat wezen kennelijk mee gekomen."
„Waar maken we ons dan nog zorgen om?" zei Mike. „Dan is het niet meer dan een heel kleine Demon ter grootte van dat peper vaatje daar!"
„Kom, kom," sprak juffrouw Hawthorne, „u schijnt te vergeten dat ik hem heb gezien. Hij was zeker tien meter lang."
„Dat bracht me juist op het spoor," zei de Doctor. „Die Demonen kunnen zichzelf en elk ander voorwerp verkleinen. 'Toen dat ruimteschip landde was het ongeveer zestig meter lang en had het een diameter van negen meter. De Demon kan een lengte bereiken van tien meter, maar ook weer zo klein worden als dit peper vaatje - of een peperkorrel."
„Maar hoe kwam u tot die conclusie?" vroeg de sergeant. „Door dat bevriezen en die hittegolf."
„Mm?" zei Jo. „Dat begrijp ik niet, Doctor."
„Kom nou, Jo. E=MC2." De Doctor keek wanhopig naar de niet begrijpende gezichten om hem heen.
„U bent de Doctor," zei Jo schouderophalend.
„Als je massa verliest, dan moet de energie een uitweg vinden.

Dan is het dus verdwenen net als hitte."
„Ik geloof dat ik het begrijp," zei Mike langzaam. „Het is net als het gas in een koelkast. Als het gas zich ontwikkelt, dan neemt het de warmte over van de binnenzijde van de ijskast, waardoor alles koel wordt. . ."
„. . . en als het gas weer wordt samengeperst, dan staat het warmte af waardoor dat radiator ding aan de achterkant van de koelkast warm wordt!" Sergeant Benton straalde van trots om zijn eigen slimheid.
„Uitstekend Mike. En u ook, sergeant," zei de Doctor. „Zo werkt het niet precies, maar het is een uitstekende vergelijking." Juffrouw Hawthorne leek niet meer zo zeker van zichzelf. „Nou, het klinkt allemaal erg aannemelijk, maar ik kan niet zeggen dat u me overtuigd hebt. Hoe stelt u zich voor om met die . . . die Demon af te rekenen?"
„Kijk," zei de Doctor terwijl hij ging zitten en wat aantekeningen maakte op een stukje papier dat hij uit een van de boeken had gehaald, „kijk, als het magie was, dan zou het een hopeloze zaak zijn. Maar zoals de zaken er nu voorstaan, geloof ik dat we hem kunnen aanvallen met hetzelfde natuurkundige verschijnsel dat hij zelf produceert - de hittebarrière van de generaal. . De deur ging open en het opgewekte gezicht van Bert keek om het hoekje. Hij wendde zich tot Jo. „Kan ik afruimen?"
„Ja, gaat uw gang."
„Wil iemand nog wat eten of drinken?"
„Nee, dank u wel. Het was heerlijk."
Hij liep naar binnen om de tafel af te ruimen en wat te spioneren voor de Master. Maar tot zijn spijt gebeurde er niets. Helemaal niets - alleen was de Doctor bezig wat cijfertjes neer te krabbelen op een stukje papier. De anderen stonden of zaten maar wat en keken in de verte. Nou goed dan, als er niets te rapporteren viel, dan viel er niets te rapporteren. Dan kon hij tenminste weer verder gaan met zijn werk.

Generaal Lethbridge Stewart voelde zich al een stuk beter. Met een flinke troepenmacht en een paar voertuigen, om nog maar niet te spreken van zijn mobiele hoofdkwartier, voelde hij zich in staat alles aan te vallen, zelfs deze helse hittebarrière.
„Osgood!"
„Ja, meneer?" antwoordde zijn technische sergeant, die de leiding had over alle gecompliceerde elektronische apparatuur in zijn mobiele hoofdkwartier.
„Al iets gehoord van het aanvalscommando?"
„Nog niet, meneer."
„Mm, heel goed." De generaal stapte uit de vrachtwagen, bracht zijn verrekijker voor zijn ogen en tuurde naar de onzichtbare hittebarrière. Dat moest de kerk zijn, het zag er toch heel vreedzaam uit. Hij liet de

verrekijker zakken en haalde zijn walkie-talkie te voorschijn.
„Greyhound Twee. Over.”
„Ben jij dat, Yates? Luister. We gaan ons er een weg doorheen banen. Ik sta in verbinding met de artillerie en het aanvalscommando van de R.A.F. Zorg dat iedereen de kelder in gaat. Rapporteer als het zover is. Goed? Over.”
In plaats van het formele ’Wilco’ van Yates, wat de generaal verwachtte, weerklonk er wat gerommel waarna de stem van de Doctor hoorbaar werd.
„Lethbridge Stewart, dat moet je niet doen! Een krankzinnig plan ... In de eerste plaats, de energie die wordt losgelaten, kan alleen de barrière nog maar meer versterken. In de tweede plaats, je zou de meest afschuwelijke represaillemaatregelen uit kunnen lokken; en in de derde plaats, ik heb een beter idee. Over.”
Het bekende frustrerende gevoel dat de generaal zo vaak bekroop als hij met de Doctor te maken had, maakte zich nu ook weer van hem meester. „Wat dan?” blafte hij. „Ik blijf hier niet als een citroen staan wachten tot ik uitgeknepen word. Verstaan? Over.”
„Heb je het mobiele hoofdkwartier daar?”
„Natuurlijk.”
„Met het nieuwe Model IVA Condensator Eenheid?”
„Wacht even.” De generaal wendde zich naar de vrachtwagen. „Osgood!” brulde hij.
Een geschrokken Osgood verscheen in de deuropening.
„Hebben we een . . . een Model IVA Condensator Eenheid?
„Het moet iets nieuws zijn”
„Ja, meneer. Het is deze week geïnstalleerd.”
„Mooi, wacht nog even, sergeant. Ja, Doctor, die hebben we. Over”
..Prachtig,” antwoordde de Doctor, „dan kan ik je probleem oplossen - en misschien het onze ook. We gaan een diathermische energie-wisselaar bouwen. Is je technische man er ook?”
„Hij luistert mee.”
„Goed. Zeg hem dat hij een E.H.F. breedband-variabele-fase-oscillator bouwt met een negatief terugkoppelingscircuit, omschakelbaar op de frequentie van een luchtmolecule . . . hoe hoog is de temperatuur van de barrière, generaal?”
De generaal keek vragend naar sergeant Osgood, die bezorgder dan ooi, met een hulpeloos gebaar zijn schouders ophaalde. „Het spijt me, Doctor,” zei de generaal, „maar we hebben geen idee waar u het over heeft. Over.”
„Het is toch een doodeenvoudige vraag dacht ik zo. Hoe heet is de barrière? Over.”
„Nee, nee, wat u daarvoor zei. Die terugkoppelende oscillator en zo . .
Alhoewel het geluid niet zo duidelijk doorkwam, kon de generaal toch

aan de stem van de Doctor horen dat hij geïrriteerd was. „Goed," zei deze, „ik kom er aan om het uit te leggen. Doe niets voor ik er ben, begrepen?"
De generaal zuchtte. „Goed, Doctor, we zullen doen wat u zegt. Maar schiet alstublieft een beetje op."
„Ik ben er over tien minuten."
„Maak er vijf van. Over en uit."

De Doctor gaf de walkie-talkie aan Mike terug en pakte zijn mantel.
„Wat een krankzinnig plan," zei Jo. „Alsof je de problemen oplost door de zaak op te blazen."
De Doctor keek haar streng aan. „De generaal," sprak hij, „doet zijn best om het hoofd te bieden aan een welhaast onmogelijke situatie. En aangezien hij je meerdere is, mag je best wat meer respect voor hem tonen. Ga je mee?" Hij verdween naar buiten, gevolgd door een wat tegensputterende Jo, die even later wel inzag dat hij gelijk had.
„Weet u zeker dat ik niets meer voor u kan doen?" vroeg Bert.
„Eh . . . nee, dank u wel," zei sergeant Benton.
Bert bracht het volgeladen blad naar de keuken en ijlde vervolgens naar de telefoon.

„Mooi, ik begrijp het," zei Tom Wilkins waarna hij de telefoon op de haak smeet en zich naar de tuinzaal spoedde.
Door gebruik te maken van al zijn charmes en al zijn overredingskracht, was het de Master tenslotte gelukt het gehoor aan zijn kant te krijgen. Dwazen! Gepeupel! dacht hij bij zichzelf, dat ik, de Master, mezelf zo moet verlagen. Maar, bedacht hij, een gelukkige slaaf, is een nuttige slaaf. Hij had ze natuurlijk kunnen dwingen hem te volgen, maar het was beter wanneer ze dat uit vrije wil deden. Ze leken wel een kudde makke schapen.
„U hebt een verstandige keus gedaan," sprak hij. . . „Alles is mogelijk als u me volgt. U zult spoedig heersers zijn van deze wereld, en ik bied u die wereld aan!"
Een geweldig applaus klaterde op na deze woorden. Op dat moment baande Tom Wilkins zich een weg naar voren.
„Mr. Magister . . ."
„Ja? Wat is er? Waarom stoor je me?"
„Die Doctor . . ."
Met een ongeduldig gebaar van zijn hand beduidde de Master hem te zwijgen.
Hij liep een paar treden naar beneden en boog zich toen voorover om naar het gefluisterde verslag van Wilkins te luisteren. Nadat hij een paar bevelen had gemompeld, ging hij rechtop staan en zond Tom met een minachtend handgebaar weg, waarna deze gehoorzaam verdween.

Dit kleine machtsvertoon ging natuurlijk niet ongemerkt aan het publiek voorbij, ze vonden het niet zo leuk. In die korte ogenblikken was hij ze weer kwijtgeraakt.
„Uitstekend," ging hij verder, terwijl hij het afkeurende gemompel tot zwijgen bracht, „de wereld kan u toebehoren. In ruil daarvoor vraag ik slechts uw onderworpenheid, uw gehoorzaamheid aan mijn wil!"
Enige tijd was het doodstil. Maar toen bracht de jonker de moed op om iets te zeggen. „Wat heeft die onderwerping en gehoorzaamheid allemaal te betekenen? U zei dat wij zouden heersen . . "
Het was nu uit met het geduld van de Master. „Jullie heersen! (jullie zijn slechts stof onder mijn voeten! Jullie willen mijn aanbod niet aanvaarden. Goed, dan zal ik jullie een andere keus geven: dien mij of anders zal ik jullie vernietigen!"
Een schok van angst ging door de menigte. Hij meende het. „Nou, als dat uw nieuwe wereldorde is, dan mag u hem houden," zei Winstanley, terwijl hij langzaam de trap afliep. „Ik verklaar deze vergadering voor gesloten. Ik zou het prettig vinden, dominee, als u nu wilt vertrekken."
De Master glimlachte. Hij wierp zijn hoofd achterover en uitte een paar ijselijke kreten die achter uit zijn keel leken te komen. Bijna op hetzelfde moment werd het grote glas in lood raam versplinterd waarna Bok, de stenen waterspuwer, naast de Master belandde.
De Master knipte nogmaals met zijn vingers en wees op de jonker, op wiens gezicht angst, verbazing en afschuw te lezen stond. Bok hief een gespleten klauw op. Een flits rood vuur werd zichtbaar, een rookkolom - en even later was de jonker verdwenen, verdampt.
De Master sprak tot de doodstille toeschouwers: „Is er iemand die het met de jonker eens is?"
Het was niet zo verbazingwekkend dat niemand zijn hand opstak.
„Dank u," ging de Master verder. „Het doet mijn hart goed om te weten dat ik zo'n groot aantal volgelingen heb!" Hij keek het vertrek rond en glimlachte goedgunstig. „Vandaag is het de eerste mei. Maak plezier. Geniet van het feest met uw gezin. Als ik u nodig heb, zal ik u laten roepen . . ."
Met een teder gebaar legde hij zijn hand op de kop van Bok, die op onheilspellende wijze naast hem gehurkt zat.

Hoofdstuk 8 De tweede verschijning

„Weet u zeker dat het lukt?” vroeg juffrouw Hawthorne bezorgd, toen sergeant Benton de grote stapel boeken naai buiten droeg.
„Het is niet de eerste keer dat ik een pak slaag heb gehad juffrouw Hawthorne,” zei de sergeant, „en ik denk niet dat hel de laatste keer zal zijn.”
„U bent een erg dappere jongeman,” zei ze terwijl ze met hem meeliep naar buiten.
Mike Yates deed de deur achter hen dicht en keek door het raam hoe de forse sergeant en de tengere, oude vrouw het plein overstaken naar de UNIT helikopter, die nog steeds geduldig stond te wachten.
„Zo,” dacht hij terwijl hij zich omkeerde, „wat nu? Hij en de sergeant hadden van de generaal opdracht gekregen op hun hoede te zijn en hun ogen goed open te houden. Maar op het ogenblik was er hier weinig wat hij kon doen. Dit was dus een mooie gelegenheid om weer wat dingen op een rijtje te zetten - maar dit keer zonder in slaap te vallen! Jo had gelijk. Met dingen opblazen, loste je de zaak niet op. We moeten geen geweld gebruiken maar ons verstand. Maar hoe moesten ze de zaak aanpakken? Waar zat de vijand? Alhoewel, in de eerste plaats moest je weten wie de vijand was. De Master of de Demon? Allebei natuurlijk, maar als ze er in slaagden de Master uit te schakelen - en dat was al een behoorlijk karwei - dan nog zouden ze geconfronteerd worden met de Demon. Waar zat die dus? Volgens juffrouw Hawthorne bevond hij zich zo goed als zeker in de grot onder de kerk. Waarom zou hij daar niet eens een kijkje gaan nemen? Afgezien van het gevaar bestond de kans, als de theorie van de Doctor tenminste klopte, dat de Demon net zo groot was als een zandkorrel of misschien wel onzichtbaar was.
Mike liep naar het raam en keek peinzend naar de kerk, terwijl hij naar een juiste oplossing voor het probleem zocht. „Hee, die heeft haast. Maar hij weet wel hoe hij met een motor moet omgaan,” dacht hij. Opeens realiseerde Mike Yates zich met een schok wat die vent op de motor van plan was. Hij reed over het gras rechtstreeks naar de helikopter toe, waar hij slippend tot Stilstand kwam.
Hé!" schreeuwde Mike terwijl hij naar buiten rende om hem legen te houden. De man, een magere, pezige vent met een fretachtig gezicht, sloeg geen acht op hem. Mike sprintte zo huid hij kon en bereikte de helikopter op het moment dat de vent aan boord wilde klimmen. Mike Yates sprong bovenop hem. Wilkins draaide zich om en deelde een verbazingwekkend harde klap uit. Mike, alhoewel enigszins versuft, haalde ook uit.
Een, twee, drie klappen op zijn kin. Die vent had nu toch al buiten

westen moeten zijn. Maar het leek wel of die slagen hem in het geheel niet deerden. Het was net alsof Mike tegen een robot vocht. Wilkins gaf Mike een enorme vuistslag. Het resultaat was vernietigend voor Mike. Hij vloog door de lucht alsof hij een veertje was. Met een smak belandde hij op de grond en bleef enige kostbare ogenblikken totaal versuft liggen. Hij kwam weer bij zijn positieven toen hij het gebrul van de motor hoorde. Hij krabbelde overeind en waggelde naar het toestel toe. Maar hij was te laat. Toen hij het bereikte, steeg het op. Mike pakte het landingsgestel vast toen dat voor zijn neus omhoog ging - en even later zweefde hij een meter of drie, vier boven de grond. Zijn greep werd steeds zwakker tengevolge van de klap die hij had gekregen en niet lang daarna viel hij op de grond. De parachuteopleiding, die iedereen bij unit moest volgen, had hem geleerd hoe hij moest vallen, anders zou hij zeker al zijn botten hebben gebroken. Met een koprol kwam hij weer op zijn voeten terecht en staarde vervolgens om zich heen - in de verte zag hij de motor staan die Wilkins daar had achtergelaten. Nog geen halve minuut nadat de helikopter was opgestegen, zat kapitein Yates op de motor en begon hij aan de ongelijke achtervolging.

Aanvankelijk heerste er in Bessie een ijzig stilzwijgen. Jo voelde zich nog steeds een beetje gekwetst over de manier waarop de Doctor tegen haar had gesproken.

„Ik zou mijn autogordel maar vastmaken, Jo,” zei hij terwijl ze voorthobbelden over de keien die op de straatweg voor De Gespleten Hoef lagen.

Jo deed net of ze het niet hoorde. Erg hard reed hij niet en bovendien was het niet ver. Maar acht kilometer had de generaal gezegd.

Helaas had de generaal zich met zijn mobiele hoofdkwartier achter de heuvels gevestigd op de weg die Devil's End vanuit het zuidoosten naderde. Dat betekende, dat ofschoon het op de kaart maar een afstand was van acht kilometer - de kortste lijn tussen twee punten - de arme Bessie meer dan vijftien kilometer moest zwoegen, heuvel op, heuvel af, voor ze op de betrekkelijk rechte weg door de heuvels kwamen.

Opeens drong het tot Jo door dat de Doctor een leuk liedje zong. Ze moest er om lachen. Ze kon nooit lang boos op hem zijn. „U hebt wel plezier, hè?” zei ze. „Bent u er zo zeker van dat uw idee succes zal hebben?”

De Doctor keek verbaasd op. „Ik zong omdat. . . nou, omdat de hemel blauw is, denk ik.”

„Maar de Demon ... en het einde van de wereld en al dat andere?”

„O ja, natuurlijk, het einde van de wereld. Maar dat is nu nog niet in zicht. Dat kan morgen zijn - of vanavond - of over vijf minuten. Maar nu is de hemel blauw. Moet je zien!”

Jo keek... en keek nog eens. Hij was zeker blauw! Een diepblauw dat aan de horizon overging in een groenblauwe tint. Ze keek om zich heen en nam alles gretig in zich op - en opeens merkte ze dat ze ook aan het zingen was!
„Zie je wel wat ik bedoel," zei de Doctor glimlachend. Langzaam drong het tot haar door dat, toen ze naar links had gekeken de hemel daar niet helemaal blauw was geweest. Ze keek nogmaals en zag dat de UNIT helikopter hun richting op vloog. „Kijk, Doctor," riep ze.
De Doctor remde af. „Er is zeker iets gebeurd," zei hij. „Benton en Yates zouden in Devil's End blijven . . ."
„Nou, daar komen we gauw genoeg achter," zei Jo. „Hij gaat landen."
Maar dat was niet zo. Hij kwam zo laag over dat, als Jo en de Doctor niet hadden gebukt, ze hun hoofd kwijt waren geweest. Vervolgens maakte hij een korte bocht en kwam weer op hen af.
De Doctor begon weer te rijden. „Wie zit er in dat ding?"
„Mike is het zeker niet. Kijk, daar is hij," zei Jo en wees naar Mike op de motorfiets, hij sneed een stuk af en reed via de hei naar hen toe.
De helikopter maakte zich klaar voor een nieuwe duikvlucht. Weer kwam hij op Bessie af.
„Hou je vast, Jo," schreeuwde de Doctor, „we gaan van de weg af!!"
Toen de helikopter omlaag dook om een botsing te veroorzaken, draaide de Doctor het stuur om en de auto reed hobbelend over de hei verder.
Mike Yates had zich bij hen gevoegd. „Hij weet wel hoe hij met dat ding om moet gaan!" riep hij tegen de Doctor, terwijl hij op zijn motor naast de auto bleef rijden.
„Hij is niet goed bij zijn hoofd," antwoordde de Doctor.
„Ik zal proberen zijn aandacht af te leiden."
„Nee, Mike, niet doen. Hij wil mij hebben, niet jou!"
Maar Mike zwenkte van Bessie weg en haalde zijn automatische wapen te voorschijn. Met één hand aan het stuur vuurde hij in het wilde weg een paar onnauwkeurige schoten op de helikopter af toen deze aan zijn derde aanval begon. Aanvankelijk leek het alsof de piloot door de schoten was afgeschrikt, maar na enige ogenblikken kwam hij weer aanzetten - en nog eens -en nog eens . . .
„Wat wil hij toch?" gilde Jo terwijl de auto scherp naar links en rechts zwenkte, voortdurend achtervolgd door de helikopter. „Hij probeert ons de hittebarrière in te jagen," riep de Doctor. „Daar is hij, vlak voor ons!"
Jo zag heel duidelijk het geblakerde stuk grond dat dwars door de heuvels liep.
De Doctor reed nu geen zigzag koers meer, hij gaf vol gas en reed rechtstreeks op de hittebarrière af. De helikopter volgde hem op korte afstand.

„Doctor!”
„Hou je vast, Jo. Hou je goed vast!”
Op het laatste moment gooide de Doctor het stuur naar rechts. Met veel moeite slaagde Bessie erin de bocht te nemen, helde over, kwam weer op vier wielen terecht en reed vervolgens evenwijdig aan de hittebarrière verder. Wanhopig probeerde de helikopter te volgen, maar tevergeefs. Op een hoogte van vijftien meter kwam hij in contact met de hittebarrière en explodeerde in een zee van vuur.
„Het is ons gelukt, Jo!” schreeuwde de Doctor en bracht de auto tot stilstand. Maar Jo zat niet meer naast hem. Die laatste bocht was te scherp geweest waardoor ze uit de wagen was geslingerd. De Doctor bereikte haar op hetzelfde moment dat Mike Yates op zijn motor bij haar kwam. Ze was bewusteloos. Vlug onderzocht de Doctor haar. Had ze nu maar haar autogordel omgedaan!
„Is alles goed met haar?” vroeg Mike bezorgd.
„Lelijk haar hoofd gestoten, maar dat schijnt alles te zijn. Ze komt zo wel weer bij,” antwoordde de Doctor. „Laten we haar maar naar Bessie brengen dat kun je haar naar het café rijden. Ze heeft rust nodig.”
„Goed,” zei Mike. „En u?”
„Ik ga door naar de generaal. Ik denk dat hij anders uit zijn vel springt.” Hij knikte met zijn hoofd in de richting van de unit-voertuigen, die aan de andere kant van de barrière zichtbaar waren, ongeveer honderdvijftig meter in noordoostelijke richting.
Terwijl hij Mike hielp Jo behoedzaam achterin de auto te leggen, zei de Doctor: „Zeg, Mike, jij en de sergeant kunnen maar beter in het café blijven. Ik zal jullie hulp nodig hebben als ik terugkom.”
„Goed,” zei Mike.
Na ze enige tijd nagekeken te hebben, stapte de Doctor op de motorfiets en reed al hobbelend in de richting van het mobiele hoofdkwartier.
„Zo, Doctor,” zei de generaal toen hij daar arriveerde, „twintigduizend pond UNIT geld in rook opgegaan”
Je lijkt wel een boekhouder, Lethbridge Stewart,” zei de Doctor toen hij van de motor afstapte. „Dus dit is de hittebarrière, hè?”
Inderdaad,” antwoordde de generaal. „En als u wat dichterbij komt, kunt u er kennis mee maken. Let maar eens op!” Hij raapte een grote steen op en wierp die naar de Doctor, die aan de andere kant van de barrière stond. Toen hij de onzichtbare barrière raakte, explodeerde hij.
„Zelfs stenen,” zei de Doctor.
„Hout, stenen, gepantserd staal, u kunt het zo gek niet bedenken of we hebben het geprobeerd. Er gaat niets doorheen.”
„Een enigszins voorbarige conclusie. Maar ja, ik kan hier niet staan

blijven kletsen. Is er genoeg kabel om bij die hoogspanningsmasten te komen?"
De generaal schatte de afstand. „Ik denk van wel. Hoe zo?" „We hebben op zijn minst 10.000 volt nodig om die barrière te doorbreken. Daarna zal de machine voldoende opgeladen zijn voor mijn plannen."
Op verzoek van de Doctor riep de generaal sergeant Osgood om naar zijn verklaring te komen luisteren. Hij kwam, zijn zorgen een ogenblik vergetend, met een grote blocnote om de instructies van de beroemde Doctor op te kunnen schrijven. „Wat is het principe, meneer?"
„Negatieve diathermie. De moleculaire beweging van de lucht opvullen met tegenfase korte golven."
„Dat gaat me boven mijn pet," zei de generaal.
„Het is net een grote uitvoering van die microgolfovens die gebruikt worden om maaltijden te verwarmen, Lethbridge Stewart. Het verschil is dat wij het gebruiken om de lucht af te koelen. Het is echt heel simpel."
„Simpel," zei Osgood verbijsterd, terwijl al zijn zorgen weer kwamen opzetten. „Het is onmogelijk!"
„Sergeant Osgood," antwoordde de Doctor vriendelijk, „volgens de klassieke aërodynamica zou een hommel niet kunnen vliegen! Laten we nu maar aan het werk gaan, hè?"

De jonge Stan Wilkins, die nog niet op de hoogte was van de dood van zijn oom in de helikopter, zette zijn tanden op elkaar. Hij leek wel een kind dat bang was in het donker! Hij liep snel naar de eerste kandelaar en stak de grote, zwarte kaarsen aan waar het kaarsvet langs gedropen was. Hij probeerde niet naar de dreigende schaduwen te kijken die het licht op de muren van de grot wierp. Terwijl hij meer kaarsen aanstak - ongeveer dc helft was genoeg had Mr. Magister gezegd - kreeg hij weer wat moed. Magie! Hij kon zich maar niet voorstellen dat hij er nu bij betrokken was. Hij had altijd horen vertellen over geheimen waarover niet hardop gesproken mocht worden; van de liefdesspreuken en de recepten voor drankjes bijvoorbeeld, die de meisjes elkaar toefluisterden als er geen mannen in de buurt waren. Ze deden dan net of ze er om lachten met hun minirokjes en hun parfum, maar Stan wist wel beter. Hij wist nog meer. Hij wist ook dat de ouwe mevrouw Slenter tweeduizend pond had geërfd van haar broer Josiah, omdat ze altijd poppetjes van kaarsvet had gemaakt die ze doopte en de naam Josiah gaf, waarna ze een stopnaald door de plaats van het hart stak. En niemand kon ontkennen dat Josiah aan een hartaanval gestorven was. Dat was toch een bewijs. Toen zijn oom Tom had gezegd dat hij naar de bijeenkomst moest komen, had hij er meteen mee ingestemd. Hij zou alles krijgen wat hij hebben wilde, had Tom gezegd, als hij de nodige

kennis maar zou vergaren. Stan zou niemand willen doden, maar hij zou graag die ouwe Pruneface eens de stuipen op het lijf willen jagen omdat hij de huur zo verhoogd had. Sinds de dood van zijn vader had zijn moeder niet zo vaak gehuild als de laatste tijd. Hij wilde genoeg geld hebben om een huisje te kopen en daarbij een goede baan, zodat zijn moeder niet meer uit werken hoefde. Wat had het voor zin om leerling te zijn? Een vak te leren? Goed voor stom werk zoals oom Tom deed.

Hij had de laatste kaars op de offersteen aangestoken. Hij was maar net op tijd en wilde weggaan voordat Mr. Magister opdaagde. Hee, wacht even. Als hij nu eens niet ging, als hij zich ergens in de grot verborg, dan zou hij Mr. Magister kunnen bespieden en misschien achter zijn geheimen kunnen komen!

Toen hij boven een geluid hoorde, dook hij weg in een nis en verborg zich achter een pilaar.

De deur ging open . . .

De Master, die over de gebeurtenissen van die dag tamelijk tevreden was, liep over het pad dat naar het zijhek van het kerkhof leidde. Hij glimlachte. Een mooi einde voor de Doctor, /o in zijn auto opgeblazen te worden. Jammer van die juffrouw Grant. Ze had in velerlei opzichten bruikbaar voor hem kunnen zijn.

In de verte weerklonk een explosie. De Master draaide bliksemsnel zijn hoofd om. Daar, in het zuidoosten, verhief zich een smerige, zwarte rookwolk boven de boomtoppen. De glimlach verdween van het gezicht van de Master. Zo, dat was dat! Het moest gebeuren en nu was het karwei geklaard. Hij liep het kerkhof op en begaf zich naar het huis.

Zelfs tijdens het verkleden moest hij voortdurend denken aan zijn vroegere vriend. Aan de tijd dat ze spijbelden, de glijboot van de senior Gouverneur leenden' om een niet toegestaan bezoek aan de Paradijseilanden te brengen; aan de tijd dat hij de Hoge Raad van de Tijdheren had beetgenomen door ze te laten denken dat de Doctor lijm op de stoel van de President had gesmeerd; aan de tijd dat de Doctor zijn leven had gered . . . Met een krachtige beweging schudde hij zijn hoofd. Dit was niet het juiste moment om weekhartig te worden. Als hij zijn gast wilde overheersen, dan had hij nu al zijn sterkte en kracht nodig.

Mooi, dacht hij, toen hij de grot binnenging. De jongen had zijn instructies goed uitgevoerd. Alles stond klaar.

Stan gluurde vanachter zijn pilaar. Wat deed Mr, Magister? Ah, hij stak het houtskool aan voor de wierook. Hij stak zijn handen uit boven de offersteen en begon zachtjes te mompelen. Stan spitste zijn oren, zijn lippen bewogen toen hij een bekende zin opving. „Io

Evohe!" Vervolgens een lichtflits en een gekleurde rookwolk; de stem van de Master werd luider en duidelijker:

„Door de kracht van de aarde,
Door de kracht van de lucht,
Door de kracht van het eeuwige vuur,
En de diepe wateren."

Dat was toch precies hetzelfde als gisteravond. Wat voerde hij in zijn schild? De stem van de Master werd luid en bevelend:

„. . . roep ik u op en beveel ik u:
Verrijs op mijn bevel!
Azal! Azal!"

Stan, die zich aan de stenen pilaar vastklemde, voelde hem onder zijn handen trillen. Hij hoorde een suizend geluid als van een verre wind. De lucht was opeens verbazingwekkend koud, zelfs voor de vochtige grot.

De Master reciteerde nu een toverformule met vreemde woorden . . . dat was het! Dat moest het geheim zijn. Gisteravond sprak hij die woorden niet. Wanhopig probeerde Stan de vreemde woorden te onthouden, maar ze ontglipten hem en gingen verloren in de echo's van de grot. De grond begon te schudden en de temperatuur daalde nog meer. De stem van de Master werd steeds luider toen hij de climax van zijn formule bereikte:

„ . . . Malelt Tilad Ahyram!"

Een verschrikkelijk gekraak, alsof de hel losbarstte. De grond schudde onder zijn voeten, waardoor Stan op de grond viel. Wanhopig klampte hij zich met zijn nagels vast in de spleten van de rotsgrond. Een onaardse kou streek langs zijn lichaam en verkilde hem tot op het bot. Een afgrijselijke stank deed hem kokhalzen. Boven het ijselijke, snerpende geluid uit hoorde Stan weer de stem van de Master, maar die klonk niet langer triomfantelijk en bevelend. Hij was vreselijk angstig en smekend.
„Stop! Ga terug! Je zult me vernietigen! Nee! Nee!"
Stan dwong zichzelf te kijken. De Master was op de grond geworpen, net als hij. Op nog geen drie meter van Stan vandaan bewogen de reusachtige poten van een of ander wezen zich naar de Master toe. Het wezen was zo groot dat zijn kop bijna tot aan de zoldering van de grot reikte. De poten waren ruig behaard, en leken op die van een

geit. Ze eindigden in een paar reusachtige hoeven.
De Master was overeind gekrabbeld en was kennelijk zichzelf weer meester, want hij beval: „Ga terug, zeg ik! Azal! Ik beveel u! Terug, uit naam van de Onuitspreekbare . . .” Vervolgens sprak de Master een woord uit met zulk een kracht dat de aarde nogmaals schudde alsof ze zou barsten.
Het wezen aarzelde en trok zich toen langzaam terug naar de steen met de geheime tekens. Stan, die zowel gefascineerd als dodelijk verschikt toekeek, probeerde te zien wat voor gezicht liet had, maar kon slechts een glimp van een oor opvangen; een bijna menselijk oor, maar het was puntig en bedekt met een dikke bos haar. Toen het gerommel van de aardbeving afnam, ging Stan behoedzaam staan en hurkte neer achter de berijpte pilaar.
De Master keek met een triomfantelijke blik op zijn gezicht rond. „Eindelijk,” sprak hij met hijgende stem.
Een geweldig gerommel weerklonk toen de zware stem van het wezen zich voor de eerste keer liet horen. „Spreek,” sprak het. „Azal, ik heet u welkom. Ik ben de Master. Ik heb u hierheen gevoerd.”
„Dat weet ik,” grauwde Azal. „Vertel me waarom je me nu oproept.”
De Master richtte zich in zijn volle lengte op. „Ik beveel u ... en ik eis van u . . . dat u mij uw kennis en macht geeft.”
„Waarom zou ik dat doen?”
„Opdat ik de heerser kan zijn over deze primitieven op Aarde om ze te helpen uw plan in vervulling te doen gaan.”
„Jij bent niet een van hun.” Het was meer een verklaring dan een vraag.
De Master toonde geen enkele verbazing dat de Demon wist dat hij geen aardse sterveling was.
„Ik ben in elk opzicht superieur aan hen. Daarom zou ik hun leider moeten zijn.”
Lange tijd heerste er stilte toen Azal hierover scheen na te denken. Toen hij tenslotte sprak, was het om nogmaals blijk te geven van zijn onbegrensde macht. „Er bevindt zich hier nog een van jouw ras,” donderde hij.
Dit was meer dan de Master had verwacht. „Hij is vernietigd,” zei hij.
„Nee,” zei de Demon onbewogen, „je vergist je. Hij leeft nog.” De Master fronste zijn wenkbrauwen.
„Als jij vanwege jouw ras superieur bent,” ging Azal verder, „dan is hij dat ook. Ik zou met hem willen spreken.”
Dat zinde de Master in het geheel niet. „Dat kan ik niet toestaan,” sprak hij koeltjes.
De grot trilde toen de Demon in toorn ontstak. „Wees voorzichtig, wezen,” dreunde hij. „Met jouw armzalige kennis heb je me wel opgeroepen, maar ik ben niet jouw slaaf en evenmin ben jij

onsterfelijk!”
De Master zag in dat hij te ver was gegaan. „Vergeef me, Machtige,” zei hij terwijl hij eerbiedig het hoofd boog. De boosheid van Azal verdween.
„Toch,” ging de Master verder, „wil ik rechten doen gelden op wat mij toekomt.”
Weer gaf de Demon niet direct antwoord. Tenslotte sprak hij langzaam en bedachtzaam. „Inderdaad is jouw geest superieur aan die van de mens ... en is je wil sterker. . .”
Stan kon zijn ogen niet van het gezicht van de Master afhouden. Een boosaardige grijns speelde om zijn lippen, een kille triomf die hem de rillingen over de rug deden lopen.
„Uw keus is dus op mij gevallen?”
Weer was het stil. „Daar zal ik over nadenken,” sprak hij tenslotte.
De teleurstelling stond duidelijk op het gezicht van de Master te lezen. „Komt u weer terug?” vroeg hij voorzichtig.
„Ik zal nog maar één keer verschijnen,” antwoordde Azal. „Maar wees gewaarschuwd . . . dat is niet zonder gevaar. Mijn ras vernietigt mislukkingen en deze planeet heeft naar mijn gevoel iets weg van een mislukking. Ik ben de laatste Demon op deze wereld. Mogelijk zal ik haar vernietigen ... en jou erbij. Wil je nog steeds dat ik nogmaals verschijn?”
De Master haalde diep adem. „Ja,” sprak hij.

Hoofdstuk 9 Dreigend gevaar

Zelfs acht kilometer verderop bij de hittebarrière was de nadering van Azal merkbaar. De aarde bewoog als het dek van een klein schip, wanneer het de beschutting van de haven verlaat. Het gelui van de kerkklokken weerklonk als een waarschuwing over de bossen en de heuvels.

Op dat moment kwam de generaal uit het mobiele hoofdkwartier tevoorschijn. De Doctor gaf sergeant Osgood aanwijzingen over de constructie van een gecompliceerd apparaat, dat bijna te groot was om in een Landrover vervoerd te worden en hij was zich kennelijk niet bewust van het trillen van de aarde. „Doctor!" riep de generaal, „wat is er aan de hand?"

„Mmm?" zei de Doctor, terwijl hij verstrooid opkeek. „Wat is er nu weer, Lethbridge Stewart?"

„Ik geloof dat het aan uw aandacht ontsnapt is, Doctor, maar de aarde beeft."

Met een vage blik keek de Doctor naar de kerk. „O ja, inderdaad. De Demon zal wel weer zijn verschenen." Hij wendde zijn aandacht weer .tot de apparatuur van sergeant Osgood. „Nee, kerel! Je probeert het hele uitgangsvermogen van het elektriciteitsnet door een transistor te voeren! Je moet de polariteit omkeren!"

De generaal haalde wanhopig zijn schouders op. „Maar Doctor, kunt u er dan helemaal niets aan doen?"

„Ik doe er al iets aan. Ik heb die machine hard nodig. Uit de boeken van juffrouw Hawthorne is duidelijk gebleken dat de Demon altijd drie keer verschijnt. En om die derde verschijning moeten we ons zorgen maken. Dan beginnen de moeilijkheden pas goed. En dan moeten we deze vervloekte machine klaar hebben."

Sergeant Osgood vatte dit terecht als een aansporing op. „We zouden veel sneller opschieten, als we maar wisten waar we mee bezig waren, meneer."

„Daar ben ik het helemaal mee eens, sergeant," zei de Doctor op bittere toon. „Probeer je nou maar goed te concentreren op je werk."

Osgood, die wist dat de generaal in de buurt was, had moeite zijn mond te houden.

In de deuropening van het mobiele hoofdkwartier verscheen een korporaal die de generaal een boodschap overhandigde. „Prachtig," zei deze toen hij het gelezen had. „Osgood, die kerels van de elektriciteit geven hun toestemming om de stroom vijftien minuten uit te schakelen. Ben je klaar?"

„Nog niet, meneer."

„Wanneer dan wel in hemelsnaam?"

Osgood haalde zijn schouders op. De Doctor gaf in zijn plaats antwoord. „Met sint-juttemis, denk ik. Maar dat is slechts een ruwe schatting.”
Door dit sarcasme kon Osgood zich niet langer inhouden. „Als u hier 10.000 volt doorheen voert, dan slaat de hele zaak door,” klaagde hij.
„Doe nou maar wat je gezegd wordt, sergeant,” zei de generaal kalmpjes. „De Doctor weet heus wel wat hij doet.”
„Ja, meneer,” antwoordde de sergeant, die er geen woord van geloofde. Hij liep naar een paar aansluitkastjes, die klaar stonden om op de elektriciteitsvoorziening te worden aangesloten. De generaal liep zo dicht mogelijk naar de Doctor als de hittebarrière hem toestond.
„Weet u echt wat u doet?” vroeg hij rustig.
De Doctor glimlachte aller charmantst. „Beste kerel,” sprak hij, „daar ben ik zelf ook benieuwd naar.”

Dat Jo tijdens de aardbeving, veroorzaakt door de verschijning van Azal, niet goed sliep was nogal verbazingwekkend, omdat ze pas een kalmerend spuitje had gekregen van dokter Reeves. Toen Mike met de totaal versufte Jo in het café verscheen, had Bert hem meteen geholpen haar naar boven te dragen, terwijl juffrouw Hawthorne en de sergeant op zoek gingen naar de druk bezette dokter Reeves. Tegen de tijd dat hij was gevonden (bij het jongste kind van Lily Watt, wiens mazelen rode balpenvlekken bleken te zijn) was Jo klaar wakker, maar had nog duidelijk te lijden van de smak die ze had gemaakt.
„In de grot,” kreunde ze terwijl hij haar onderzocht. „Hij zei dat het gevaar in de grot school . . . !
Dokter Reeves vulde een injectiespuit. „Blijf nou maar stil liggen, kindje. Probeer je te ontspannen. Dit doet helemaal geen pijn.”
„Maar de Doctor...” ze hijgde en probeerde rechtop te gaan zitten. „Ik moet hem helpen, ik moet hem helpen de Master te vinden.”
Mike zorgde dat ze weer ging liggen, zodat dokter Reeves haar de injectie kon geven.
„Ontspan je nou, Jo,” zei Mike, toen ze zich zwakjes probeerde te verzetten, „zodra de Doctor terugkomt, gaan we met z'n allen de Master opsporen. Maak je maar geen zorgen!„ Het kalmerende middel begon al te werken. „Nee, nee, we moeten nu gaan . . .” protesteerde Jo zwakjes, „ ... er is geen . . . tijd te .. . ver ...” Haar stem stierf weg en Mike voelde dat ze helemaal slap werd. Hij richtte zich op en keek dokter Reeves bezorgd aan.
„Dat is beter,” sprak de arts. „Een paar uurtjes rust, dan is ze weer de oude. Hoe kwam het dat ze uit de auto is gevallen?” „Nou, kijk . . .” begon Mike, maar slikte zijn woorden in toen hij besefte wat hij allemaal zou moeten vertellen. „Het is een lang verhaal, dokter

Reeves," zei hij, terwijl hij hem met zachte drang naar de deur leidde . . .

De zware slaap, veroorzaakt door het kalmerende middel, had eigenlijk twee of drie uur moeten duren, maar toen het huis begon te trillen, werd Jo ogenblikkelijk wakker. Ze begon zenuwachtig aan het laken te frommelen terwijl een paniekerige angst zich van haar versufte geest meester maakte. Toen het beven afnam, was ze haar angst weer geheel de baas, hoewel ze het nog niet vergeten was.

„De grot. .." stamelde ze, terwijl ze met trillende benen uit bed stapte. „Ik moet naar de grot. . ." Slingerend begaf ze zich naar de deur. Het beven was wel opgehouden, maar voor Jo was het net alsof de vloer op en neer danste, als een vliegtuig in zwaar weer. Ze deed de deur open, maar bleef staan toen ze de stem van Mike hoorde.

„Ik ga kijken wat er aan de hand is," sprak hij.

„Dat moet u niet doen, dat is veel de gevaarlijk . . ." Dat was de slem van juffrouw Hawthorne.

„De Doctor wilde dat we hier bleven, meneer," kwam de stem van sergeant Benton tussenbeide. „En de generaal ook." Voorzichtig sloot Jo de deur. Ze zouden haar tegenhouden! Mike had haar al eerder belet er heen te gaan; ze wilde niet dat het een tweede keer zou gebeuren.

Toen ze het raam opendeed en zich aan de vensterbank moest vasthouden om haar evenwicht te bewaren, dacht ze aan de eerste keer dat ze de Master had ontmoet. Hij had haar gehypnotiseerd en was er bijna in geslaagd dat ze de Doctor had opgeblazen, niet alleen de Doctor maar ook zichzelf en de officieren van unit. Ze huiverde en klampte zich vast aan het gordijn toen een duizeling haar overviel. Nee, ze wilde er niet meer aan denken. Ze moest de Doctor helpen, het moest... In haar verwarring was ze ervan overtuigd dat de Doctor zich in de grot bevond en bedreigd werd door de Demon en de Master. Ze was vastbesloten hem te redden.

Terwijl ze met moeite uit het raam klom, gleed ze vervolgens langs de pannen naar het platte dak van de garage, dat tegen de zijkant van het huis was gebouwd. Vandaar was het een peuleschilletje voor haar, via een regenpijp en een goed van pas komende stapel bierkratten bereikte ze de grond. Na zich even georiënteerd te hebben, rende ze vervolgens met slingerende passen in de richting van het kerkhof.

Toen Azal weer verdween, verborg Stan angstig zijn gezicht in zijn handen. Hij was er heilig van overtuigd dat het monster, dat Mr. Magister zo maar uit het niets had opgeroepen, hem mee zou sleuren. Misschien kwam hij wel uit het Rijk van Lucifer! Azal had nog meer dreigende waarschuwingen gegeven. Hij had gesproken over zijn eeuwenlange slaap in de grafheuvel, wachtend op de tijd dat hij, als

laatste van zijn ras hier op Aarde, zou ontwaken om een oordeel te vellen over hun ’proef\ Hij sprak over de dode planeten Talkur en Yind, waar elke vorm van leven op koelbloedige wijze door het ras der Demonen vernietigd was. Hetzelfde lot stond nu wellicht de Aarde te wachten.
Tenslotte leek het er op alsof het wezen onrustig werd. Hij eiste nogmaals van de Master ’die andere, niet van deze planeet’ hierheen te brengen. En hij stampte dreunend met zijn hoeven op de grond om zijn woorden kracht bij te zetten.
Stan zakte achter de stenen pilaar in elkaar, ervan overtuigd dat dit wezen . . . zou het niet de Oude zelf kunnen zijn?. . . hem zou zien. Wat voor straf zou hem dan te wachten staan? Als Azal zich al bewust was van de aanwezigheid van Stan, dan liet hij dat in elk geval niet merken. Waarschijnlijk vond hij het beneden zijn waardigheid, zoals de aanwezigheid van een kakkerlak voor Stan totaal onbelangrijk zou zijn. Met een nijdig gebrul bracht hij de Master tot zwijgen toen deze protesteerde tegen zijn eis de Doctor te willen zien.
„Verdwijn!” dreunde hij, „anders zal mijn verdwijning de adem uit je lichaam persen. Maar ik keer terug . .
Stan ving een glimp op van Mr. Magister toen deze met zijn donkerrode mantel langs hem heen glipte. Hij hoorde haastige voetstappen de trap opgaan. De zware deur ging met een knarsend geluid open; toen hij werd dichtgeslagen, weergalmde de dreun door elke cel van Stans huiverende lichaam. Hij was alleen met het Wezen. Hij begroef zijn gezicht in zijn handen en wachtte af; hij had geen enkele hoop meer.
Wederom begon de grond te beven toen het vreemde geluid weer hoorbaar werd, het onheilspellende, gierende gehuil als van duizenden valse stemmen uit een hels koor. Stan voelde dat het warmer werd . . . steeds warmer. . . heter. Het zweet van zijn voorhoofd vermengde zich met het koude zweet van zijn handen en de hete tranen, die uit zijn stijf dichtgeknepen oogleden drupten. Al gauw werd het zo heet dat ademhalen pijn deed. Stan, die naar adem snakte, begreep nu waarom de Master was weggestuurd. Zijn geest werd totaal verdoofd door het lawaai, zijn lichaam werd wild heen en weer geschud door de aardbeving en zijn keel en longen werden verschroeid door de verzengende hitte. Even later werd alles zwart voor zijn ogen.

Buiten de grot, op het kerkhof, waren de hitte en het beven van de aarde nauwelijks merkbaar. Wel stak er een felle wind op, die hot Jo Grant onmogelijk maakte op haar benen te blijven staan. Ze wankelde en zocht steun tegen de met klimop bedekte muur langs het pad. Met haar handen greep ze de bladeren vast in een poging op de been te blijven in deze harde wind. Opeens ontdekte ze dat de uiteinden van

de klimop onder haar vingers kronkelden als slangen. De dikkere gedeelten probeerden haar in een wurggreep te krijgen.
„Elementen!” bedacht ze met schrik en herinnerde zich de beschrijving die juffrouw Hawthorne had gegeven van de aanval op de sergeant. Met enorme krachtsinspanning maakte ze zich los van de muur. Nog steeds versuft door de klap op haar hoofd en de injectie van dokter Reeves, had ze geen weerstand om zich nog langer tegen deze onnatuurlijke wind te verzetten. Ze wankelde, haar knieën knikten en korte tijd later zakte ze in elkaar. Ze raakte bewusteloos in het hoge gras onder de oude iep in de hoek van het kerkhof.

Het verre gebeier van de kerkklokken drong door tot de groep bij de hittebarrière, waar sergeant Osgood wanhopig allerlei onderdelen samenvoegde op aanwijzing van de Doctor. Hij kon er geen touw meer aan vastknopen, het leek hem meer een elektronische hutspot. Het was duidelijk dat ze hiermee nooit door de hittebarrière heen zouden breken en het apparaat zou het waarschijnlijk ook niet tegen dat monster kunnen opnemen, of wat het dan ook was.
„Hij vertrekt weer,” zei de Doctor terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. „Het is beter dat ik terugga. Als hij nog een keer terugkomt, betekent dat het einde.”
„We komen zo bij u, dan kunnen we een bokbiertje drinken,” grapte de generaal.
„Hmm, bok,” bromde de Doctor, terwijl hij naar de motorfiets liep. „Een bok is nu niet bepaald mijn lievelingsdier en op dit moment zeker niet. . .” Hij trapte de motor aan.
Sergeant Osgood ging staan. „Eh . . .” Doctor. . sprak hij aarzelend.
„U krijgt dat ding nu beslist wel aan de praat, sergeant,” zei de Doctor, met moeite zijn irritatie onderdrukkend.
De sergeant knipperde met zijn ogen, die traanden van het ingespannen werken en wreef de achterkant van zijn pijnlijke nek. „Tje . . .” begon hij.
„Het moet,” viel de Doctor hem in de rede, „we hebben niet zoveel tijd meer.” Ongeduldig gaf hij gas.
„Wacht nou even, Doctor,” riep Osgood uit. „Ik begrijp nog steeds niet hoe de pulsgenerator gekoppeld wordt aan het terugkoppelingscircuit. Ze komen nooit in fase!”
„Nee, natuurlijk niet, dat is nou juist het hele punt. . .”
„Hoe moet het dan?”
„O, hemeltje,” zuchtte de uitgeputte Doctor. „Jij kunt het hem toch wel vertellen, niet waar, Lethbridge Stewart?” Eén blik op het nietszeggende gezicht van de generaal was voor hem al antwoord genoeg. „Nou, goed dan,” ging hij berustend verder. „Ik zal het nog één keer uitleggen. Maar wil je dit keer alsjeblieft goed luisteren . . .”

Mike Yates krabbelde overeind toen het beven ophield. „Nou," zei hij, „het wordt wel een beetje eentonig."
„Het is niet iets om grapjes over te maken, meneer Yates," zei juffrouw Hawthorne, terwijl ze met een streng gebaar haar pince-nez weer op zijn plaats zette.
„Is alles in orde met u, mevrouw?" vroeg sergeant Benton.
De ogen van juffrouw Hawthorne kregen een zachte uitdrukking toen zij haar dappere redder zag, haar edele ridder, haar droomprins. „Dank u, ja heel goed," sprak ze aangedaan. „Wat ontzettend lief van u om dat te vragen!"
Benton bloosde en wendde zich tot Mike. „Eh . . . moeten we niet even naar juffrouw Grant gaan kijken, meneer?" stelde hij voor.
„Volgens dokter Reeves blijft ze slapen ook al zou het hele huis in elkaar storten, een aardbevinkje stelt dus helemaal niets voor ," zei Yates. „Maar goed, we kunnen toch maar beter even gaan kijken."
„Dan ga ik wel," zei Benton meteen, die blij was aan de aanwezigheid van juffrouw Hawthorne te kunnen ontsnappen.
„Nee jij blijft waar je bent." Mike snelde de trap op en grinnikte toen hij zich er op betrapte dat hij aanklopte - alsof ze iets zou kunnen zeggen! - en ging vervolgens naar binnen.
„Hoe kon ze dat nou doen," zei hij bij zichzelf toen hij het lege bed zag en de gordijnen vrolijk in de wind zag wapperen. Hij haastte zich naar het openstaande raam en keek naar buiten. Met één blik werd het hem duidelijk hoe ze uit het raam was klommen en beneden was gekomen. „Maar waar kan ze in hemelsnaam naar toe zijn gegaan?" dacht hij. „Ze zal toch zeker niet proberen om naar de Doctor te gaan ..."
Opeens drong het tot hem door. Natuurlijk! Hij draaide zich om, rende de kamer uit en ijlde naar beneden. „Jo is verdwenen," zei hij haastig tegen de anderen.
„Maar dat kan toch niet," zei juffrouw Hawthorne, die bezig was haar "haar te fatsoeneren. „We zijn hier aldoor geweest. Dan hadden we haar toch wel gezien."
„Ze is door het raam geklommen. Ik ga haar achterna."
„Maar weet u dan waar ze is?" vroeg Benton verbaasd.
„Ja, ze is naar de grot gegaan, de grot onder de kerk!"
„O, nee!" sprak juffrouw Hawthorne verschrikt, terwijl ze een aantal haarspeldjes liet vallen.
„Zodra de Doctor terug is," ging Mike verder, „moet je hem vertellen wat er gebeurd is. Begrepen?"
„Ja, meneer," antwoordde de sergeant. „Maar kijk uit. Zorg dat u er niet zo van langs krijgt zoals ik."
„Ik kijk wel uit," antwoordde de kapitein en haastte zich naar buiten.

„Zo, zo, zo," sprak juffrouw Hawthorne, terwijl ze met een ongeduldig gebaar een losse haarlok op zijn plaats duwde, „er zit meer pit in die jongeman dan ik gedacht had . . ."

Stan Wilkins werd wakker. Waarom lag zijn hoofd op een koud stuk rots in plaats van op zijn vertrouwde oude hoofdkussen?
Voorzichtig strekte hij een arm uit. Zijn hand beroerde de stenen pilaar en meteen wist hij weer waar hij zich bevond, maar ook zijn angst kwam weer terug. Alles was nu stil en de onverdraaglijke hitte was verdwenen. Behoedzaam ging Stan zitten en keek om zich heen in de grot. Hij was leeg. Behalve een vage reuk - een dierlijke geur - was er niets dat er op wees dat hij getuige was geweest van een angstaanjagend schouwspel.
Hij stond op en liep voorzichtig door de grot en beklom de trap. Toen hij zijn hand op de grote, ijzeren deurknop legde, verstijfde hij. Stemmen! Mr. Magister stond binnen met iemand te praten.
„En zorg dat het goed gebeurt. De Doctor heeft me nu al lang genoeg de voet dwars gezet."
„Maar als ik hem niet kan vinden, Magister?"
Dat leek de stem wel van de eigenaar van De Gespleten Hoef, maar het was wel vreemd dat de anders zo verwaande Bert Walker nu zo onderdanig klonk.
„Zorg dat je hem wel vindt."
„Goed, Magister. Ik zal mijn best doen."
Even dacht Stan dat ze allebei naar buiten waren gegaan, maar toen hoorde hij weer de stem van de Master.
„Weet je, Walker, het was heel, heel dom van me om alleen Azal op te roepen. Het had gemakkelijk op een ramp kunnen uitdraaien. De volgende keer zal ik gebruik maken van de gebruikelijke ceremonieën. Als ik de baas wil worden over Azal, dan zal ik alle macht die mij ter beschikking staat nodig hebben. Alle leden van de vergadering moeten dan aanwezig zijn. Geef dat door."
„Heel goed, Magister."
Bert was dus ook een lid van de kring! Stan stond daar enige tijd over na te denken terwijl hij luisterde hoe beide mannen zich verwijderden en naar buiten gingen. Als Bert lid was, en dat had hij nooit geweten, dan zou iedereen die hij ontmoette wel eens lid kunnen zijn. Iedereen in het dorp. Het zou interessant zijn om te zien wie er allemaal naar die plechtigheid zouden komen. Met een schok drong het tot Stan door dat hij zelf ook wilde komen. Nu de angst niet meer dan een herinnering was geworden, raakte hij weer in de ban van die fascinerende bijeenkomsten. Met een schuldig gevoel van opwinding besefte hij opeens dat hij de enige was, afgezien dan van de Master, die de Demon had gezien. Ja, zo had Azal zichzelf genoemd.

Het zou nu wel veilig zijn. Voorzichtig opende hij de krakende deur, liep de hal door en liep naar buiten. Op het kerkhof aangekomen, rende hij zo hard hij kon het pad af, ondertussen dankbaar grote teugen frisse lucht naar binnen zuigend.

Toen Mike Yates via de zijdeur het kerkhof betrad, zag hij de deur van de consistoriekamer opengaan. Hij zocht dekking achter een oude iep en zag hoe Bert, die kennelijk haast had, half lopend, half rennend het pad afliep, vervolgens in een oude wagen sprong en wegreed. Hij had een wapen in zijn hand. Het zag er niet uit als een jachtgeweer. Het leek wel een echt geweer. Wat moest de eerbiedwaardige eigenaar van een dorpscafé nou met een geweer?
Het probleem werd op de achtergrond gedrongen toen de deur weer openging en er een jongen te voorschijn kwam, die haastig uit het gezicht verdween. Nadat hij zichzelf gedwongen had nog een paar minuten te wachten, kwam Mike achter de boom vandaan en rende door het hoge gras naar het pad. Even later maakte hij uiterst voorzichtig de deur open. Even was het doodstil. Niets. Mike onder drukte een misselijk makend gevoel in zijn maag. „Daar gaat ie dan," dacht hij en ging naar binnen. Opgerold in het geurige gras, lag Jo Grant vredig van haar zorgeloze kindertijd te dromen, zich volkomen onbewust van het feit dat haar redder haar op nog geen meter afstand gepasseerd was.

„ ... en het komt er hier uit." De Doctor wees naar een punt op het bijzonder gecompliceerde circuit diagram, dat hij met een puntige stok in het zand had getekend.
„Bedankt, Doctor," zei de generaal. „We zullen er het beste maar van hopen. Eerlijk gezegd begrijp ik er weinig van, maar ik weet zeker dat de sergeant nu helemaal op de hoogte is. Nietwaar, Osgood? We kunnen op je rekenen hè?"
Osgood keek benauwd. „Inderdaad, meneer. . . althans, dat denk ik."
„Goeie genade, kerel," schreeuwde de Doctor uit, „het is net zo eenvoudig als de relativiteitstheorie van Einstein! „Het zal ons best lukken," sprak de generaal haastig.
„Goed," zei de Doctor, „en als je klaar bent met dat ding breng het dan door de barrière naar het dorp." Daarop raasde hij op de machtige motor weg.
De generaal zuchtte. „Weet je, sergeant," zei hij, „soms wou ik dat ik op een bank werkte." Hij draaide zich om en zag hoe een aantal soldaten ijverig bezig was een zware kabel uit te rollen. „Opschieten een beetje!" schreeuwde hij, terwijl hij die kant opliep.
Met gemengde gevoelens zag Osgood de Doctor over de heuvels verdwijnen. Mooie vent om zo superieur te doen. Het was tenslotte

zijn idee, geen wonder dat hij het zelf dan ook zo goed begreep. Hij zou tenslotte Osgoods ingewikkelde theorie over het fokken van wedstrijdduiven ook niet één twee drie kunnen begrijpen. Even dacht Osgood met vertedering en heimwee aan de warme, zoete geur van zijn duivenhok. Maar hij vermande zich en probeerde zich weer te concentreren op de vreemde krassen in het zand op nog geen drie meter afstand voor hem aan de overkant van de barrière. Hoe zat het ook alweer met die pulsgenerator? Analoog aan het principe van de laser, had de Doctor gezegd. Hoe kon dat nou? Dat waren toch twee heel verschillende dingen. Die man was net een . . . wacht eens even ... als jet het signaal van de iscillator door een reeks op elkaar afgestemde circuits voerde . . . Met een plotseling gevoel van opwinding haalde de sergeant een blocnote te voorschijn en begon allerlei tekeningen te maken. Natuurlijk! Natuurlijk! Stom eenvoudig. Waarom had hij dat niet eerder gesnapt? Bijna rennend haastte hij zich naar het mobiele hoofdkwartier en struikelde bijna over de generaal. „Neemt u me niet kwalijk, meneer," hijgde hij, „maar ik geloof dat ik het nu weet. Ik moet nog even wat spullen halen . . ."
„Uitstekend, sergeant," zei de generaal stralend. „Ik wist wel dat ik op jou kon rekenen. Ik zal contact opnemen met die jongens van de elektriciteitsmaatschappij, om ze te zeggen dat ze klaar moeten staan."
In een mum van tijd had de sergeant gevonden wat hij zocht.

Het scheen allemaal te kloppen. Nu eerst even proberen! Niet op de hittebarrière natuurlijk. Daar was het vermogen te gering voor. Hij zou dan kunnen bewijzen dat hij het idee tenminste had begrepen . . .
„Sergeant!" bulkte de generaal vanuit de deuropening van de vrachtwagen.
„Ja, meneer?"
„Maak jij zo'n verdomde herrie op de radio? Ik kan helemaal geen verbinding krijgen. Hij stoort vreselijk."
„Ja, ja! Ik ben bezig met een test. Het is fantastisch!" Het gelukkige gezicht van sergeant Osgood verscheen boven zijn machine. „Het is nog niet helemaal in orde, maar zelfs op de batterij werkt het voortreffelijk. Het is een soort gecontroleerd resonantie principe, begrijpt u . . ."
„Laat die hocus-pocus nou maar zitten, Osgood. Schakel dat verdomde ding uit!"
„Het spijt me, meneer, maar dat kan ik niet doen," antwoordde de sergeant. „Ik moet die proef eerst afmaken!"
„Hoelang denk je daar mee bezig te zijn?"
„Een paar minuten, meneer," sprak Osgood opgewekt. „Ik weet nu hoe het allemaal werkt!" Zijn gezicht verdween weer achter de vreemd uitziende apparatuur. Bijna direct daarop weerklonk er een luide knal

gevolgd door een rookwolk. Het geblakerde en teleurgestelde gezicht van de sergeant kwam weer langzaam te voorschijn.
„Een uur, meneer. Minstens!” zei hij met een benauwde stem.

Bert maakte het zich gemakkelijk tussen het struikgewas en inspecteerde zijn geweer. Een vol magazijn, een patroon in de kamer, veiligheidspal om. Het was net of hij weer in dienst was. Bert schoof zijn hoed over zijn ogen om niet verblind te worden door de zon en tuurde de kronkelige weg af. Hij moest hier toch langs komen, nietwaar?
De geur van de warme aarde deed hem denken aan de zachte avonden in Wiltshire, toen hij aan het stropen was op het landgoed van Winstanley. Dat was nu een aardig tijdje geleden. Hij had die ouwe jonker menig fazant afhandig weten te maken en bovendien nog heel wat hazen en konijnen. Die smaakten uitstekend met wat vossebessen, haas vooral.
Opeens werd hij door het geluid van een naderbijkomende motor uit zijn gemijmer opgeschrikt. Met een ongelovig gezicht keek Bert naar zijn geweer. Een man doden? Wat was er toch met hem aan de hand, dat hij daar ook maar aan dacht?
Om de bocht van de weg verscheen de Doctor, met wapperende mantel en haren, terwijl hij voortraasde op zijn motor.
Bert vergat al zijn gewetensbezwaren, draaide de veiligheidspal om, schouderde het geweer en vuurde. Raak! Hij zwenkte de weg af en reed de heuvels in. Nee, hij had hem toch gemist. Hij probeerde zeker het bos te bereiken. Die Doctor was ook niet gek. Weer richtte Bert, dit keer op de achterband. Aha, ditmaal was het raak! De Doctor werd van de hobbelende motor afgeslingerd en kwam plat op zijn rug terecht. Maar het volgende ogenblik stond hij alweer en sprintte als een Olympisch kampioen naar de veilige beschutting van de bomen. Zijn brede rug was een uitstekend doelwit. Net een schietoefening - of het schieten van een fazant op het nest. Het was bijna te makkelijk.
Bert glimlachte en haalde met een teder gebaar de trekker over...

Hoofdstuk 10 De derde verschijning

„Gemist? Hoe kon je hem nou missen?” Het gezicht van de Master, dat meestal in de plooi bleef, was vertrokken van woede.
„Ik zweer u dat hij mijn gedachten las,” antwoordde Bert, die wanhopig naar een manier zocht om de toorn die hij verwachtte te ontlopen. „Op het moment dat ik de trekker overhaalde, dook hij naar links. Toen ik besefte wat er gebeurd was, was hij verdwenen. En tegen de tijd dat ik hem achterna ging. . .”
„Ja, ja, ja. Al die praatjes kosten alleen maar tijd.” De Master had zijn gebruikelijke koelheid weer herwonnen. „Waar het om gaat is: waar kan hij nu zijn?”
„Tja. . ik ben hem in het bos kwijt geraakt. Ik denk dat hij teruggaat naar het dorp.”
De Master glimlachte boosaardig.„ Dat denk ik ook,” sprak hij. „Nou, dan zullen we hem een warm welkom bereiden, nietwaar?”

Sergeant Benton was niet gewend zich hulpeloos en ontmoedigd te voelen. Zijn ervaring had hem geleerd dat de meeste zorgen verdwenen als je er iets aan deed. Het deed er niet zoveel toe wat. Je moest in actie komen en op de lange duur zou alles wel weer Op zijn pootjes terecht komen. En hier zat hij dan, in dit verdraaide café met de opdracht alleen in het uiterste geval weg te gaan, met juffrouw Hawthorne als gezelschap. Juffrouw Hawthorne, die een oogje op hem scheen te hebben; juffrouw Hawthorne die hem behandelde met een overdreven eerbied en een bazige genegenheid. Het was uiterst vermoeiend. En tot overmaat van ramp scheen er iets mis te zijn met de radio. Hij had geprobeerd contact op te nemen met de generaal om hem op de hoogte te stellen van juffrouw Grant en de kapitein, maar er was zoveel storing geweest, dat hij zijn pogingen maar gestaakt had.
Hij liep als een gekooid dier het vertrek op en neer en probeerde een plan te verzinnen. Hij was tenminste even van het gebabbel van juffrouw Hawthorne verlost. Hoe langer ze in de keuken bleef hoe beter. Nou had hij tenminste even de kans om na te denken. Als hij kapitein Yates achterna ging, zou hij de Doctor mislopen als die terugkwam. Maar als hij daarentegen voor een vervoermiddel zou kunnen zorgen om naar de hittebarrière te gaan, dan zou hij de kapitein in de steek laten. Met een boos gezicht haalde hij de walkie-talkie te voorschijn. Misschien kon hij nu iets beginnen met dit vervloekte ding. „Hallo, Trap Twee, hallo, Trap Twee. Ontvangt u mij? Over.”
Trap Twee, de roepnaam voor het mobiele hoofdkwartier gaf nog

steeds geen antwoord. En als ze al antwoord gaven dan kon hij er vanwege de zware storing niets van horen. Misschien kon hij beter de roepnaam van de generaal maar eens proberen. „Hallo, Greyhound. Hallo, Greyhound. Hier Greyhound Drie. Ontvangt u mij? Over."

Weer hoorde hij niets door de storing. Nee, wacht eens even. Hoorde hij daar niet een stem? De sergeant spande zich tot het uiterste in om wat op te kunnen vangen. Had hij het nou goed gehoord? Ja, daar was het weer . . .

„Hier is een lekker kopje thee voor u, sergeant. Ik hoop dat u Chinese thee lekker vindt?"

Met een schok werd Benton uit zijn concentratie opgeschrikt. Juffrouw Hawthorne stond glimlachend met een dienblad in haar handen in de deuropening.

„Er scheen niemand thuis te zijn," ging ze verder, „daarom ben ik zo vrij geweest zelf maar wat water op te zetten."

„O, verdraaid nog aan toe," snauwde Benton, die zijn gebruikelijke beleefdheid vergat. Juffrouw Hawthorne zette grote ogen op.

„Wat is er? Houdt u niet van thee?"

„Luister, juffrouw Hawthorne. Er is iets helemaal fout gegaan. We hebben er geen idee van wat er met juffrouw Grant of met de kapitein is gebeurd; de Doctor had allang terug moeten zijn; ik kan geen verbinding krijgen met de generaal en u staat daar maar wat te kletsen over thee!"

Juffrouw Hawthorne glimlachte vergevensgezind. „U bent de kunst van het wachten nog niet machtig, sergeant," zei ze, terwijl ze het blad voorzichtig door de kamer droeg en op tafel neerzette. „De Doctor komt echt wel. Of anders komt hij niet.

„In dat is alles wat je er over kunt zeggen. Zo, wilt u melk of citroen? U krijgt geen suiker van me. Dat is slecht voor de landen, om over de zenuwen nog maar niet te spreken!" Benton moest opeens grinniken. Natuurlijk had ze gelijk.

„Goed, juffrouw Hawthorne," zei hij, „ik geef me gewonnen." Ze knikte goedkeurend en begon thee in te schenken. „Greyhound Drie. Greyhound Drie. Antwoord mij. Over." De stem van generaal Lethbridge Stewart galmde door het vertrek. Benton pakte haastig zijn walkie-talkie.

„Hallo Greyhound. Hier Greyhound Drie, ik ontvang u luid en duidelijk. Ik heb geprobeerd contact met u op te nemen, maar er was te veel storing. Over."

„Daar kunnen we maar beter niet over praten. Nu het even rustig is, maak ik van de gelegenheid gebruik om een woordje met de Doctor te wisselen. Over."

„Het spijt me, meneer. Ik begrijp het niet helemaal. Over." „Wat is er met je aan de hand, Benton? Ik wil de Doctor spreken. Geef hem even.

Over."
„Maar... ik dacht dat hij nog steeds bij u was. Over."
„Nee, hij is hier weggegaan ... ik denk, een minuut of veertig geleden. Is hij nog niet verschenen? Over."
Sergeant Benton maakte zich opeens erg bezorgd. Het was allemaal goed en wel om filosofisch te zijn, maar er zou toch maar van alles gebeurd kunnen zijn.
„Nee, meneer," antwoordde hij. „Ik heb nog geen spoor van hem gezien. Denkt u dat alles in orde is? Over."
De stem van de generaal klonk nu ook bezorgd. „Misschien heeft hij een ongeluk gehad met die duivelse motorfiets . . ." „Moet ik hem gaan zoeken, meneer? Over."
Lange tijd bleef het stil. Weer nam Benton het woord. „Ik herhaal, zal ik eens gaan kijken waar hij zit, meneer? Over."
„Ja, ik heb je wel gehoord, sergeant. Ik dacht na. Geef hem nog maar wat tijd. Als hij opdaagt, zeg hem dan maar dat we wat moeilijkheden hebben met onze . . . onze terugkoppelingsfase . . . klopt dat, Osgood? Ja, dat is het, Benton. Wil je hem dat zeggen? Greyhound over en uit."
Voor Benton wat kon zeggen, weerklonk hetzelfde ondoordringbare geknetter dat verdere communicatie onmogelijk maakte.
„Ik heb hem niets verteld over de anderen," zei hij. „Kapitein Yates had toch al terug moeten zijn met juffrouw Grant en nu schijnt de Doctor ook al verdwenen te zijn."
„Ik ben bang dat we toch nog even zullen moeten wachten, sergeant," zei juffrouw Hawthorne, terwijl ze een slokje thee nam.
„Geen sprake van, juffrouw Hawthorne," zei Benton vastberaden. „Ik ga eens een kijkje nemen in die grot."
„Weet u dan niet meer wat er vorige keer gebeurde," sprak de witte heks, terwijl ze haar kopje neerzette. „Het zou veel beter zijn als u hier bleef om op de Doctor te wachten. Ik ga wel op zoek naar de anderen. Tenslotte kan ik me er op beroemen dat ik in dit soort zaken wat ervaring heb."
„Het spijt me enorm, mevrouw, ik wil u niet beledigen, maar u moet wel doen wat u gezegd wordt." Hij liep naar het raam en keek naar buiten.
„Iets te zien, sergeant?"
„Geen sterveling. Ze houden zich gedekt en ik kan het ze niet kwalijk nemen. Wilt u tegen de Doctor zeggen waar ik naar toe ben gegaan?"
Toen hij naar de deur liep, stak juffrouw Hawthorne een hand op. „Wacht even . . . luister. . ." zei ze.
Sergeant Benton bleef staan. Hij hoorde het tinkelen van sprookjesachtige klokjes, de hoge, ijle tonen van kleine fluitjes en het ritmische slaan van houten stokjes.
„Wat is dat?" sprak de sergeant bijna fluisterend. Hij was nu bereid

alles te geloven. Als dit de koningin van de Elven was om haar opwachting te maken bij de ontwaakte Demon, goed, laat haar dan maar haar gang gaan. Als ze hem maar niet in de weg liep. Hij had al genoeg aan zijn hoofd.
„Dat zijn de Morris-dansers," zei juffrouw Hawthorne.
„De Morris-dansers?" riep de sergeant uit, terwijl hij naast haar voor het raam kwam staan.
„Het is de eerste mei, dan komen er altijd Morris-dansers."
Om de hoek van het plein verscheen een kleine optocht, voorafgegaan door de traditionele Morris-dansers. Ze droegen hoeden, linten, klokjes en stokken. Voorop liep een fluitspeler, gevolgd door een gedrongen, in lompen gehulde figuur. Zijn kleding bestond voornamelijk uit repen papier. Hij was voorzien van de attributen van de nar en hij stak vreemd af bij de rest van de groep. Helemaal achteraan sjokten een aantal dorpelingen, oud en jong.
„Wat een alleraardigst gezicht," zei juffrouw Hawthorne.
Een groepje dorpsbewoners had een kring gevormd om de meiboom. Ze pakten elk een lint en wachtten op een teken. De Morris-dansers waren klaar met hun dans en even heerste er doodse stilte.
„Een! Twee! Drie!" Een verre stem weerklonk. Iedereen ging direct tot actie over. De Morris-dansers dansten op de maat van de fluit een rondedans, met wapperende linten en tinkelende belletjes. Steeds maar in de rondte draaide de dansers om de meiboom, terwijl ze met hun kleurige linten een oogverblindend schouwspel vormden. Zelfs de toeschouwers, aangespoord door de Papieren Man huppelden mee op de maat van de fluit.
„Hé, kijk! Daar is de Doctor!" riep de sergeant opgelucht uit. De forse gestalte van de Doctor, die zich een weg baande door de dansende menigte, was direct herkenbaar. Even later bevond hij zich in de buurt van de Morris-dansers. Hij glimlachte vriendelijk naar de Papieren Man, die om hem heen sprong en scheen opeens het middelpunt van de groep te zijn geworden. Elke keer als hij probeerde te ontsnappen werd er toevallig een stok naar hem uitgestoken zodat hij niet verder kon.
„Wat is daar aan de hand?" zei Benton. „Ik ga eens even een kijkje nemen."
„Stop!" De gebiedende stem van de witte heks klonk zo autoritair dat Benton als vanzelfsprekend bleef staan.
De muziek was opgehouden. Het dansen werd gestaakt. Alle ogen richtten zich op de Doctor, die in de kring opgesloten leek te zijn. In de stilte die volgde, was de stem van de Doctor duidelijk verstaanbaar.
„Kom, wilt u uit de weg gaan. Ik heb erg veel haast."
Het was de Papieren Man die hem antwoord gaf en het was duidelijk dat het niemand anders kon zijn dan Bert Walker. „U wordt

uitgenodigd mee te doen aan onze één-meiviering, Doctor. U zult ons - of Mr. Magister - toch zeker niet willen teleurstellen ?” Uit zijn gehavende papieren zak haalde hij een klein, maar gevaarlijk uitziend automatisch wapen te voorschijn. „Dat hoort zeker allemaal bij de traditie, denk ik,” zei Benton met een grimmig gezicht terwijl hij zijn eigen wapen voor de dag haalde.

„Nee!” zei juffrouw Hawthorne, terwijl ze hem bij zijn arm vastpakte.

„De Doctor heeft hulp nodig,” zei Benton, terwijl hij worstelde om los te komen en vervolgens naar de deur liep.

„Er zijn er veel te veel,” riep juffrouw Hawthorne uit.

De sergeant schonk geen aandacht aan haar woorden, maar smeet de deur open. Daar stond een van de grote Morris-dansers. Met een bliksemsnelle beweging liet hij zijn stok neerdalen op Bentons pols zodat het wapen uit zijn hand viel. Door zijn jarenlange ervaring lukte het de sergeant onmiddellijk te reageren. Met zijn andere hand pakte hij de stok beet en met een geweldige ruk haalde hij de forse Morris-danser uit zijn balans zodat deze naar binnen struikelde. De sergeant dook naar zijn wapen, maar de man had zich al weer hersteld en schopte het wapen met een welgemikte trap weg.

Het gevecht dat nu volgde verliep bijna net zo als dat tussen Mike Yates en Wilkins bij de helikopter. Hoewel Benton er geruime tijd in slaagde hem van het lijf te houden, bewoog de man zich ondanks zijn lengte met de lenigheid en wildheid van een panter. Hij deelde voortdurend rake klappen uit, terwijl de slagen van Benton alleen maar lucht leken te raken. Zelfs de enkele klap die wel raak was, leek geen enkele uitwerking te hebben.

Juffrouw Hawthorne stond met haar neus bovenop het gevecht en slaakte kreten van afkeuring. Maar ze zat niet bij de pakken neer. Toen ze merkte dat haar geliefde sergeant het onderspit ging delven, pakte ze haar handtasje, zwaaide er mee in het rond en liet het met een merkwaardige doffe klap op het hoofd van de Morris-danser neerkomen. Haar methode van vechten bleek veel effectiever te zijn dan die van Benton. Zonder zelfs ook maar te kreunen, zakte de man door zijn knieën en gleed levenloos op de vloer. In stomme verbazing keek Benton op hem neer. „Wat is er gebeurd?” vroeg hij. juffrouw Hawthorne wees op het handtasje dat aan haar pols bungelde. „Ik heb hem geraakt met mijn reticule,” zei ze.

„Uw wat?”

„Precies,” zei ze, terwijl ze wat in haar tasje rommelde en er een grote kirstallen bol uit te voorschijn haalde. „In situaties als deze weet je tenminste vooruit hoe de uitslag zal zijn.”

„Heel handig. Ik ben u erg dankbaar,” zei Benton, terwijl hij zijn wapen oppakte en naar de deur liep.

Maar weer hield juffrouw Hawthorne hem tegen. „Alstublieft,

sergeant, ik ken die mensen heel goed. Ze zijn niet echt slecht. De meesten tenminste niet.”
„Nou en? Ze hebben de Doctor toch te pakken, nietwaar?”
„U kunt ze toch niet allemaal de baas.”
„Wat stelt u dan voor?”
Juffrouw Hawthorne keek hem ernstig aan. „Het is onze taak om ze te laten inzien hoezeer ze zich vergissen. Nu moet u goed naar me luisteren . . .”

De Doctor voelde dat verder verzet geen zin had toen hij aan de meiboom werd vastgebonden. Vier van de potigste dorpsbewoners hielden hem stevig vast en bovendien was het wapen van Bert op hem gericht, ontsnappen was dus uitgesloten. Het enige wat hij misschien kon doen was proberen zich hieruit te praten . . .
„Jullie maken allemaal een ernstige fout,” zei hij, terwijl hij zijn stem verhief zodat zoveel mogelijk mensen zijn woorden zouden kunnen horen. „Mr. Magister is van plan jullie allemaal tot zijn slaven te maken,” ging hij verder. „Ik ben de enige die een kans heeft om hem tegen te houden.” De Doctor keek om zich heen om te zien wat voor effect zijn woorden hadden. Een paar van de dorpsbewoners wilden klaarblijkelijk meer van hem horen.
„Hij liegt. Hij is jullie vijand,” zei Bert op boze toon. „Slaven! Hij is zeker gek om te denken dat jullie dat geloven. Jullie weten toch allemaal dat Mr. Magister jullie wil beschermen, voor jullie wil zorgen - en dat hij jullie alles wil geven wat je nodig hebt.” Een goedkeurend gemompel steeg op uit de kring van toehoorders.
„Het moet afgelopen zijn met deze dwaasheden!” riep de Doctor op dringende toon. „Mr. Magister, veroorzaakt niets dan onheil. . .”
„Luister maar niet naar hem. Hij is een vijand, dat zeg ik jullie. Hij is een zwarte tovenaar!”
Onder de indruk van deze woorden keek de menigte hem niet begrijpend aan. De Doctor maakte meteen van deze gelegenheid gebruik.
„Dat is onzin en dat weet hij best,” sprak hij luid. „Ik ben geen tovenaar. Het is Mr. Magister die . . .” Hij zweeg toen een van de bewakers hem een forse klap op zijn mond gaf.
„Een tovenaar. Horen jullie me?” ging Bert verder alsof de Doctor niets had gezegd. „Een tovenaar! En jullie weten toch wat je met een tovenaar moet doen, nietwaar? „Ge zult niet dulden dat een tovenaar in leven blijft!”
De menigte keek hem met onzekere blikken aan. Nog steeds deden bij hen thuis oude verhalen de ronde, sommige waren wel driehonderd jaar oud; het waren duistere vertelsels over heksenjagers, verhalen over buren die elkaar aanbrachten, verhalen over oude vrouwen die

midden in de nacht werden weggehaald, verhalen over martelingen en brandstapels.
„Zijn jullie helemaal stapel geworden?” hijgde de Doctor, maar weer werd hem het zwijgen opgelegd.
„Zo is het, vrienden. ’Ge zult niet dulden dat een tovenaar in leven blijft.” Bert keek de kring rond. Een huivering van angstig genot ging door de menigte. „Verbrand hem . . .” sprak hij. Een ogenblik heerste er een doodse stilte. Toen weerklonk er van achteren een stem. „Ja, verbrand hem!” schreeuwde de stem. Toen nog een stem. En nog een. Van alle kanten weerklonken de stemmen, die tot een eenstemmig koor samensmolten: „Verbrand hem! Verbrand hem!”
Bert glimlachte tevreden. De zaak liep goed.

Jo Grant opende haar ogen. Ze zag een koel, groen woud voor zich. In de verte hoorde ze in de warme stilte het gezoem van een bij. Wat was het hier vreedzaam . . .
Opeens ging ze rechtop zitten, het woud maakte plaats voor een stukje hoog gras. De angst kwam opnieuw zo hevig opzetten, Jat haar hoofd begon te bonzen. Ze moest hier weg zien te komen . . . Met moeite kwam ze overeind en wankelde naar het lick. Daar bleef ze staan. Nee, de Doctor was in gevaar. Ze moest naar hem toe. Vastbesloten draaide ze zich om, liep naar het huis, ging zonder te wachten naar binnen en liep de trap af naar de grot. Maar toen verdween haar moed weer. Ze keek om zich heen in de grot, verlicht door de flikkerende kaarsen. Waar was hij, dat wezen van een andere wereld, die Demon? Of had juffrouw Hawthorne toch gelijk? Was hij echt de Koning van de Hel, uit zijn trotse rijk opgeroepen door de geheime kunsten van de Master? Van angst wilde ze wegrennen, maar ze bleef toch staan. Het kalmerende middel was nog niet helemaal uitgewerkt, en in haar verwarring dacht ze dat de Doctor zich hier ergens in de grot bevond en haar hulp nodig had. Aarzelend liep ze naar voren; waar zou hij kunnen zijn? Ze liep om een pilaar - en deinsde met een gesmoorde kreet achteruit. Op zijn voetstuk stond Bok, de waterspuwer en staarde haar boosaardig aan. Ze besefte echter dat hij nu weer van steen was en niets anders was dan een levenloos standbeeld.
Weer liep ze naar voren en fluisterde met bevende stem: „Doctor, bent u daar?” Haar hart stond van schrik stil toen er een hand op haar mond werd gelegd en ze in een van de donkere nissen werd getrokken.
„Ssst!” zei een fluisterende stem. „Ze gaan voortdurend in en uit.” Het was Mike Yates.
„Waarom ben je niet in bed gebleven?” ging hij verder, terwijl hij zijn hand van haar mond haalde.
„Ik moest weten wat er aan de hand was. De Doctor heeft me nodig,”

zei ze fluisterend.
„De Doctor is niet hier, hij is nog steeds bij de generaal.” Langzaam drong het tot Jo door. „Ik ben een stommeling,” zei ze.
„Zeg dat wel,” zei Mike. „Als er prijzen uitgeloofd zouden worden, zou jij vast de eerste prijs krijgen. Het barst hier van de boobytraps.”
„Boobytraps? Bedoel je bommen?”
„Ik bedoel betoveringen, elementen. Psionische krachtvelden . . .”
Jo huiverde. „Waar . . . waar zijn die dan?” vroeg ze.
„Overal,” antwoordde Yates. „Hier, ik zal het je laten zien. Geef me eens een van die boeken aan?”
Jo keek om zich heen. Op een tafeltje, dat vlakbij haar stond, lag een stapeltje gidsen, die bestemd waren voor de toeristen die hier zomers kwamen. Ze pakte er een en gaf het aan Mike. „Bedankt, nu moet je goed opletten.”
Hij taxeerde de afstand zorgvuldig en wierp het boek vervolgens op de met vreemde tekens gegraveerde steen. Ogenblikkelijk hoorden ze een felle wind suizen en even later werd het boek in honderden stukjes verscheurd. Even onverwacht als hij was gekomen, verdween de wind pok weer.
Met grote ogen keek Jo toe. „Dat is een kermistruc,” stamelde ze tenslotte.
„O ja?” zei Mike met een grimmig gezicht. „Weet je nog wel wat Benton is overkomen?”
Jo zei niets meer.
„Kom mee,” zei Mike. „Laten we hier weggaan voordat ze . . . sst!” Hij trok haar weer terug in de beschermende duisternis van de schuilplaats en legde een vinger op haar lippen.
Er kwam een aantal figuren, gekleed in lange mantels met kappen de grot binnen. Ze gingen in een kring om de offersteen staan en begonnen een merkwaardige melodie te zingen. Steeds maar weer weerklonk „Io Evohe! Io Evohe!” De echo’s rolden door de grot en er ontstond een achtergrond van hypnotiserend lawaai. Mike en Jo hielden zich doodstil.
De deur vloog open. Het geluid zakte even weg. In de daarop volgende stilte daalde de Master, weer gekleed in de donkerrode mantel, de trap af. Hij had in zijn handen een lang, vervaarlijk uitziend mes waarvan het handvat met zwart ivoor was ingelegd. Dit vlijmscherpe mes legde hij vervolgens op de offersteen neer. Hij deed wat wierook op de nog steeds gloeiende houtskool in het wierookvat. Een rode vlam deed een rookwolk opstijgen naar de schaduwen van het hoge vertrek. Alsof dit een afgesproken teken was, begon het gezang opnieuw: „Io Evohe! Io Evohe!”
„Mike, ik ben bang,” zei Jo met nauwelijks verstaanbaar stemgeluid.
„Maak je geen zorgen,” antwoordde Mike op dezelfde toon. „De

Doctor komt zo terug en Benton weet waar we zijn.”
„Mijn wil geschiede,” klonk de stem van de Master.
„Nema,” antwoordde het koor.

„Hoor naar mijn stem, o duistere;
Oude en ontzagwekkende; Verhevene in de kunsten;
Drager van de macht...”

Toen de sonore stem door de grot galmde, zocht Jo de hand van Mike en pakte die vast. Als antwoord drukte hij haar hand stevig.
Vervolgens pakte de Master het rituele mes van de offersteen en hief het hoog in de lucht.
„Aanschouw dit mes, Athame; het mes van de macht, het lemmet van de macht, het mes van het bloed. Erken het als mijn wil: scherp, wreed, meedogenloos. Dit is het mes van het bloed, het mes van de offers . . .”
Jo klemde de hand van Mike nog steviger vast. „Wat bedoelt hij daarmee?” fluisterde ze. „Offers? Mike! Wat bedoelt hij precies?” Haar paniek was zo groot dat haar stem in de hele grot hoorbaar was geweest als niet op dat moment het gezang weer begonnen was: „Io Evohe . . .”
„Wat zeggen ze? Wat voor taal is dat?”
„Ssst!” antwoordde Mike. „Ik weet het ook niet precies.”
„Het is iets slechts. De taal van het kwaad; dit is verkeerd . . De Master had bijna het eind van zijn gezang bereikt: „ . . .DNAW ONSSA ATIHW SAWECE ALFSTIB! MALELT TILAD AHYRAM!”
Een van de in de lange mantels gehulde gedaantes sloeg vervolgens op een grote gong. Terwijl het dreunende geluid in alle verre hoeken van de grot te horen was, dwarrelde in hel kaarslicht het stof van vele eeuwen op. De Master wendde zich tot de gedaante die achter hem stond en onder zijn zwarte mantel een spartelende, witte kip te voorschijn had gehaald, Terwijl het dier zachtjes kakelend protesteerde, werd het op hel zwarte kleed voor de Master neergelegd.
„Azal!” riep hij uit, „wij beschikken over leven en dood, gij en ik Aanvaard dit leven, dat ik aan u offer . . .”
Jo wilde naar voren lopen. „Nee!” siste Mike en greep haar bij haar arm.
De Master hief het mes hoog boven zijn hoofd terwijl twee van zijn helpers de kip in bedwang hielden. Het dier lag nu doodstil en leek in zijn lot te berusten.

„eko, eko, azal!” riep de Master met jubelende stem.
„eko, eko, azal!” antwoordden de aanwezigen.

Het mes kon elk ogenblik naar beneden flitsen en flikkerde in het licht van de vele kaarsen.
Dat was te veel voor Jo. Ze ontrukte zich aan Mikes greep, drong door de kring van zingende figuren heen en ging tussen de Master en de offersteen staan.
„Nee! Nee, stop!” snikte ze. „Dat is slecht! Ziet u dat dan niet? Het is slecht!” Ze bevrijdde het dier uit de handen van de twee bewakers en klemde het tegen haar borst om het tegen het mes te beschermen, maar het dier bevrijdde zich uit haar greep en fladderde kakelend weg.
„Hoe ontroerend,” sprak de Master, „maar weet je, mijn kind, je bent te laat.”
Wederom hief hij zijn handen in de lucht en tuurde in het duister achter Jo.
„Azal!” riep hij triomfantelijk stem, „ik heet u welkom!”
Jo draaide zich vliegensvlug om. Ze voelde de onaardse kou, het trillen van de aarde en ze hoorde tevens het huiveringwekkende gehuil dat ze de avond daarvoor ook had gehoord. En nu zag ze waardoor het veroorzaakt werd. Een gedaante met enorme grote poten, kwam dreunend op zijn gespleten hoeven door de grot aanstampen, hij was meer dan zeven meter lang en zijn gezicht met de kromme neus, de wrede ogen, de slagtanden was het gezicht van een duivel; op zijn voorhoofd waren twee geweldige geitenhorens zichtbaar.
Voor de laatste keer was de Demon verschenen . . .

Hoofdstuk 11 De redding

„Weet u zeker dat u weet wat u gaat doen?” vroeg de bezorgde sergeant Benton, toen hij zag dat de laatste takken op de brandstapel bij de voeten van de Doctor werden gelegd.
„Natuurlijk weet ik dat,” antwoordde juffrouw Hawthorne, een beetje in haar wiek geschoten. „Tenslotte hou ik me bezig met de menselijke ziel. Ik ben een heks en deskundig op dat gebied.”
„Dat kan allemaal wel zo zijn, mevrouw,” antwoordde Benton, „maar als we nog langer wachten, dan heeft de Doe aan die kennis niet zoveel meer.”
„Er bestaat nog altijd zoiets als het psychologisch juiste ogenblik, sergeant,” antwoordde juffrouw Hawthorne, terwijl ze zich naar de deur van het café begaf. „Als we willen dat ons plan slaagt. . .”
„Let op,” viel de sergeant haar in de rede, „ik geloof dat uw psychologisch moment is aangebroken . . .” Een van de dorpelingen, die vlakbij de vastgebonden Doctor stond, had een stok opgepakt waar een aantal lappen omheen was gewikkeld. Bert Walker, die nog steeds zijn gehavende papieren kostuum aanhad, goot iets uit een kan op de lappen. Vervolgens stak hij met een lucifer de kappen aan, die al gauw fel begonnen te branden.
„Nu!” snauwde de sergeant. „Schiet in hemelsnaam op!”
„Succes,” zei juffrouw Hawthorne en opende de deur.
„Mooi, meneer Thorpe,” zei Bert. Gefascineerd maar angstig keken de zwijgende omstanders toe hoe Thorpe naar de brandstapel liep, waar de Doctor met een uitdagende blik zijn lot afwachtte.
„Nu,” zei Bert.
Thorpe stak zijn arm uit, maar voor hij de stapel hout kon aansteken, deed een kreet vanuit de richting van ’De Gespleten Hoef’ hem en de anderen opkijken.
„Stop! Stop, zeg ik!”
Het was juffrouw Hawthorne, die met vladderende mantel en wild zwaaiende armen aan kwam rennen. „Stop! Anders zal er een vreselijke ramp geschieden!”
Zenuwachtig bleef Thorpe staan wachten tot de vreemde gedaante wat naderbij was gekomen. Haar haar, dat kort daarvoor nog zo netjes zat, stond nu weer alle kanten uit en toen ze met een schok bleef staan vielen de krulspelden in het rond. Met een nauwgezette beweging zette ze haar pince-nez op haar neus. Ze keek Thorpe doordringend aan.
„Heb je de moed de grote tovenaar Quiquaequod kwaad te doen?” informeerde ze.
„Tovenaar?” sprak hij met onzekere stem.

„Let toch niet op die ouwe knol,” blafte Bert.
„Bedoelt u. . . dat hij een tovenaar is?” zei Thrope, terwijl hij naar de Doctor keek.
„Jullie wilden niet naar me luisteren - en nu zijn jullie in de macht van Mr. Magister. Heb ik gelijk gekregen, of niet?”
Uit de menigte steeg een gemompel op, het klonk net alsof ze liet met haar eens waren. Met een wilde blik keek Thorpe om zich heen.
Ergens in de menigte weerklonk een stem: „Waar wachten we eigenlijk op? Ik dacht dat we hem gingen verbranden?”
„Je hebt groot gelijk, mijn vriend,” zei Bert, „schiet toch op, kerel!”
Thorpe tilde de fakkel op.
„Wacht! Luister naar me!” De stem van juffrouw Hawthorne klonk gejaagd. „Onder Mr. Magister hebben jullie angst geleden, zijn jullie gekwetst en zijn jullie eigendommen vernietigd. Dien de grote Quiquaequod! Bij hem is vrede en rust te vinden . . .”
„Kom op, geef hier.” Bert rukte de brandende fakkel uit Thorpes handen en stond op het punt het hout aan te steken. Maar een machtige hand weerhield hem daarvan. Het was de hand van Wally Stead, de veehouder.
„Wacht even, Bert,” sprak Willy op kalme toon. „Stel dat de dame gelijk heeft, dan staan we toch mooi voor joker als we nou de verkeerde verbranden, nietwaar?”
Bert keek naar de besluiteloze gezichten om hem heen. „Goed," zei hij spottend, „als hij dan zo’n grote tovenaar is, laat hij dan maar eens proberen zichzelf los te maken.”
De gezichten klaarden op en wendden zich opgelucht tot de Doctor. Het was alsof ze een wonder verwachtten.
„Jullie wilt de spot drijven met Quiquaeguod,” sprak de Doctor hooghartig. „Maar daar werk ik niet aan mee. Ik wens mijn boeien niet los te maken.”
„Nee, omdat je het niet kunt, daarom niet,” zei Bert triomfantelijk.
„Maar u wilt toch wel een teken van uw macht geven, nietwaar machtige?” zei juffrouw Hawthorne, terwijl ze hem met haar linkeroog een nauwelijks merkbare knipoog gaf.
„Natuurlijk,” stemde de Doctor toe. „Eh . . . wat had u op het oog?”
Juffrouw Hawthorne keek om zich heen alsof ze inspiratie zocht. „Ik weet wat,” riep ze uit, „die straatlantaren! Verbrijzel het glas.”
De Doctor keek haar niet begrijpend aan. Juffrouw Hawthorne gaf hem een veelbetekenende blik.
„Eh ... die daar bij het hek van het kerkhof?” vroeg de Doctor.
„Het is de enige, ik neem dus aan dat ze die wel zal bedoelen,” zei Bert sarcastisch.
„Versplinteren. Ja, natuurlijk. Even zien ...” De Doctor ving de blik op van juffrouw Hawthorne die hem bemoedigend toeknikte.

„Uitstekend,” zei hij. „Lamp, ik beveel je in splinters uiteen te vallen!” En dat gebeurde. Terwijl de glassplinters op straat vielen, steeg er uit de verzamelde menigte een bewonderende kreet op. Sergeant Benton, die vanaf een voor buiten niet zichtbare plaats voor het raam van het café toekeek, grinnikte tevreden. Een moeilijk schot, vooral op die afstand met een automatisch wapen met geluidsdemper. Het was maar te hopen dat de Doctor in de gaten had wat er precies aan de hand was. Ja, hij had het nu kennelijk door.

„Zien jullie wel?” hoorde hij hem zeggen. „Ik doe niet graag niemand pijn, maar de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat die lantaren ook iemand van jullie had kunnen zijn.”

De menigte kromp ineen.

„Zo,” ging de Doctor verder, „let nu maar eens op die weerhaan op de kerktoren.”

„Verdikkeme,” dacht Benton. „Hij denkt zeker dat ik een geweer heb.” De afstand tot de weerhaan was zeker de helft groter dan die tot de lantaren. De sergeant richtte zijn pistool en haalde de trekker over. Maar de weerhaan bewoog zich niet. De mensen van Devil’s End bleven vol verwachting staan toekijken. „Nou?” zei Bert haastig.

De Doctor wierp een snelle blik op juffrouw Hawthorne, maar die was veel te druk bezig om te zien waar de weerhaan zich bevond en merkte daardoor zijn wanhoop niet. De Doctor haalde diep adem en riep toen: „Nu!”

Sergeant Benton mikte weer, hij kon de weerhaan, die vervloekte vogel, nu goed zien. Hij vuurde en even later draaide de weerhaan vliegensvlug om zijn as. De uitroepen klonken bijna als gejuich en een enkeling durfde zelfs te klappen. Een ogenblik wist Bert niet wat hij moest zeggen. Het zag er naar uit dat hij op het punt stond al zijn volgelingen kwijt te raken. „Laat die fakkel vallen,” zei de Doctor. „Je bent verslagen en dat besef je maar al te goed.”

„O ja?” snauwde Bert en hief de fakkel op. Maar voor hij de kans kreeg de brandstapel aan te steken, slaakte hij een kreet van schrik toen de fakkel als door toverkracht uit zijn vingers schoot en een paar meter van hem vandaan op de grond viel.

„Dat scheelde niet veel,” dacht sergeant Benton. „Als ik die had gemist, was de Doctor er geweest.”

Die laatste demonstratie van de machtige Quiquaequod had ook de laatste twijfelaars overtuigd.

„Dochter van het Licht,” sprak de grote tovenaar, „heb de goedheid mij los te maken.” Blozend van plezier en opluchting liep juffrouw Hawthorne naar voren. Toen hij zag dat de takkenbossen haar in de weg lagen, schopte Wally Stead ze opzij. Bert fronste zijn wenkbrauwen.

„Met die trucs maak je me heus niet aan het schrikken. De ware macht

berust bij Mr. Magister."
„Hij is niets waard,” sprak juffrouw Hawthorne minachtend. „Quiquaequod is tweemaal zo machtig als hij.”
„Natuurlijk,” zei de Doctor, terwijl hij Bert met een tovenaarsachtige blik probeerde te imponeren.
„Goed,” zei Bert, die in het geheel niet onder de indruk was, „laten we dan eens zien of je ook een kogel van richting kunt doen veranderen! Vanonder zijn papieren jas haalde hij een pistool tevoorschijn.
„Oho!” dacht sergeant Benton, „dat was ik helemaal vergeten.” Hij mikte zorgvuldig op Berts hand, maar zag dat juffrouw Hawthorne in zijn schootsveld was komen te staan.
De Doctor leek helemaal niet van streek te zijn. „Ik zal je nogmaals een kans geven, dwaas. Kijk achter je.”
„Zo gek ben ik niet,” zei Bert, „die truc ken ik ook wel. Mij neem je er niet tussen.” Maar zijn hand beefde.
De Doctor verhief zijn stem. „Zien jullie allemaal die wagen? Die kleine, gele wagen?”
Alle hoofden draaiden zich om, behalve dat van Bert.
„Ik zal met mijn krachten die wagen hierheen brengen,” ging de Doctor op luide toon verder.
Ontzet keek juffrouw Hawthorne de Doctor aan. Was die man nou gek geworden? Ze probeerde zijn aandacht te trekken door te sissen en met haar hoofd te schudden.
„Toet toet!”
Juffrouw Hawthorne draaide zich om toen er uit de toekijkende menigte een verbaasde kreet opsteeg. Terwijl zij nogmaals opgewekt toeterde, kwam Bessie aanrijden terwijl ze af en toe met haar koplampen knipperde.
Met onzekere stem, maar toch niet van plan zich om te draaien, zei Bert: „Mij maak je toch niet bang. Denk je soms dat ik net zo stom ben als die lui hier?”
Sergeant Benton deed geen enkele poging meer zich schuil te houden en stapte uit de deur van ’De Gespleten Hoef,' zijn mond viel open, toen hij de kleine auto naar de Doctor toe zag rijden. Toen de auto dichterbij kwam, ging de menigte opzij, alleen Bert bleef staan waar hij stond.
„Toet toet!”
Bliksemsnel draaide Bert zich om en met een kreet van schrik vuurde hij. Maar de auto was al te dichtbij. Hij werd tegen de grond gereden, terwijl het pistool uit zijn hand vloog. Toen Bessie stopte, lag Bert bevend van angst tussen de voorwielen. Een zucht van bewondering steeg uit de menigte op. Juffrouw I Hawthorne rende naar de Doctor en begon hem los te maken. „U bent echt een tovenaar!” zei ze buiten adem van bewondering. De Doctor schudde echter zijn hoofd.

„Het spijt me dat ik u moet teleurstellen, mevrouw, maar dat ben ik niet,” fluisterde hij.
Sergeant Benton kwam er aan rennen. „Hoe heeft u dat in hemelsnaam gedaan, Doctor?” vroeg hij, terwijl hij zich ervan vergewiste dat niemand het kon horen.
„Met behulp van de elementen, beste Benton,” zei de Doctor glimlachend.
Voordat de sergeant iets terug kon zeggen, werd zijn aandacht getrokken door enige opschudding onder de menigte. Bert Walker had zich onder de auto uit gewerkt en probeerde er vandoor te gaan.
„Dat zal je niet glad zitten, maat,” zei Benton en met een snoeksprong wierp hij zich bovenop de vluchteling. Hij trok zijn pistool en richtte het op de doodsbenauwde Bert.
„Je gaat nergens heen, knaap,” zei hij. „We hebben allemaal een afspraakje met de Master, nietwaar?”

Op het moment dat de kip werd neergelegd voor het mes van de Master, besloot Stan Wilkins definitief dat hij geen deel meer wilde uitmaken van deze 'magische’ bijeenkomsten. Je kon nou wel een paar van die stomme woorden staan zingen, maar het werd wel wat anders als er bloed ging vloeien. Een kip de nek omdraaien om op te eten was nog tot daar aan toe, maar dit was een gruwelijke zaak. Hij probeerde zich moed in te spreken om een eind te maken aan het ritueel, toen het meisje op het toneel verscheen.
En toen verscheen die Azal weer. Ondanks zijn vroegere ervaring was Stan net zo bang als de andere leden van de bijeenkomst. Ineengehurkt aan de voeten van de verheven Master waagde hij het nauwelijks op te kijken naar hot dreigende voorkomen van de Demon.
„Azal! Wederom heet ik u welkom!” De stem van de Master galmde door de grot. Stan zag dat het meisje - Mr. Magister had haar juffrouw Grant genoemd - achteruit deinsde tegen de offersteen en haar mond in doodsnood opensperde.
„Ga staan, onderkruipsels,” sprak de Master verachtelijk.
De mannen gingen een voor een langzaam staan.
„Zo is het beter,” zei de Master. „En nu, juffrouw Grant, wat zullen we met u doen? Heeft u misschien enige suggesties?” Jo slaagde er in haar blik los te maken van de ontzagwekkende gedaante, die hoog boven hen uit torende en keek naar de Master. Om zijn lippen speelde een satanische grijns, hij zag er even boosaardig uit als het wezen dat hij zojuist had opgeroepen.
Niemand bewoog. Toen deed Jo een wanhopige poging om weg te komen, maar ze werd door twee mannen gegrepen. Op dat moment kwam Mike Yates uit zijn schuilplaats naar voren. De Master en zijn volgelingen waren hierdoor zo verrast, dat het Mike bijna lukte er met

de half bewusteloze Jo Grant vandoor te gaan.
De Master knipte echter met zijn vingers naar de stenen waterspuwer. „Bok, hou ze tegen!"
Vliegensvlug draaide Mike zich om, trok zijn pistool en vuurde een serie schoten af op de duivelachtige gedaante die van zijn voetstuk sprong. Maar de kogels ketsten af en vlogen de hele grot door.
Bok snoof en hief een klauw op.
„Nog niet!" riep de Master uit.
Weer vuurde Mike. Een vuurbal schoot vanaf de klauw naar het automatische wapen. Het pistool viel op de grond, waarna Mike ten teken van overgave zijn handen in de lucht stak.
Azal keek onbewogen naar het nutteloze gewriemel aan zijn voeten. Het resultaat van deze strijd interesseerde hem niet. „Heel verstandig van u, kapitein Yates," sprak de Master. Hij hief zijn mes op, dat hij nog steeds in zijn linkerhand had, en wees er mee naar Jo.
„Breng het meisje weg en kleed haar in het ceremoniële gewaad," beval hij de figuur die het dichtst bij haar stond. „Ze kun de Sabbat helpen opluisteren." Hij legde het mes neer op de offersteen.
„Nee! Nee!" schreeuwde Jo toen ze haar begonnen weg te sleuren. Met een kreet van woede rukte Mike zich los van zijn bewakers en rende toe om haar te bevrijden. Maar hij had geen enkele kans, een klap met de kolf van zijn eigen pistool schakelde hem uit. Toen hij bewusteloos op de koude, stenen vloer lag, hoorde hij niet eens meer de wanhopige kreten van Jo toen ze door de deur werd weggeleid.
Stan huiverde. Een kille woede beving hem bij de gedachte dat dit aardige, jonge meisje op de offersteen gelegd zou worden als prooi voor het mes van de Master. Maar wat kon hij doen? Het zou haar niet veel helpen als hij ook gedood werd.
„Twee van jullie brengen hem weg." Met een onverschillig gebaar wees de Master op het bewusteloze lichaam van Mike. „Zorg ervoor dat hij goed wordt vastgebonden. Hij kan ons later van pas komen als gijzelaar. Keer zo spoedig mogelijk terug. Als ze het meisje terugbrengen, gaan we verder met het ritueel." Voordat een van de anderen een beweging kon maken, liep Stan al naar voren en met behulp van Arthur Sidgwick, een gepensioneerde zeeman die in het dorp schoenen repareerde, sjouwde hij Mike de trap op. Na lang zoeken vonden ze een koord en bonden daarmee de bewusteloze kapitein aan handen en voeten vast. Arthur Sidgwick was nog niet vergeten hoe hij knopen moest leggen en als Mike Yates weer bijkwam, zou hij tot de ontdekking komen dat hij geen kant meer uit kon. Het voordeel van zeemansknopen is echter dat ze in geval van nood weer gemakkelijk losgemaakt kunnen worden. Nadat Arthur zich met een tevreden gebrom verwijderde, was het voor Stan een koud kunstje de knopen weer los te trekken.

Op dat moment draaide Arthur zich om. „Wat voer jij in je schild?” vroeg hij.
„Ik controleer alles nog even,” zei Stan.
Arthur bromde nog wat en verdween door de deur. Stan boog, zich voorover naar Mikes oor.
„Word wakker,” siste hij. „U moet hulp zien te halen!”
Maar Mike bewoog zich niet.
Wanhopig schudde Stan zijn hoofd. Hij moest terug anders zou de Master hem missen. Hij draaide zich om en ging diep ongelukkig terug naar de met kaarsen verlichte grot. . .

Hoewel de grond trilde en beefde, hield Benton Bert goed onder schot. Die knaap leek hem zo glad als een aal.
De meeste dorpelingen vielen omver. Met een onelegante plof viel juffrouw Hawthorne op de grond.
„Weer een aardbeving!” hijgde ze. „Dat kan maar een ding betekenen: de derde verschijning!”
„In de grot?” vroeg Benton toen de aarde weer wat tot rust leek te komen.
„Waar anders?” zei de Doctor met een grimmig gezicht.
„Mooi zo. Laten we er dan maar meteen naar toe gaan, hè Doc?” „Nee, nee, nee. We moeten wachten. En noem me geen Doc!” „Het spijt me, Doc ... ik bedoel, Doctor. Wachten? Waarop?” „Op het juiste moment.” Benton kreunde. Weer zo eentje!
„Zien jullie wel,” riep Bert tegen de menigte dorpelingen, die angstig stonden te wachten tot iemand hen zou vertellen wat ze moesten doen. „Zien jullie nou wel! Ik heb het je toch gezegd, deze vent is bang!”
„Natuurlijk ben ik bang,” antwoordde de Doctor, „en dat zou ik ook maar zijn als ik jou was . . . evenals je vriend Mr. Magister. We worden geconfronteerd met het grootste gevaar dat de wereld ooit heeft gekend!” Hij wendde zich tot de mensen die om hem heen stonden en sprak met luide stem: „Ik zal jullie de waarheid vertellen . . .”
„Nee, Doctor,” zei juffrouw Hawthorne met verstikte stem, „dan verliest u alles wat we tot nu toe hebben gewonnen.” „Dat risico moet ik lopen.”
Thorpe kwam aanlopen, terwijl hij ondertussen zijn das vastknoopte. „Wat voor waarheid? Waar heeft u het over?”
De Doctor keek naar de verbijsterde gezichten om hem heen. Ik ben helemaal geen tovenaar,” zei hij.
Bert werd stevig vastgehouden door Wally Stead en de even potige Fred Treglowne, die bij de brug woonde, aardappelen verbouwde en zich nooit met iemand bemoeide. Verbijsterd liet Fred echter zijn

greep verslappen en van die gelegenheid maakte Bert gebruik om zich los te rukken. „Zien jullie nou wel! Ik heb het jullie toch gezegd!” riep hij naar de in verwarring gebrachte dorpelingen.
„Maar de Master is evenmin een tovenaar,” ging de Doctor verder.
„Je hebt ons er tussen genomen!” riep Bert.
„Inderdaad, maar alleen om jullie tegen hem te beschermen.” .Om je eigen hachje te redden, bedoel je zeker.”
„Natuurlijk, dat ook.”
Met een triomfantelijke blik keek Bert om zich heen. „Zo, horen jullie het? Hij geeft het zelf toe!”
Maar het zat Bert toch niet helemaal mee. Met een nerveus gebaar streek Thorpe met zijn vingers door zijn kalende, grijze haarbos. „Hou nou even je waffel, Bert.”
„Maar je hoorde toch . . .” protesteerde Bert.
„Hou je klep. We willen horen wat hij te zeggen heeft.”
Toen hij zag dat de anderen het daarmee eens waren, gaf Bert met tegenzin toe.
Misschien was juffrouw Hawthorne wel het meest van haar stuk gebracht. Ze wist dat de Doctor heel wat trucjes kende, maar liet gedrag van Bessie had haar toch helemaal uit het veld geslagen. Die merkwaardige man moest toch beslist over machtige gaven beschikken. Hij zag er beslist uit als een tovenaar! Ze kon zich niet langer meer beheersen. „Maar hoe zit het dan met uw auto? Hoe kon u die dan vanzelf laten bewegen?”
„Dat was techniek en geen toverij, juffrouw Hawthorne. Kijkt u maar!” De Doctor haalde een klein zwart doosje te voorschijn en drukte een van de knoppen in. „Toet toet!” zei Bessie, terwijl ze vrolijk met haar koplampen knipperde.
„Wel pot. . . heb ik ooit,” zei sergeant Benton, haastig de krachtterm inslikkend, vanwege de aanwezigheid van juffrouw Hawthorne.
„En jullie Mr. Magister doet het precies zo.”
Op het gezicht van Bert stond angst te lezen - angst dat hij zijn dierbare geloof zou kwijtraken.
„Allemaal onzin,” zei hij, zonder al te veel overtuiging. „Mr. Magister is een tovenaar, dat kan ik je wel vertellen. De dingen die ik hem heb zien doen ... de meest onmogelijke zaken! Hij moet wel een tovenaar zijn!”
„Je vergist je,” zei de Doctor rustig. „Al zijn daden berusten louter en alleen op wetenschap - die van ons of die van de Demonen.”
„Vertel me dan eens als je zo knap bent, hoe kan hij dat wezen dan anders dan door toverij oproepen?”
„Ja, hoe kan dat?” vroeg juffrouw Hawthorne, die daarmee een tijdelijke bondgenoot was van die verachtelijke Bert Walker. „Hij maakt gebruik van heftige emoties - hebzucht, haat, angst; de emoties

van een groep gewone mensen, die tot een buitengewoon hoog niveau worden opgezweept. Daardoor wordt er een geweldige hoeveelheid psycho-kinetische energie opgewekt, die de Master gebruikt voor zijn eigen doeleinden.

” Juffrouw Hawthorne streek een lok haar voor haar ogen weg. „Maar dat is toch magie,” zei ze, „dat is nou precies zwarte magie!”

„Nee, juffrouw Hawthorne. Dat is wetenschap. De geheime wetenschap van de Demonen!”

„Wou u beweren dat de rituelen, de gezangen, ja, zelfs de Sabbat, allemaal flauwekul is?” Ze beefde over haar hele lichaam van teleurstelling en verontwaardiging.

De Doctor legde ter geruststelling zijn hand op haar arm. „Nee, nee. Ze zijn nodig om de psionische krachten op te wekken en de Demonen onder controle te krijgen.”

Voor sergeant Benton was dit geklets niets anders dan tijdverspilling. Ze hadden toch wel iets beters te doen dan hier maar een beetje staan te kletsen . . .

„Doctor,” zei hij, „ik moest u iets zeggen van kapitein Yates. Hij is weggegaan om naar juffrouw Grant te zoeken. Hij dacht dat ze misschien naar de grot was gegaan.”

„Jo? Maar ik dacht dat ze in het café was?”

„Ze is uit het raam geklommen.”

„Juist.” Peinzend streek de Doctor over zijn kin. „Ach,” zei hij tenslotte, „de kapitein weet heus wel wat hem te doen staat. Hij redt zich wel.”

Benton wist niet wat hij hoorde. „Maar moeten we er dan niet heen, Doctor?” vroeg hij. „Naar de grot, bedoel ik, om met die Demoon af te rekenen?”

„En hoe dacht u dat te kunnen doen, sergeant Benton?”

„Nou . . .eh . . .”

„Precies. We moeten wachten.”

„Waarop?”

„De energie-wisselaar - de machine die de generaal voor me aan het maken is. Daarmee zal ik in staat zijn de energie aan onze bezoeker te onttrekken. Misschien kunnen we daarna met hem „afrekenen”!”

„Zo, dat is dat! We kunnen het wel eens proberen . . .” Sergeant Osgood zette met bevende vingers zijn bril af en veegde hem met een smerige zakdoek af.

„Het werd hoog tijd, sergeant,” zei de generaal. „Zo, iedereen in de voertuigen.”

Terwijl de manschappen van unit in de Landrover plaats namen, liep de generaal naar Osgood.

„Nou,” zei hij, „waar wacht je nou nog op?”

„Ik denk dat ik wat zenuwachtig ben. Ik bedoel. . . stel dat het niet werkt?”
„Er is maar één manier om er achter te komen.”
„Ja, meneer.”
Osgood haalde de schakelaar van de krachtbron over. De merkwaardig uitziende machine begon te zoemen. Vervolgens haalde Osgood nog drie kleinere schakelaars over, waarbij hij nauwlettend de diverse meters in het oog hield.
„Ik zie niks,” gromde de generaal.
„Het vermogen moet eerst opgewekt worden. Als u blijft kijken, zult u direct wel iets zien.”
En dat was inderdaad het geval. Een kleine ring van vlammen - daar leek het althans op - werd middenin de hittebarrière zichtbaar, ongeveer twee meter vanaf de grond.
„Mijn hemel, het werkt,” zei de generaal, die maar weinig vertrouwen had in de wonderen van de moderne techniek. Naarmate het gezoem van de machine in geluidssterkte toenam, werd ook de kring van vlammen groter en tenslotte raakten ze de grond. Uiteindelijk ontstond er een vier meter hoge tunnel, afgebakend door vlammen, die door de hittebarrière heen liep. De generaal liep naar voren en stak zijn stok uit. Dit keer vatte hij geen vlam. Hij trok hem terug en hield hem vlak bij zijn gezicht, vervolgens raakte hij hem voorzichtig met een vinger aan. „Warm,” zei hij, „maar niet al te heet. We kunnen er best met grote snelheid doorheen.” Hij rende naar zijn eigen voertuig en sprong er in. „Goed,” riep hij, „als ik er veilig doorheen ben, moeten jullie me volgen.” Hij knikte tegen zijn chauffeur, trok de kap over de wagen en leunde achterover. De Landrover draaide weg van de hittebarrière teneinde voldoende snelheid te krijgen.
Met een angstige blik keek Osgood naar de trillende naalden op zijn meters. Het zag er allemaal niet al te stabiel uit. Ze zouden zich moeten haasten.
Het voertuig van de generaal maakte een bocht en begon met grote snelheid in de richting van de tunnel te rijden.
„Stop! Stop!” schreeuwde Osgood, toen hij zag dat de naalden naar de nulstand zakten. De tunnel van vlammen zakte ineen en verdween toen geheel en al. De chauffeur van de generaal trapte op de rem waarna de wagen al glijdend en slippend door de modder in de richting van de hittebarrière reed. Tenslotte slaagde hij er in de wagen weer in zijn macht te krijgen en hem op nog geen meter afstand van de hittebarrière tot stilstand te brengen. De generaal stapte uit en liep naar de sergeant.
„Wat is er aan de hand, Osgood?” informeerde hij vriendelijk. „Wou je me soms kwijt? Wou je soms een nieuwe commandant hebben?”
„Het spijt me,” antwoordde de verschrikte sergeant. „Het kwam door

het vermogen. De reactie verbruikt meer kracht dan er geproduceerd werd.”

„Ik begrijp het. Kun je er iets aan doen?”

„Ik zal het proberen.”

„De generaal zag een grote schakelaar achterop de machine die Osgood tot nu toe nog niet had gebruikt. „Waar dient die voor?” vroeg hij.

„Dat is de schakelaar om het vermogen op te voeren,” antwoordde Osgood.

„Nou, gebruik die dan.”

„De Doctor heeft gezegd dat we die schakelaar alleen maar in geval van nood mochten gebruiken. Hij zei dat het veel te gevaarlijk was.”

„Mmm, ik begrijp het.”

„Als u me nog een paar minuten de tijd geeft dan weet ik zeker dat ik er wat aan kan doen.”

„Goed dan. Maar zorg dat het dit keer wel goed gaat. Ik heb er geen zin in om levend geroosterd te worden . . .”

Sergeant Osgood boog zich weer over de machine. Het ging er om het inkomende vermogen met het uitgaande vermogen in evenwicht te brengen ... Hij begon als een bezetene te werken en maakte ondertussen allerlei berekeningen uit zijn hoofd, terwijl hij diverse nieuwe verbindingen tot stand bracht.

Mike Yates had hoofdpijn; zijn armen waren op een ongemakkelijke wijze op zijn rug vastgebonden en hij had er geen flauw idee van waar hij zich bevond. Wat was dat voor gezang? Bevond hij zich in een kerk? Waarom lag hij dan op de grond? Met een schok herinnerde hij zich opeens alles weer. Jo! Ze hadden Jo te pakken gekregen!

Hij rolde zich om zodat hij in een wat makkelijkere houding kwam te liggen en begon toen als een bezeten aan de touwen te rukken. Hee, ze zaten los! In enkele ogenblikken was het hem gelukt zich te bevrijden.

En nu terug naar de grot. Hij haastte zich naar de deur en opende die voorzichtig een paar centimeter in de hoop dat het gezang het gepiep van de deur zou overstemmen. Hij gluurde naar binnen.

Ja, daar was ze. Een beklagenswaardige kleine figuur in een lang wit gewaad. Maar ze was gelukkig nog in leven. Toen drong het plotseling tot hem door dat hij geen schijn van kans had om bij haar te komen. Niet alleen stond ze vlak naast de Master bij d< offersteen, ze werd bovendien omringd door de leden van vergadering, en ook stond Bok op wacht. Het had geen enkele zin. Hij moest hulp zien te krijgen. Voorzichtig sloot hij de deur en rende naar buiten. De hemel zij dank, daar was de Doctor „Doctor. Doctor! Gauw. Ze hebben Jo te pakken gekregen!”

„Wat?”

„Ze is in de grot en de hemel weet wat ze met haar van plan zijn Dat wezen is er ook, de Master noemt hem Azal.”
„Azal!” zei juffrouw Hawthorne op een toon waarin ontzetting doorklonk. „Dat is bijna hetzelfde als Azael - een van de gevallen engelen!”
Sergeant Benton was al via de walkie-talkie contact aan het opnemen met de generaal.
„Geef hier, sergeant,” snauwde de Doctor. „Hallo, generaal? Bent u daar?”
„Bent u dat, Doctor? Over.”
„Ze hebben Jo te pakken gekregen. Die machine moet er nu doorheen, nu, hebt u dat begrepen? Ogenblikkelijk. We hebben geen tijd meer te verliezen.”
„Wilco, Doctor. We komen er aan. Over en uit.”
De Doctor gaf het apparaat terug aan Benton. „Mooi,” zei hij, „een paar van jullie gaan naar de zijkant van de kerk. De rest gaat met mij mee. Niemand gaat tot actie over voordat hij van mij een teken heeft gekregen. Begrepen?”
De dorpelingen begonnen zich te verspreiden. Bert Walker liep stiekem mee, hij hoopte straks ongemerkt weg te komen. Maar de reusachtige hand van Wally Stead hield hem tegen. „Wij blijven toch bij elkaar, hè?” zei hij rustig.
Op dat moment vloog de deur open en kwam Bok naar buiten. De dorpelingen deinsden verschrikt achteruit toen de stenen gedaante half vliegend, half springend het kerkpad afkwam en op de stenen muur ging staan. Alle ogen waren op de waterspuwer gericht. Dit was de kans waar Bert op had gewacht.
Hij rukte zich los en rende naar de trouwe dienaar van de Master. Te laat zag hij de stommiteit van zijn daad in. Bok hief zijn gespleten klauw op en wees ermee in de richting van Bert, die in doodsangst bleef staan.
„Nee, nee,” gilde hij uit. „Vriend! Ik ben een vriend!”
Maar Bok bleef onbeweeglijk staan. Een vuurflits schoot opeens uit zijn naar voren gerichte klauw; even later was er een rookwolk zichtbaar op de plek waar Bert had gestaan. Hij was verdampt door de kwade macht van het monster.

Hoofdstuk 12 De grot in

„In hemelsnaam, sergeant Osgood, schiet op!"
De energiewisselaar kraakte en zoemde. Vonken spatten alle kanten uit en uit het binnenste van de machine steeg wat rook op.
„We zitten op het maximum, meneer, en hij is nog steeds niet goed," zei sergeant Osgood.
De generaal keek naar de hittebarrière, waar de vlammentunnel weer op het punt stond in elkaar te zakken.
„Je zult de energie-aanjager moeten gebruiken," zei de generaal. „Als we dat doen, vliegen we allemaal de lucht in."
„We gaan er door, Osgood. Zet die energie-aanjager aan."
„Maa . . .!"
„Verdomme, kerel, ga uit de weg. . .!" De generaal liep naar voren en haalde de schakelaar over. Meteen werd het gekreun en gezoem luider en de machine leek wel in brand te staan, zoveel vonken sloegen eraf. Osgood tuurde door de rook naar de meters en durfde zijn ogen bijna niet te geloven.
„Kijk, hij doet het!" zei de generaal op de toon van iemand die net een heel moeilijk karwei tot een goed einde had gebracht. „Ja, maar meneer . . . !" protesteerde Osgood.
„Ik heb je het bewijs geleverd, sergeant," zei de generaal op afgemeten toon en liep naar zijn Landrover.
De vlammentunnel bleef stabiel en het zag er naar uit dat ze er veilig doorheen zouden kunnen trekken. En dat was ook zo. De Landrover van de generaal reed er met een snelheid van zeventig kilometer per uur doorheen, zonder dat er enige schade optrad, alleen steeg er een geur van verbrand rubber op. De rest van de voertuigen volgde hem - behalve die van Osgood.
„Kom op nou, kerel," schreeuwde Lethbridge Stewart.
„Ja, meneer, ik kom er aan. Ik moet alleen de kabels nog even Ios maken. Dat is zo gebeurd."
De walkie-talkie van de generaal begon te kraken. „Hallo, generaal," klonk de stem van de Doctor. „Wat is er aan de hand?"
„We zijn er door, Doctor. Ik herhaal, we zijn er door. Over."
„En de machine?"
„Nog niet. Over."
„Lethbridge Stewart, de meest eenvoudige dingen kan ik nog niet aan je overlaten! De machine had er als eerste doorheen gemoeten. Ik heb hem dringend nodig."
„Maakt u zich maar geen zorgen, Doctor," sprak de generaal onbewogen, „hij komt er aan. Over."
Er weerklonk een opgewonden geschreeuw en gejuich. De Doctor

meldde zich weer, zijn stem klonk ook opgewonden. „De energie-wisselaar werkt! De energie wordt afgevoerd. De waterspuwer staat te wankelen alsof iemand hem een slaapmiddel heeft toegediend. Breng de machine hierheen, generaal!” „Wilco, Doctor. Over en uit.” De generaal verhief zijn stem: „Schiet een beetje op, sergeant!”

„Komt in orde, meneer,” zei Osgood, toen hij achterin de Landrover stapte, waar de sputterende machine hevig stond te roken. Het gezoem had in geluidssterkte toegenomen, het hele apparaat stond te trillen. Over enkele ogenblikken zou hij veilig en wel door de hittebarrière heen zijn. Het geluid was nu oorverdovend en Osgood kon de machine nauwelijks zien, laat staan dat hij de meters nog af kon lezen. Generaal Lethbridge Stewart straalde, alles verliep naar wens. Hij pakte de walkie-talkie.

„Uw zorgen zijn voorbij, Doctor. Hij is er door. Over.”

„Het werd tijd ook,” snauwde de Doctor. „Zorg dat hij snel hier is.”

De triomf van de generaal was echter van korte duur. Een kreet van sergeant Osgood maakte er een eind aan.

„Meneer, ik krijg hem niet meer onder controle!” Hij kon zich nauwelijks verstaanbaar maken boven het steeds toenemende lawaai van de machine.

„Zet hem dan af, kerel!”

„Dat lukt me niet, meneer!”

„Zorg dat je wegkomt, Osgood. Iedereen liggen!”

Osgood en de chauffeur sprongen uit de wagen en renden weg om dekking te zoeken. De overige UNIT-manschappen zochten eveneens een veilig heenkomen. Het waren allemaal oorlogsveteranen en ze wisten dat er een explosie zou volgen. En die kwam dan ook. Met een oorverdovende knal vloog de kostbare machine van de Doctor de lucht in. De mogelijkheid hem tegen de Demon te gebruiken was verdwenen.

„De tunnel is weg, meneer,” zei Osgood met een spijtig gezicht in de daarop volgende stilte.

„Generaal, is alles goed met u?” sprak de Doctor. „Wat was dat voor lawaai?”

„De machine. Hij is in de lucht gevlogen. Maar wij zijn tenminste aan de andere kant van de hittebarrière. We zijn zo bij u. Over en uit.”

„Daar hebben we wat aan,” zei de Doctor, terwijl hij de walkie-talkie teruggaf aan Benton.

Op de muur van het kerkhof kwam Bok, die door de werking van de energie-wisselaar bijna was uitgeschakeld, weer langzaam bij zijn positieven.

De Doctor observeerde hem en zei toen: „Ik ga naar binnen, voordat dat monster weer helemaal de oude is.”

„Maar u kunt nu niet naar binnen gaan," protesteerde juffrouw Hawthorne, „u moet toch minstens enige bescherming hebben. U zei zelf dat het zelfmoord zou zijn."
De Doctor deed net alsof hij haar niet hoorde.
„Houd de anderen op veilige afstand," zei hij tegen Mike Yates. „Maar, Doctor. . . denkt u niet dat. . ." begon Yates. Maar de Doctor was al weg, hij sprintte langs de nog steeds wezenloos voor zich uit starende Bok. Toen hij de deur had bereikt, draaide het stenen monster zich echter vliegensvlug om en hief een klauw op. De vuurbal schoot door de lucht en explodeerde tegen de deur, die de Doctor zojuist achter zich had gesloten. Juffrouw Hawthorne tuurde hem na. Haar ogen vulden zich met tranen. „Vaarwel, Doctor. . ." mompelde ze.
Toen Jo Grant door de twee mannen, die haar mee naar boven hadden gesleurd, terug werd gebracht naar de grot, wist Stan Wilkins meteen dat de jonge man die door de Master met kapitein Yates was aangesproken er nog niet in was geslaagd zich te bevrijden. Als het wel zo was dan hadden de bewakers van het meisje het wel gemerkt. Ze zouden direct alarm hebben geslagen. Hij was zeker nog buiten bewustzijn of misschien zaten die knopen toch niet los genoeg . . . Stans blik viel op het gezicht van het meisje, haar ogen waren groot van angst en haar wangen waren net zo wit als het kleed dat ze nu droeg. Ze bood geen weerstand meer maar liet zich gewillig tot voor de Master Ieiden, die al op haar stond te wachten bij de offersteen.
„Zo, juffrouw Grant," sprak hij met een hoffelijke buiging, „wat aardig van u om deel te nemen aan onze kleine plechtigheid." Jo keek hem met een verachtelijke blik aan. „De Doctor komt. U zult het zien," zei ze.
„Ik hoop dat hij komt. Dan krijg ik tenminste de kans om . . . eh . . . twee vliegen in één klap te slaan."
Jo huiverde. „Waarom gaat u niet gewoon door?"
„Wat een goede suggestie. Dank je, mijn kind." De Master wendde zich weer tot de offersteen, keek naar het onbewogen gezicht van Azal en begon toen op zangerige toon te praten: „Mijn wil geschiede."
„Uw wil geschiede," zongen de aanwezigen hem na. „Io Evohe . . . Io Evohe . .."
„Pssst. . ." siste Stan tegen degene, die naast hem in de kring stond. Het was toevallig meneer Ashby, de winkelier.
„Wat is er?" vroeg deze vanuit zijn mondhoeken.
„Hij gaat haar toch niet echt. . . offeren, hè?" vroeg Stan, terwijl het gezang verderging.
„Het ziet er wel naar uit."
„Maar waarom?"
„Om macht te krijgen natuurlijk; macht om te heersen . . . om hem in bedwang te houden," zei meneer Ashby, terwijl hij naar de Demon

wees.
„We moeten het zien te voorkomen,” zei Stan op dringende toon.
„Ja? Wil je het soms proberen?”
„Ja, maar . . .”
„Hou nou je mond maar, jongen, anders vergaat het ons precies zo.” Meneer Ashby begon weer mee te zingen met de anderen en keek geen ogenblik meer Stans kant uit.
Terwijl de rest van de aanwezigen voortdurend het ’Io Evohe’ zongen, had de Master een Litanie van Haat en Macht aangeheven voor de Demon.

„ . . . Prins van het Kwaad; Prins van het Vuur;
Sleutelbewaarder van de Hel; Zwaarddrager;
Luister naar mijn stem;
Luister naar mijn wil.”

Hij richtte zich weer tot zijn zingende volgelingen en hief een hand op. Het werd ogenblikkelijk doodstil.
„Mijn wil zal wet zijn,” zong hij.
„Uw wil zal wet zijn,” zongen ze na. „Io Evohe! Io Evohe!” „Breng het meisje,” beval de Master, terwijl hij naar de offersteen wees. De twee mannen, die haar bij haar armen vasthielden sleurden haar naar voren.
„Nee, nee, nee! Dat kunt u niet menen. Alstublieft! Alstublieft!” Door haar angst kwam er niet meer dan een zwak gefluister uit haar mond.
Weer hief de Master een hand op. De twee bewakers bleven staan.
„Je vraagt het wel erg lief, mijn kind. Maar zie je, ik heb bijna mijn doel bereikt, bijna beschik ik over alle macht om over deze hele planeet te heersen - de planeet Aarde. Niets en niemand mag mij hierbij in de weg staan.”
„U bent gek . . . krankzinnig,” sprak ze zwaar ademend.
„Vanuit jouw standpunt bekeken misschien wel,” zei de Master. „Ik kan niet van je verwachten dat je de zaak nu objectief bekijkt. Maar je moet me wel geloven als ik je zeg dat het me geen genoegen doet je te doden.”
Een sprankje hoop verscheen in Jo’s ogen. „Bedoelt u . . . ?” „O, begrijp me niet verkeerd,” sprak de Master haastig, „als het noodzakelijk is je te offeren, dan zul je geofferd worden.
Echter. . .”
Hij draaide zich om en keek op naar het verweerde gezicht van de Demon.
„Azal!” riep hij uit. „Het beslissende ogenblik is aangebroken. Nogmaals eis ik de macht die . . .”
De dreunende stem van Azal weergalmde door de grot. „Jij eist!”

„En waarom niet? Wie in de hele Melkweg is niet ondergeschikt aan mij? Elk wezen is inferieur aan mij!”
„Geen . . . enkel. . . wezen?”
Het leek wel alsof hij middenin een donderbui stond, dacht de angstige Stan.
De Master wist dat hij nu te ver was gegaan. Hij boog naar Azal. „Behalve de laatste der Demonen,” zei hij.
De toorn van Azal verdween. De Master wendde zich tot Jo. „Zie je wel?” sprak hij spijtig.
Jo begreep niet wat hij bedoelde.
„Het spijt me, mijn kind. Het gaat me echt aan het hart,” zei de Master, „maar het zal je wellicht tot voldoening stemmen dat je opgeofferd wordt, terwille van een nobele zaak.”
„Hij meent het. Hij meent het echt,” dacht Stan wanhopig, terwijl hij naar Jo keek, die zo zwakjes tegenspartelde dat haar bewakers haar stevig vast moesten houden omdat ze anders in elkaar gezakt zou zijn.
De Master keek weer op naar de Demon. „O machtige Azal, aanvaard dit offer als bewijs van onze trouw. . .” Hij pakte het ceremoniële mes op en voelde met zijn duim of het wel scherp genoeg was. Hij knikte naar de bewakers ten teken dat ze Jo naar de offersteen moesten brengen, daarop hief hij het mes in de hoogte.
„Nu is het zover,” dacht Stan, „dit is de laatste kans om haar te redden.”
„Uit naam van Athame . . .
Stan haalde diep adem.
„Stop!” De bulderende stem van de Demon rolde nogmaals door de grot. De Master, die zichtbaar uit zijn humeur was door deze onverwachte onderbreking, liet het mes zakken en keek naar Azal, terwijl hij nauwelijks moeite deed zijn ongeduld te verbergen.
„En?” sprak hij zuur.
„Ge zegt me dat ge sterk genoeg bent om de last te dragen van de kennis en de macht van de Demon; dat ge . . .”
„Ik zeg u. . .”
„Zwijg! Ge zegt me dat ge in alle opzichten superieur bent aan de mensheid; dat ge hen zult leiden en de meester van de wereld zult zijn. Dit wilt ge me toch laten geloven, nietwaar?”
„Dat is zo, o machtige,” zei de Master, met een verbijsterde uitdrukking op zijn schijnheilige gezicht.
„Vertel me dan eens, meester van de aarde, hoe komt het dan dat een van deze aardbewoners, die ge zo veracht, u voor de gek houdt.”
De Master was nu geheel en al verbijsterd. „Ik . . . ik ben bang dat ik u niet begrijp,” sprak hij met aarzelende stem.
„O nee?” donderde Azal. „Dan zal ik het uitleggen. Uw gevangene is ontsnapt en naar zijn vrienden gegaan . . .”

Als Stan al niet van angst had gesidderd, dan had het gezicht van de Master hem nu als een espeblad doen trillen.
„Ga kijken,” snauwde de Master tegen Ashby, die het dichtst bij de deur stond. Ashby ijlde weg. De deur ging open en vloog achter hem dicht. Toen werd het zo stil, dat alleen het onderdrukte gesnik van Jo te horen was. Niemand van de aanwezigen durfde zich te bewegen. De Master bleef doodstil staan. Het leek wel alsof hij uit dezelfde steen gehouwen was als zijn dienaar Bok.
Na enige ogenblikken vloog de deur weer open. „Het klopt, Magister,” hijgde Ashby, „hij is verdwenen. En ze komen er aan, Magister. Allemaal. Ze komen er aan over het veld . . .!”
De Master knipte met zijn vingers. Bok sprong op en verdween door de deur, terwijl hij in het voorbijgaan de achteruitdeinzende Ashby opzij stootte.
Het was duidelijk dat de Master nu heel erg boos was. De duivelse uitdrukking op zijn gezicht was angstaanjagend toen hij opnieuw met het offerritueel begon, terwijl het monster aan de andere kant van de grot met een onbarmhartige blik toekeek.
Weer bereikte de plechtigheid haar climax. Weer hief de Master het mes hoog in de lucht.
„Uit naam van Athame, ik draag dit offer aan u op, Azal, uit eerbied voor uw ontzagwekkende macht!”
Dit keer had Stan geen tijd om te denken, geen tijd om bang te zijn. Hij stapte met een vlugge beweging naar voren en plaatste zich tussen Jo en de offersteen.
„Nee, Magister,” sprak hij met hartstochtelijke overtuiging. „Het is verkeerd.”
De ogen van de Master schoten vuur. „Mijn wil zal wet zijn.” „Uw wil zal wet zijn.” De aanwezigen, die geheel waren opgezweept, zongen vol overtuiging mee. Stan stond helemaal alleen.
„Het is verkeerd. Luister allemaal naar me . . .”
„Uit de weg, jongen, anders loopt het slecht met je af,” snauwde een van de bewakers van Jo.
„Zien jullie het dan niet? Het is verkeerd! Het is slecht!”
De Master stapte naar voren. „Gehoorzaam me! Je zult me gehoorzamen!” donderde hij.
Nog steeds wou Stan niet toegeven. „Ik sta niet toe dat u hiermee verder gaat. . .” Zijn ijle stem weergalmde op vreemde wijze door de grot, waardoor zijn woorden veel van hun kracht verloren.
De Master uitte een kreet van woede, hij hief zijn rechterhand op en smeet Stan met zo’n kracht weg, dat hij minstens vijf meter verder tegen de rots terecht kwam en daar bewusteloos ineen zakte.
„Gehoorzaam me!” zei de Master tegen de bewakers van Jo. Dit keer was er niemand om hem tegen te houden. Jo werd naar de offersteen

gesleurd, waar ze languit op werd neergelegd.
Er viel een spookachtige stilte in de grot. De Master sloot zijn ogen en begon de laatste woorden te mompelen, de geheime woorden, woorden die te gruwelijk waren om hardop te worden uitgesproken.
Opeens ging de stilte over in een geweldig tumult. Een dierlijke kreet van pijn steeg op uit de mond van de Demon; de aanwezigen slaakten kreten van angst toen Azal, die tot nu toe doodstil had gehouden, met zijn hoeven op de grond begon te stampen. Zijn machtige lichaam kronkelde van pijn. Het leek wel alsof alle kracht uit hem verdween. Zelfs de Master werd uit zijn diepe concentratie gehaald. Weer werden zijn plannen gedwarsboomd en nu richtte zijn woede zich op alle aanwezigen. Hij schold ze uit voor een stel lafaards en louter door de kracht van zijn wil lukte het hem om ze weer tot bedaren te brengen. Tegen de tijd dat Azal weer hersteld was, het gekreun was verdwenen en zijn gestamp niet langer de aarde deed dreunen, had de Master de zaak weer helemaal onder controle. „Niets kan me nu nog tegenhouden!" riep hij woedend uit. „Het leven van dit meisje is mijn weg tot de macht. Het is het mijne. Ik kan het nemen en geven. Het wachten is voorbij. Ze zal sterven! Nu!"
Hij hief zijn mes op. Maar dit keer was het geen ritueel gebaar, maar een welgerichte beweging. „Azal!" riep hij uit. „Ik geef u dit leven. Aanvaard het en geef me in ruil daarvoor uw macht. . ."
Toen het mes naar beneden ging, vloog de deur van de grot open. De Master draaide zich bliksemsnel om. Daar stond de Doctor, het daglicht verleende zijn haren een zilveren aureool. Langzaam liep hij de trap af en begaf zich naar de offersteen. De aanwezigen sidderden.
De Master glimlachte. Hij legde het mes neer en begon op rustige en hoffelijke toon te praten.
„Ik verwachtte u al, Doctor," zei hij. „U hebt me heel wat moeite bespaard door hierheen te komen. Ik ben u daar erg dankbaar voor."
De Doctor deed net alsof hij hem niet opmerkte. „Hallo," zei hij tegen Jo, die nog steeds op de offersteen lag. „Ik kan niet zeggen hoe blij ik ben je weer te zien."
„O, Doctor! Doctor!" was alles wat ze uit kon brengen. Ze kon haar gevoelens niet onder woorden brengen. Aan de ene kant was ze enorm opgelucht dat de Doctor weer in levende lijve voor haar stond, aan de andere kant was ze bang omdat ze wist dat de oude vijand dit keer het heft in handen had.
De Master keek van de een naar de ander. „Wat vreselijk ontroerend," zei hij spottend.
Het sarcasme van de Master was echter aan de Doctor verspild. Nadat hij zich ervan verzekerd had dat met Jo alles in orde was, begon hij de Demon nauwgezet in zich op te nemen. Dat zo'n wezen in al zijn wilde schoonheid kon bestaan, was al een wonder op zich, maar zoals hij

hier stond met zijn glanzende rode ogen leek het net het symbool van alle mysteriën van het kwaad, de Duivel zelf.
De Master deed opnieuw een poging. „U beseft toch zeker wel dat u ten dode bent opgeschreven, Doctor,” zei hij langs zijn neus weg.
De Doctor dwong zich zijn blik los te maken van Azal.
„O, maar ik ben een dode man. Ik was al dood toen ik door die deur kwam,” antwoordde hij en het was duidelijk dat hij het meende. „Ik zou dus maar goed uitkijken,” ging hij verder, „want ik heb tenslotte niets te verliezen, nietwaar?”
Deze woorden zinden de Master in het geheel niet. Een man die niets had te verliezen, had ook niets te vrezen. Als je iemand niet bang kon maken, hoe kon je hem dan in je macht krijgen? „Zo is het wel genoeg!” snauwde de Master. Vervolgens wendde hij zich tot Azal. „Vernietig hem, o grote Demon,” zei hij. Maar Azal bewoog zich niet. Het was even stil toen hij naar de Doctor staarde.
„Wie is dit?” sprak hij met dreunende stem.
„Mijn vijand en de uwe, Azal. Vernietig hem!”
Nog steeds voldeed Azal niet aan het verzoek. „Dit is degene waarover we spraken. Ook hij is niet van deze planeet.”
„Het is een bemoeial en een dwaas.”
„Hij is geen dwaas - toch heeft hij dwaas gehandeld door hier te komen. Vertel me, Doctor, waarom bent ge gekomen?”
De Doctor keek in de ongevoelige, kille ogen. Hoe kon hij ooit hopen tot een dergelijk wezen door te dringen?
„Waarom ik gekomen ben? Nou, ik kwam om met u te praten.” „Praat dan.”
„Laat haar dan eerst gaan,” zei de Doctor, terwijl hij naar Jo wees.
Azal hief zijn hand op.
„Nee!” riep de Master, „dat verbied ik!”
Er weerklonk een enorm geknetter en even later vielen de bewakers van Jo met een kreet van pijn ter aarde. Jo liet zich van de offersteen glijden en rende naar de Doctor.
„Is alles goed met je?” vroeg hij haar.
„Ik geloof van wel,” antwoordde ze, ofschoon haar handen trilden als die van een oude vrouw. „Ik voel me zo al een stuk beter.”
De Doctor keek weer naar Azal. „Dank u,” sprak hij.
„U wenste te praten.”
„Ja, ik kwam om u te waarschuwen.”
„Mij waarschuwen?”
„Ik kwam u zeggen deze planeet te verlaten zolang u daartoe nog in staat bent,” sprak de Doctor dapper.
Het leek wel alsof Azal om deze woorden moest lachen. Hij vond het net zo leuk als iemand die thuis van een muis te horen krijgt dat hij zijn huis moet verlaten. Een rommelend geluid steeg op vanuit zijn

borst, het had veel weg van een reusachtig gegrinnik. „U hebt wel moed," zei hij tenslotte. „Wat zou er met mij kunnen gebeuren? Er is geen enkel wezen in deze Melkweg - nee, in het gehele Heelal niet - waar de Demonen bang voor zouden moeten zijn. Moet ik soms bang zijn voor u?" „Het zou wel verstandig zijn," antwoordde de Doctor. „Ik heb namelijk een machine buiten staan, die u kan vernietigen." Azal wierp zijn hoofd achterover en snoof, precies een jachthond die zijn prooi ruikt. Na enkele ogenblikken keek hij de Doctor weer aan. „U liegt," zei hij onbewogen.

„U heeft al kennis gemaakt met de kracht van dit apparaat." Het zelfvertrouwen van de Doctor leek nu wat geforceerd.

„Ja, maar die machine is vernietigd."

Jo keek de Doctor opeens met angstige ogen aan. Als dat waar was, dan waren ze verloren.

„Een er van is inderdaad vernietigd," zei de Doctor, na een nauwelijks merkbare pauze. „De andere bevindt zich op dit ogenblik buiten de kerk. Ik hoef slechts een teken te geven om . . ."

Opnieuw maakte het hoofd van Azal een heftige beweging. „U liegt," zei hij nogmaals. „Er was maar één machine. Die bestaat niet langer."

„O, Doctor," stamelde Jo.

De ogen van de Demon leken diep tot in de ziel van de Doctor door te dringen. „U hebt een hekel aan liegen," sprak hij met dreunende stem. „Waarom liegt u nu dan wel?"

De Doctor haalde zijn schouders op. „Ik wou dat u naar me luisterde."

„Waarom zou ik? Ik heb geluisterd en u hebt gelogen. Waarom zou ik dan nog verder luisteren? Dat heeft geen enkele zin." De Master maakte van de gelegenheid gebruik. „Dood hem dan! Dood hem dan nu!"

Azal wierp een onverschillige blik op hem.

„Goed dan," zei hij terwijl hij zijn grote hand ophief en die op de Doctor richtte.

Hoofdstuk 13 Het offer

De klein stoet legervoertuigen scheurde zonder op de snelheidsbeperkingen te letten door het verlaten Devil's End. De Landrover van de generaal kwam met gierende remmen tot stilstand bij het groepje mensen dat bij het kerkhof stond. De generaal sprong uit de wagen en begaf zich naar Yates en Benton, die hem al tegemoet liepen.
„Waar is de Doctor?" vroeg hij kortaf, terwijl hij de indruk gaf dat alle problemen voorbij waren nu zij gearriveerd waren.
„Die is naar de grot gegaan," zei Mike Yates.
„Waarom staan we hier dan als een stelletje schoolmeisjes?" zei de generaal. „Laten we hem dan achterna gaan." Hij draaide zich om en wilde de rest van de troepen een bevel geven.
„Wacht nog even, meneer," zei Yates, „ik zou maar niet zo haastig zijn als ik u was. Kijk," en hij wees op het stenen beeld van Bok, dat onbewegelijk bij het hek van het kerkhof stond. „Wat, dat beeld? Een afschuwelijk ding. Nog nooit eerder zoiets op een kerkhof gezien. Meestal staan er alleen maar engeltjes. Wat is ermee?"
„Let maar eens op."
Mike Yates pakte een grote steen op en wierp die in de richting van de waterspuwer. Deze draaide zich vliegensvlug om en hief zijn klauw op. De steen ging in rook op.
„Mm, ik geloof dat ik je begrijp," zei Lethbridge Stewart, die zichtbaar onder de indruk was.
„Er heeft zich al een ongeluk met dodelijke afloop voorgedaan. De eigenaar van het dorpscafé. Zo te zien werd hij verdampt. Er bleef alleen maar een rookwolkje van hem over."
De generaal keek nogmaals naar het standbeeld op de kerkhofmuur, dat op een kwaadaardige wijze met zijn kop schudde. „Het geeft niet," zei de generaal. „We rekenen direct wel met hem af. Korporaal!"
Korporaal Nevin, de scherpschutter van unit, kwam aanrennen. „Ja, meneer?" vroeg hij.
„Zie je dat beest daar," zei de generaal. „Dat geval met die vleugels. Geef hem vijf ronden snelvuur."
Nevin pakte zijn geweer en legde aan. Vijf keer achtereen vuurde hij een salvo af. Vijf keer troffen de kogels doel, maar ketsten met een snerpend geluid van de harde steen af. Bok was echter nog geheel ongedeerd. Grauwend keek hij om zich heen waar die speldenprikken vandaan kwamen.
„Ik had u die moeite wel kunnen besparen, Mr. Yates," zei juffrouw Hawthorne, die zich ongemerkt bij hen had gevoegd. „Hij beschikt over een magische defensie. Slechts een magische aanval heeft kans

van slagen."
De generaal keek haar met een ongelovige blik aan. „Magie, mevrouw?" zei hij. „Waar praat u in hemelsnaam over?"
„O, dit is juffrouw Hawthorne," kwam Mike Yates haastig tussenbeide, „u weet wel, ik noemde haar toen ik de eerste keer verslag uitbracht over de situatie. Juffrouw Hawthorne heef-t. . .eh . .." Mike zocht wanhopig naar woorden om uit te leggen welke rol juffrouw Hawthorne in deze zaak gespeeld had . . . „Juffrouw Hawthorne heeft de Doctor ontzettend goed geholpen," zei hij tenslotte zwakjes.
„O juist, ja," bromde de generaal. „Zo, juffrouw Hawthorne, ik ben Lethbridge Stewart. Ik heb hier de leiding. . ."
De wenkbrauwen van juffrouw Hawthorne gingen een beetje omhoog.
„ ... en ik geloof dat ik zeer wel in staat ben om met deze voor mij tamelijk eenvoudige militaire kwestie af te rekenen. Benton!"
De sergeant sprong in de houding. Hij zag er niet als een militair uit in zijn grijze broek en blazer. „Ja, meneer," meldde hij zich.
„Machinegeweren, dat is de oplossing," ging de generaal verder. „Granaten. Dat ding schijnt van steen te zijn. Nou, dan zullen we hem even in stukken schieten. Goed?"
„Ja, meneer," zei Benton terwijl hij zich weg haastte om de machinegeweren klaar te zetten.
„Maar begrijpt u dan niet. . ." begon juffrouw Hawthorne.
„Alstublieft, mevrouw," onderbrak de generaal haar ongeduldig. „Maar u heeft geen schijn van kans om hem met gewone kogels onschadelijk te maken. Als u nou zilveren kogels had, die gegoten waren tijdens de zevende zon, om middernacht -tijdens volle maan, natuurlijk ..."
De generaal snoof en begon rood aan te lopen. „Luistert u nou eens goed . . ." begon hij. Haastig schraapte Mike zijn keel, om de generaal er aan te herinneren dat hij met een dame te maken had.
„Neemt u me niet kwalijk, juffrouw Hawthorne. Een andere keer ben ik graag bereid naar uw fabeltjes te luisteren, maar op het ogenblik heb ik het veel te druk. Kapitein Yates, wilt u me volledig van de situatie op de hoogte brengen?" Even later liepen de twee officieren luid pratend weg.
Juffrouw Hawthorne perste haar lippen op elkaar. Die verdraaide vent had kennelijk een volkomen afgestompte geest. Fabeltjes! Ze zou hem wel eens wat laten zien. Maar zou ze dat wel doen? Ze kon nu wel boos zijn op de generaal, maar hij was tenslotte soldaat en bekeek de hele situatie natuurlijk vanuit een militair oogpunt. Terwijl zij, Olive Hawthorne, zich erop beroemde dat ze enige kennis bezat van de geheime kunsten . . ." Kom op, meisje," sprak ze tot zichzelf, „zie de feiten maar onder ogen. Je bent gewoon bang, nietwaar? Terecht natuurlijk, dat geef ik toe ..." en ze huiverde toen ze zich het gelaat

van de Demon herinnerde. „Toch had de Doctor gelijk, dit is het einde van de wereld en jij hebt niets gedaan om het te voorkomen. Je zult jezelf dat later altijd kwalijk nemen ...” Ze moest ondanks alles lachen en liep vastberaden in de richting van haar huisje.

„Vuur!”

Zodra de twee machinegeweren in stelling waren gebracht, gaf Mike bevel tot vuren. Toen de kogels het stenen lijf raakten, wankelde de waterspuwer even en begon vervolgens naar voren te lopen. Hij hield zich aan het hek in evenwicht en hief vervolgens een klauw op. Een ongekend heldere vuurflits werd zichtbaar en enige seconden later was een van de machinegeweren, samen met de twee mannen die hem bediend hadden, verdwenen.

„Staakt het vuren!” brulde de generaal, boven het geratel van het andere machinegeweer uit. Met ontzetting keek hij naar het rookwolkje op de plaats waar zojuist nog het machinegeweer had gestaan. Hij beval de manschappen zich terug te trekken en begon daarna met Mike Yates en sergeant Benton te overleggen. Mike vond de toestand vrij hopeloos.

„We kunnen net zo goed een klappertjespistool gebruiken,” zei hij somber.

„Breng de bazooka in stelling, sergeant,” beval de generaal.

„Ja, meneer,” antwoordde Benton.

Binnen enkele ogenblikken was de bazooka met een zware granaat geladen. Benton zocht dekking achter een van de kerkhofmuurtjes en richtte op Bok, die nu heen en weer tussen de grafstenen liep.

„Wacht op een gunstige gelegenheid en vuur dan zelf maar, sergeant,” zei Yates. Benton knikte en wachtte tot hij de kans zou krijgen Bok goed te grazen te nemen. De seconden leken minuten te duren. Eindelijk haalde hij de trekker over. Het projectiel raakte het stenen wezen volledig, waarna het in honderden kleine stukken uiteen vloog.

„Het is gelukt! Gefeliciteerd, sergeant!” riep de generaal.

De tevreden grijns van Benton ging even later over in een blik van ontzetting. De stukken steen verhieven zich van de grond alsof er geen zwaartekracht bestond en sloten zich als puzzelstukjes aaneen . . . en daar stond Bok weer, zo goed als nieuw en klaar om een ieder die het waagde naderbij te komen uit de weg te ruimen.

„Ik heb het u toch gezegd!”

De generaal draaide zich om. Juffrouw Hawthorne had naar alle mislukkingen staan kijken.

„En nu,” ging ze op woedende toon verder, „bent u misschien bereid naar rede te luisteren. Wat zou u er van zeggen als ik nu eens m’n gang ging!”

Tegen de tijd dat Stan Wilkins weer geheel bij zijn positieven was,

herinnerde hij zich alles weer tot aan het moment waarop hij tussenbeide was gekomen. Maar wat was er daarna gebeurd? Het meisje! Was ze in veiligheid? Met een zucht van verlichting zag hij haar staan naast een rijzige gestalte met wit haar en een lange mantel. Wie het ook was, hij leek in het geheel niet bang te zijn voor Azal. Hij keek de Demon, die zijn enorme hand dreigend naar hem had uitgestrekt, vastberaden aan. Hij hoorde de vreemdeling echter met duidelijke stem spreken.
„Als u me nu doodt, zult u zich eeuwig blijven afvragen of u niet beter naar mijn woorden had kunnen luisteren . . .”
Iedereen hield zijn adem in en niemand bewoog zich. Toen barstte de Master los. „Nou? Waar wacht u nog op?” Weer een lange stilte. Weer sprak de Master. „U verdoet uw tijd, Azal. Ik beveel u hem te doden.”
Dat was een ernstige fout. Azal liet zijn arm zakken en keek de Master met kille blik aan. „Alleen ik beveel,” sprak hij, „ik gehoorzaam niet.”
Maar de Master gaf zich niet zo gauw gewonnen. „Maar toen ik u opriep . . . kwam u.”
De ondoorgrondelijke blik van de Demon veranderde niet. „Ik gaf gevolg aan uw oproep omdat de tijd van mijn ontwaken was aangebroken. Het was mijn wil dat iemand mij zou wekken. Toevallig zijt gij het geweest.”
De Master fronste zijn wenkbrauwen. „Zonder mij. . .” begon hij.
„Zonder u zou ik nu nog geslapen hebben zoals ik al eeuwenlang geslapen heb. Maar u was louter en alleen het instrument van mijn wil. De tijd was aangebroken.”
„De tijd voor de voltooiing van het experiment?” vroeg de Doctor.
„Of voor de vernietiging ervan . . .” vulde Azal aan, terwijl hij naar de Doctor keek alsof hij hem voor de eerste keer zag.
De Master boog zich over de offersteen en keek naar de Demon op. „Volbreng uw taak dan door mij alle macht te geven,” sprak hij begerig. „Wie anders kan deze mensen het sterke leiderschap geven dat ze nodig hebben?”
„Ik geloof dat ik dat iemand anders ook eens heb horen zeggen,” zei de Doctor, terwijl hij peinzend over zijn kin streek. „Tja, wie was dat ook alweer. . . ? O ja, natuurlijk, die blaaskaak van een Hitler, Adolf Hitler ... Of was het Djenghis Khan?”
„Ik beschik over de wil,” ging de Master verder, terwijl hij net deed alsof hij de Doctor niet had gehoord, „dat hebt u zelf gezegd.”
„Ik ben er nog steeds niet van overtuigd.”
„Het doet me genoegen dat te horen,” zei de Doctor. Weer keek Azal de Doctor met belangstelling aan.
„Waarom?” sprak hij dreunend, „wilt u dan dat deze planeet vernietigd wordt„ Dat is het enige alternatief?”
„Daar ben ik het niet mee eens,” antwoordde de Doctor. „Er is nog een

andere mogelijkheid.”
„Spreek op.”
„Laat de mensheid met rust. Ga weg. U hebt al genoeg kwaad aangericht.”
„Kwaad?” vroeg Azal. „De Demonen hebben de mens kennis gebracht.”
„Inderdaad,” sprak de Doctor minachtend.
Azal keek verbijsterd. „Zonder de gaven van de Demonen zou de mens een dier zijn gebleven, levend in grotten, altijd op zoek naar voedsel om in leven te kunnen blijven. Is dat wat u wenst?” „Zonder de gaven van de Demonen,” antwoordde de Doctor, „had de mensheid zich in alle rust kunnen ontwikkelen; dan had de mens een kans gehad om tot die wijsheid te komen waarmee hij zijn kennis onder controle zou kunnen houden. Maar dankzij jullie is hij nu in staat de hele wereld op te blazen en dat zal hij waarschijnlijk nog wel eens doen ook. Hij kan de rivieren vergiftigen en ook zijn land, en de lucht die hij inademt, allemaal dankzij die geweldige kennis waar hij over beschikt. Hij kan . . ”
„Genoeg!” De stem van Azal weerklonk als een bazuin door de grot. „Heeft de mens dan zo gefaald? Zal ik hem vernietigen?” Voordat de Doctor kon antwoorden, kwam de Master tussenbeide. „Nee!” zei hij met overslaande stem. „De juiste leider kan hen dwingen te leren.”
De Demon sloot zijn ogen. Zijn hoofd had hij achterover geworpen en hij zei niets. Niemand bewoog zich. Tenslotte slaakte hij een diepe zucht, waarbij het leek alsof er een storm door de grot raasde. „Ge hebt gelijk,” sprak hij, „ik heb een besluit genomen. Ik zal mijn macht doorgeven.”
De Master ging rechtop staan, het leek wel alsof hij twee keer zo lang was geworden. „Machtige Azal, ik dank u.”
„Maar niet aan u,” ging de Demon onbewogen verder. „Aan hem ...” en hij knikte in de richting van de Doctor.
Jo Grant snakte naar adem en keek naar de Doctor. Hij was zo in de war gebracht door deze onverwachte beslissing, dat hij enige ogenblikken geen woord kon uitbrengen. Tenslotte vond hij zijn spraakvermogen terug.
„Nee! Nee! Ik wil het niet!”
Verbaasd door de reactie van de Doctor sprak Azal met onzekere stem: „Gij weigert mijn gift? Ik bied u de wereld en gij weigert?”
„Natuurlijk!”
„Maar . . . waarom?”
„Begrijpt u dat dan niet? Ik wil dat u weggaat. Ik wil dat u weggaat zodat de mensheid de kans krijgt volwassen te worden.” „Als de mens gefaald heeft, dan moet hij vernietigd worden.” „Nee, nee, nee,” zei de Doctor, die wanhopige pogingen deed om de Demon van zijn

standpunt te overtuigen. „De bewoners van de Aarde beginnen er juist een beetje achter te komen dat ze bezig zijn hun eigen planeet te vernietigen. Maar daar is geen magische oplossing voor te vinden. Ze moeten het antwoord daarop zelf vinden.”
„En u wilt dat ik vertrek en mijn taak niet afmaak?”
„Ja, ga alstublieft weg. Ga terug naar uw eigen wereld.”
In stilte dacht Azal over deze woorden na. Toen sprak hij weer, even kil en onbewogen als voorheen.
„Daar kan ik niet mee instemmen. Ik heb nauwkeurige instructies gekregen. Ik laat mijn macht na of ik zal alles vernietigen.”
Jo hield haar adem in en kneep in de arm van de Doctor. Was dit het einde van de wereld? Zou het nu gaan gebeuren?
„Zo,” hoorden ze de Master zachtjes zeggen, „zult ge me dan toch uw macht schenken?”
De Demon keek hem met iets van afkeur aan. „Ja,” zei hij na een korte aarzeling. „Mijn tijd is kort.”
De Master probeerde zijn vreugde te verbergen. „En . . . hoe zit het met. . . hem?”
Weer had de stem van Azal een ondertoon van verbazing en ongeloof. „Hij is niet redelijk,” sprak hij, „hij is destructief. Hij moet uit de weg geruimd worden.” Hij hief zijn hand op en wees naar de Doctor. Om zijn vingertoppen werden kleine vlammetjes zichtbaar. De Doctor kromp ineen van pijn.
Zonder zich te bedenken, wierp Jo zich voor de Doctor. „Nee! Hij is een goed mens,” riep ze uit. „Als u iemand moet doden, dood mij dan en niet hem!” Ze stond met gesloten ogen te wachten tot het vonnis zich zou voltrekken. Maar er gebeurde niets. Ze deed haar ogen open en keek om zich heen.
Azal gedroeg zich merkwaardig. Hij zwaaide met zijn hoofd en kronkelde met zijn lichaam alsof hij vreselijk pijn leed. Zijn gespleten hoeven liet hij met dreunend geweld op de rotsachtige bodem neerkomen. Zijn hele lichaam begon te gloeien alsof het van binnenuit door vuur werd verlicht en er steeg rook op als van een stuk vuurwerk, dat op het punt staat te ontploffen. Zijn kreten waren afschuwelijk om te horen.
„Deze actie heeft geen enkele betekenis,” riep hij uit.
Hij hief zijn hoofd op. Zijn stem klonk gebroken en dof. „Een Demon moet alleen sterven. Ga! Laat me alleen. Allemaal!” Het was duidelijk dat dit een heel goed idee was. De grond begon te trillen, er werd een zwaar gerommel hoorbaar en de rotsen in de buurt van de Demon werden roodgloeiend. Terwijl ze in paniek naar de deur renden, hoorden ze de kreten van pijn, die langzamerhand overgingen in een jammerlijk gekreun. De laatste der Demonen stierf. . .

Juffrouw Hawthorne was vrolijk aan het babbelen terwijl ze bezig was met de voorbereidingen, die moesten dienen om met Bok af te rekenen. Dat was haar manier om een bepaalde gedachte van zich af te zetten. Want als ze er in slaagde om langs het stenen monster te komen, hoe moest ze dan met Azal afrekenen ? Een ding tegelijk, dacht ze en concentreerde zich op haar werk. Ze trok een magische cirkel, waarin zich een vijfpuntige ster bevond op de weg buiten het kerkhof.
„Dat is het grote pentagram van Solomon, ziet u sergeant. Het is de beste magische verdediging die er is."
Het was de taak van sergeant Benton om een oogje in het zeil te houden op de bezigheden van de witte heks, terwijl de rest van de UNIT-troepen hun pogingen om de grot binnen te dringen voortzetten. Een vernuftig plan van de generaal werd onder leiding van Mike Yates ten uitvoer gebracht. Bok werd afgeleid bij de ingang van de pastorie, terwijl een aantal manschappen zich naar de hoofdingang van de kerk begaven. Het plan mislukte evenwel doordat Bok opsteeg en met duikvluchten bijna op alle plaatsen tegelijk aanwezig kon zijn. Nadat een aantal soldaten bijna in rook was opgegaan, besloot de generaal tot een tactische terugtrekking, waarna hij en de rest van zijn troepen met gepaste trots hun wonden zaten te likken.
„Maar we willen toch helemaal geen verdediging?" zei Benton, terwijl juffrouw Hawthorne in elke punt van de ster een vreemd symbool plaatste. „We willen juist aanvallen."
„Ik zou nooit in staat zijn om voldoende energie op te wekken voor een directe aanval. Het is net als judo. We gebruiken de kracht van de vijand en gebruiken die tegen hemzelf."
„Ik begrijp er niets van," zei Benton, terwijl hij verlangend naar de in het groen uitgeruste soldaten keek.
„Het is heel eenvoudig," antwoordde ze, terwijl ze verschillende voorwerpen, die ze uit een papieren zak had gehaald, in het pentagram zette. „Het is een oud occult principe. Een magische aanval, die geen doel treft, keert zich tegen de aanvaller."
„Ik begrijp het," zei Benton, die zijns ondanks toch geïnteresseerd begon te raken. „U gaat dus in het midden van al die dingen staan en begint die waterspuwer uit te dagen. Hij valt u aan, het vuur ketst van u af en . . . hatsekidee! Dan gaat hij zelf in rook op!"
„Daar komt het ongeveer op neer," stemde ze toe, terwijl ze zout over de voorwerpen binnen de ster strooide - dat waren wat spijkers, een knoflookbloem, wat twijgjes, een merkwaardig gevormde wortel en een stapel stenen.
„Maar is dat niet een beetje gevaarlijk?" vroeg Benton.
„Ja, natuurlijk. Zo, nou moet je je mond houden." Juffrouw Hawthorne haalde iets te voorschijn, wat volgens Benton alleen maar

een toverstaf zou kunnen zijn. Ze hield hem in haar rechterhand en streek ermee over de omtrekken van de cirkel en de ster, terwijl ze allerlei woorden mompelde. Benton kon er slechts een paar van opvangen.

„. . . dat alle demonen en machten van tegenspoed gekluisterd mogen zijn . . . een vesting te zijn tegen alle vijanden, zichtbaar en onzichtbaar . . . uit naam van Hertha, gezegend . . .”

Ze ging rechtop staan. „Dat is dat,” sprak ze kortaf. „We hebben alle voorbereidingen getroffen maar nu komt het er werkelijk op aan. Eh . . . zou u met mij hierin willen gaan staan, sergeant?” „Dank u wel, mevrouw, maar ik vind dat ik dan voor gek sta.” „Maar hoe zou u het vinden als onze stenen vriend u per vergissing raakt - of opzettelijk, dat maakt weinig uit.”

De sergeant keek tevergeefs om zich heen voor hulp. De generaal was in een druk gesprek gewikkeld met kapitein Yates en sergeant Osgood.

„Juist, juffrouw Hawthorne. Dat is erg attent van u,” zei hij en stapte vervolgens in het midden van de magische cirkel.

„Ik vraag het u niet zonder zekere bijbedoelingen, sergeant,” zei juffrouw Hawthorne guitig. „Ik heb namelijk uw hulp nodig.” „Mijn hulp? Maar ik weet niets van magie af!”

„Nee, maar u speelt toch cricket, nietwaar?”

„Inderdaad.”

Juffrouw Hawthorne wees op de stapel stenen. „Denkt u,” zei ze, „dat een goede cricketer een worp zou kunnen maken van . . . eens even kijken . . .” Ze taxeerde de afstand tussen Bok en de cirkel met toegeknepen ogen. „Nou laten we zeggen . . . een meter of dertig.”

Benton grinnikte. „Ik zou het kunnen proberen,” zei hij, terwijl hij een van de stenen oppakte en die in zijn hand woog. „Bent u zover, mevrouw?”

„Ja,” zei ze, terwijl ze de amulet, die op haar borst hing, tussen duim en wijsvinger vasthield.

Sergeant Benton gooide de eerste steen. Hij miste Bok maar net, maar Bok wist meteen dat hij weer werd aangevallen. Hij draaide zich vliegensvlug om met opgeheven klauw, terwijl zijn ogen alle kanten heen draaiden.

Juffrouw Hawthorne kon nauwelijks meer ademhalen, zo zenuwachtig was ze. Nu ging het dan gebeuren! Ze had zich hiervoor alleen beziggehouden met het bewijzen van kleine vriendendiensten. Maar dit. . . Nu kon ze er achter komen hoever haar krachten reikten. Maar als het mislukte, dan was alles voor niets geweest. Bij die gedachte glimlachte ze grimmig. „Daar gaan we weer,” zei Benton. Hij had de gladste en rondste steen van de stapel genomen. Met een behendige polsbeweging gooide hij hem precies daarheen waar hij zijn moest. Hij trof Bok hard tegen de zijkant van zijn kop. Het kwaadaardige wezen

sprong venijnig overeind. Toen hij Benton en juffrouw Hawthorne opmerkte en meende dat zij hem hadden aangevallen, verhief hij zich met zijn vleermuisachtige vleugels in de lucht en wees met een van zijn klauwen naar hen.
En toen gebeurde het ongelofelijke. Opeens kregen zijn ogen een nietsziende uitdrukking en het leek alsof hij weer in een stenen beeld veranderde. Hij viel op de grond, waar hij in drie of vier stukken uiteen viel, die onbewegelijk bleven liggen. „Het werkte!” riep Benton uit. Maar juffrouw Hawthorne was niet helemaal tevreden.
„Hij viel niet eens aan,” zei ze, en het klonk als een teleurstelling.
Op dat moment vloog de deur van de consistoriekamer open en een groep in lange gewaden geklede figuren stroomde naar buiten. Daar was de Master in zijn met goud bestikte mantel, en de Doctor uitgedost in zijn gebruikelijke lange jas met dito sjaal, daar achteraan kwam Jo in haar witte gewaad en met haar de volgelingen van de Master.
„Liggen!” schreeuwde de Doctor. „De hele zaak vliegt direct de lucht in!”
Benton greep juffrouw Hawthorne beet en duwde haar tegen de trillende aarde. De vensters van de kerk waren roodgloeiend geworden en er raasde een hete wind om het gebouw.
De Doctor en de anderen renden langs de overblijfselen van de waterspuwer naar het open veld, waar ze zich bij de anderen op de grond wierpen. Enige seconden lang was de spanning te snijden. Toen vloog de kerk de lucht in.

De Master keek dreigend naar sergeant Benton, die hem met een pistool onder schot hield, terwijl hij zich inspande om te horen wat de Doctor met de generaal te bespreken had.
„Wat is er gebeurd?” vroeg Lethbridge Stewart.
„Jo heeft ons allemaal gered,” zei de Doctor, terwijl hij haar glimlachend aankeek.
„O ja?” Jo keek op, want ze was net bezig het witte gewaad uit te trekken.
„Ja, kind. Door die dwaze en belachelijke daad van zelfopoffering. Het zit zo, Azal kon een dergelijke onlogische daad niet verwerken. Hij begreep der niets van dat jij je leven voor mij wilde opofferen.”
Mike Yates keek stomverbaasd. „En waarom is hem dat noodlottig geworden?”
„Al zijn macht werd nu tegen hemzelf gekeerd,” zei de Doctor. „Je zou kunnen zeggen dat er een stop is doorgeslagen.”
„Nu zijn we er. Dat is precies hetzelfde principe dat ik tegen het stenen wezen probeerde te gebruiken,” zei juffrouw Hawthorne. „Geen magie, juffrouw Hawthorne, maar wetenschap.”

„Magie, Doctor.”
„Wetenschap ”
„Magie,” zei ze vastbesloten. „Maar ik zal nooit te weten komen of mijn plan gewerkt zou hebben,” zei ze droevig.
„Dat was dus dat,” zei de generaal. „Is de hittebarrière nu ook weg?”
„Vanzelfsprekend.”
„Mooi. Zorg dat alles klaar is voor het vertrek, Yates.”
„In orde. Benton?”
„Ja, meneer ” Benton verhief zijn stem. „Jullie hebben het toch allemaal gehoord. Het uitstapje is voorbij!”
De UNIT-troepen krabbelden langzaam overeind en begaven zich naar hun voertuigen.
„En schiet een beetje op!” blafte Benton.
Zijn aandacht werd helaas even afgeleid. De Master nam direct zijn kans waar en met een acrobatische sprong wierp hij zijn mantel over Bentons hoofd en rende naar Bessie toe. Voor iemand hem kon tegenhouden, was hij er in gesprongen en reed met grote snelheid weg. De generaal en Mike trokken hun pistolen en begonnen te schieten.
„Nee! Niet schieten!” schreeuwde de Doctor. „Dan beschadigen jullie Bessie!”
„Wilt u dan dat hij er vandoor gaat?” snauwde de generaal. „Maak je geen zorgen, Lethbridge Stewart,” zei de Doctor en riep: „Bessie, breng hem terug!”
Het kleine gele wagentje draaide gehoorzaam om en ondanks alle pogingen van de Master bracht hij hem keurig terug.
De generaal keek naar de Doctor. „U wilt zeker dat ik u vraag hoe u hem dat gelapt hebt, hè? Nou, dat doe ik niet.”
De Doctor lachte, evenals de generaal. „Hoe hebt u hem dat in hemelsnaam gelapt?”
De Doctor knipoogde tegen Jo. „Het was in elk geval geen magie,” zei hij.

Epiloog

De jonge Stan Wilkins keek met gemengde gevoelens naar het dorpsplein. Wat vreemd zoals alles liep. Iedereen leek weer gelukkig te zijn en toch was de jonker dood. En oude Josh ook, en agent Broom, en een aantal soldaten van unit en natuurlijk die arme Tom. Maar nu zijn oom dood was betekende dat, dat de garage van hem was. Hij wist genoeg van auto's om er zijn brood mee te verdienen - en moeder zou dan ook nooit meer zonder geld zitten! Wat leefden ze toch in een gekke wereld. Stan haalde diep adem en liep de kant van de meiboom op. „Luister," zei juffrouw Hawthorne. „De vogels zingen. En ruik de bloemen eens! Het wonder van de eerste mei heeft zich weer voltrokken. De aarde is opnieuw geboren."

Sergeant Benton bracht verslag uit aan de generaal. „Alles is op weg. De Master is onder voortdurende bewaking."

„Sergeant," riep juffrouw Hawthorne verrukt uit. „U en ik moeten de vruchtbaarheidsdans doen om de redding van Devil's End te vieren - nee, de redding van de wereld!" Ze pakte zijn hand en trok hem mee in de richting van de meiboom.

„Het spijt me, mevrouw," sprak de blozende Benton. „Ik vind het een hele eer, maar ik heb het nogal druk ziet u."

„Onzin," antwoordde ze vrolijk. „Kom meteen mee."

Jo giechelde toen ze de arme Benton zag. „Kom op, Doctor," zei ze, „laten we hem een beetje helpen."

Lachend liet de Doctor zich door haar meetrekken. Mike Yates wendde zich tot de generaal. „Heeft u zin in een dansje?" vroeg hij met een afgemeten gezicht.

„Nee, bedankt, kapitein Yates," antwoordde deze. „Ik heb liever een pilsje."

Terwijl de twee officieren naar het café liepen, begon de doedelzakspeler een wijsje te spelen. De dansers begonnen aan hun figuren, terwijl om de meiboom de bevolking van Devil's End al dansend uiting gaf aan hun dankbaarheid en vreugde.

Table of Contents

Proloog
Hoofdstuk 1 De witte heks
Hoofdstuk 2 De nieuwe dominee
Hoofdstuk 3 Het graf wordt geopend
Hoofdstuk 4 De verschijning van het beest
Hoofdstuk 5 De hittebarrière
Hoofdstuk 6 Ontmoetingen
Hoofdstuk 7 Verklaringen
Hoofdstuk 8 De tweede verschijning
Hoofdstuk 9 Dreigend gevaar
Hoofdstuk 10 De derde verschijning
Hoofdstuk 11 De redding
Hoofdstuk 12 De grot in
Hoofdstuk 13 Het offer
Epiloog

Table of Contents

Proloog
Hoofdstuk 1 De witte heks
Hoofdstuk 2 De nieuwe dominee
Hoofdstuk 3 Het graf wordt geopend
Hoofdstuk 4 De verschijning van het beest
Hoofdstuk 5 De hittebarrière
Hoofdstuk 6 Ontmoetingen
Hoofdstuk 7 Verklaringen
Hoofdstuk 8 De tweede verschijning
Hoofdstuk 9 Dreigend gevaar
Hoofdstuk 10 De derde verschijning
Hoofdstuk 11 De redding
Hoofdstuk 12 De grot in
Hoofdstuk 13 Het offer
Epiloog